

OD REDAKCJI

Osobna księga celebracji Słowa Bożego dla Oazy Nowego Życia II stopnia wydaje się konieczna dla dobrego przygotowania tych nabożeństw przez moderatora, animatorów i uczestników rekolekcji.

Podstawą opracowania jest część B *Podręcznika Oazy Nowego Życia II stopnia*, zwłaszcza fragmenty programu, które opisują obrzędy tych celebracji. Celem niniejszego opracowania jest pomoc lektorom, przez pełny wybór tekstów biblijnych odczytywanych podczas celebracji. Dzięki temu również celebrans łatwiej może ogarnąć całość tematyki danego nabożeństwa. O ile to możliwe, wykorzystano perykopy z *Lekcjonarza mszalnego* (t. I-VII, Poznań-Warszawa 1972-1977), co zaznaczone jest gwiazdką (*) odsyłającą do listy perykop. Pozostałe teksty czytań wzięto z *Biblii Tysiąclecia*. Inne teksty liturgiczne, inspirowane treścią celebracji roku liturgicznego, nie są ich powtórzeniem, lecz stanowią wprowadzenie w ducha liturgii, aby przygotowywać do pełnego uczestnictwa w liturgii Kościoła w parafiach.

Zmodyfikowano nieco teksty komentarzy (wprowadzeń). Zakłada się zresztą zawsze, że tego typu teksty w księgach liturgicznych są tylko przykładem, natomiast ostateczne ich sformułowanie należy do celebransa i jego pomocników – męskiej i żeńskiej służby liturgicznej.

Dodano propozycje modlitwy powszechnej, gdyby grupa rekolekcyjna miała trudności w podejmowaniu modlitwy spontanicznej. Jednak przed propozycjami tutaj podanymi trzeba zawsze dawać pierwszeństwo osobistym modlitwom uczestników rekolekcji.

Śpiewy zasugerowane w *Podręczniku ONŻ II°* nie zostały zmienione, gdyż są głęboko osadzone w tematyce każdej celebracji. Natomiast trzeba tak kierować posługą kantora, scholi i organisty (lub innej osoby wykonującej akompaniament), aby śpiew stawał się wyrazem wewnętrznych przeżyć uczestników rekolekcji. Do tego prowadzi przygotowanie na specjalnym spotkaniu (np. w ramach szkoły liturgicznej) albo bezpośrednio przed celebracją, na co nie należy zbytnio ograniczać czasu. Można wówczas w kilku słowach wytłumaczyć rolę danego śpiewu lub przygotować taki, który grupa chętniej podejmie. Przy zmianie śpiewów nie można jednak zatracić ich roli w przeżywaniu tematyki celebracji. W niniejszym opracowaniu podane są miejsca nut i tekstów jedynie ze śpiewnika *Exsultate Deo*. Śpiewniki z piosenkami nie mają bowiem zasięgu ogólnopolskiego, stąd konieczne jest odnalezienie sugerowanych pieśni w śpiewnikach dostępnych w danej diecezji.

Celebracje nabożeństw związane z przeżywaniem dziesiątego, jedenastego, dwunastego i trzynastego dnia rekolekcji, chociaż zamieszczone przede wszystkim w *Podręczniku nabożeństw Oazy Nowego Życia* dla wszystkich stopni, zostały również tutaj podane dla wygody uczestników ONŻ drugiego stopnia.

Irena Kucharska

Lublin, 8 grudnia 2002 r.

UWAGI METODYCZNE

Celebracje Słowa Bożego w oazie II stopnia mają formę godziny biblijnej skoncentrowanej wokół jednego, zwanego tematu, pokrywającego się z tematem dnia, ukazującego jego odniesienia do różnych etapów historii zbawienia, które zostały w założeniach Podręcznika II stopnia określone jako pierwsze Wyjście Izraela, drugie jego Wyjście, Wyjście Chrystusa, Wyjście chrześcijan i Wyjście ostateczne ludzkości. Dobór czytań ma przy tym na uwadze, aby nie powtarzać tekstów z liturgii słowa we Mszy św., ale je uzupełniać, tak aby dały syntezę tematu dnia.

Celebracja ma charakter medytacyjny, nie powinna trwać dłużej niż 45 minut. Schemat codziennie jest podobny:

- a) Procesja z intronizacją księgi Pisma świętego. Księgę niesie celebrans, obok Pisma św. niesione są świece, inni posługujący jak ministranci kadzidła, lektorzy i psalterzyści idą przed celebransem. Po umieszczeniu Biblii na udekorowanym pulpicie, okadza się ją [por. A. Cholewiński SJ, *Wigilia biblijna*. Ruch Biblijny i Liturgiczny 20(1967)172].
- b) Krótkie wprowadzenie ogólne celebransa
- c) Czytania (4-5), poprzedzone krótkim komentarzem z następującym po nich śpiewem medytacyjnym lub psalmem responsoryjnym
- d) Krótka homilia syntetyzująca
- e) Modlitwa powszechna
- f) Błogosławieństwo końcowe księgą Pisma świętego.

Irena Kucharska

WYKAZ SKRÓTÓW

C. Celebrans

Ex *Exsultate Deo*. *Śpiewnik mszalny*. Carlsberg-Lublin 1997₈. W odnośnikach podawane są numery pieśni, nie numery stron.

OAS *Ordo Anni Sancti celebrandi in Ecclesiis particularibus*. Tł. pol. Kraków 1974.

OP *Obrzędy Pokuty dostosowane do zwyczajów diecezji polskich*. Katowice 1981. W odnośnikach podawane są numery tekstów celebracji, nie numery stron.

PN *Podręcznik nabożeństw Oazy Nowego Życia I, II i III stopnia*. Lublin 1997₄.

W. Wszyscy

DZIEŃ ZWIASTOWANIA

Niewola i wolność

Śpiew na wejście: O Stworzycielu Duchu przyjdź..., Ex nr 253

Niewola ludu izraelskiego w Egipcie i wyjście z niewoli dzięki cudownej ingerencji Boga to wydarzenie historyczne. Jest ono jednak zarazem wydarzeniem o znaczeniu typicznym, bo ukazuje w obrazie sytuację zarówno każdego człowieka jak i całej ludzkości. Wynika ona z grzechu. Motyw zniewolenia grzechem i obdarowania wolnością w historii zbawienia ciągle powraca i pozwala nam dogłębnie zrozumieć jej sens.

Pierwszy Exodus czyli uwolnienie Izraela z niewoli egipskiej, jest typem drugiego wyjścia narodu izraelskiego z niewoli babilońskiej. Oto jak zwiastuje to nowe Wyjście prorok Izajasz:

CZYTANIE I

Iz 52, 2-12

Zapowiedź wyzwolenia

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

Otrząśnij się z prochu, powstań, o Branko Jerozolimska. Rozwiąż sobie więzy na szyi, pojmana Córo Syjonu! Albowiem tak mówi Pan: «Za darmo zostaliście sprzedani i bez pieniędzy zostaniecie wykupieni».

Tak bowiem mówi Pan Bóg: «Mój lud udał się niegdyś do Egiptu, aby tam zamieszkać; następnie Assyria uciskała go nadmiernie. A teraz, cóż Ja mam tutaj zrobić? – wyrocznia Pana. Ponieważ lud mój został bez powodu wzięty i ci, co panują nad nim, wydają okrzyki zwycięstwa – wyrocznia Pana – moje zaś imię stale, każdego dnia bywa znieważane, dlatego lud mój pozna moje imię, zrozumie w ów dzień, że Ja jestem Tym, który mówi: Otom Ja!»

O jak są pełne wdzięku na górach nogi zwiastuna radosnej nowiny, który ogłasza pokój, zwiastuje szczęście, który obwieszcza zbawienie, który mówi do Syjonu: «Twój Bóg zaczął królować».

Głos! Twoi strażnicy podnoszą głos, razem wznoszą okrzyki radosne, bo oglądają na własne oczy powrót Pana na Syjon. Zabrzmiście radosnym śpiewaniem, wszystkie ruiny Jeruzalem! Bo Pan pocieszył swój lud, odkupił Jeruzalem.

Pan obnażył już swe ramię święte na oczach wszystkich narodów; i wszystkie krańce ziemi zobaczą zbawienie naszego Boga.

«Dalej, dalej! Wyjdźcie stąd! Nie dotykajcie nic nieczystego! Wyjdźcie spośród niego! Oczyszćcie się, wy, którzy niesiecie naczynia Pańskie! Bo wyjdziecie nie jakby w nagłym pośpiechu ani nie pójdzie-

cie jakby w ucieczce. Raczej Pan pójdzie przed wami i Bóg Izraela zamknie wasz pochód».

Oto słowo Boże.

Śpiew: Zwiastunom z gór..., Ex 484

To, co mówi Prorok o drugim wyjściu nie wyczerpuje się w historycznym wydarzeniu powrotu narodu izraelskiego z niewoli babilońskiej. Perspektywa „drugiego Exodusu” ogarnia wszystkie ludy i czasy, zarysowuje się tutaj idea powszechnego wyjścia i zbawienia, jakiego dokona Chrystus.

CZYTANIE II

Iz 49, 8-19*

Bóg wyzwala

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

Tak mówi Pan: «Gdy nadejdzie czas mej łaski, wysłucham cię, w dniu zbawienia przyjdę ci z pomocą. A ukształtowałem cię i ustanowiłem przymierzem dla ludu, aby odnowić kraj, aby rozdzielić spustoszone dziedzictwa, aby rzec więźniom: „Wyjdźcie na wolność!”, marniejącym w ciemnościach: „Ukażcie się!”

Oni będą się paśli przy wszystkich drogach, na każdym bezdrzewnym wzgórzu będzie ich pastwisko. Nie będą już łaknąć ni pragnąć, i nie porazi ich wiatr upalny ni słońce, bo ich poprowadzi Ten, co się lituje nad nimi, i zaprowadzi ich do tryskających źródeł. Wszystkie me góry zamienię na drogę, i moje gościńce wzniosą się wyżej.

Oto ci przychodzą z daleka, oto tamci z Północy i z Zachodu, a inni z krainy Sinitów. Zabrzmiście weselem, niebiosy! Raduj się, ziemio! Góry, wybuchnijcie radosnym okrzykiem! Albowiem Pan pocieszył swój lud, zlitował się nad jego biednymi.

Mówił Syjon: „Pan mnie opuścił, Pan o mnie zapomniał”. Czyż może niewiasta zapomnieć o swym niemowlęciu, ta, która kocha syna swego łona? A nawet, gdyby ona zapomniała, Ja nie zapomnę o tobie. Oto wyryłem cię na obu dłoniach, twe mury są ustawicznie przede Mną.

Spieszą twoi budowniczości, a którzy burzyli cię i pustoszyli, odchodzą precz od ciebie. Podnieś oczy wokoło i popatrz: Wszyscy się zebrali, przyszli do ciebie. Na moje życie! – wyrocznia Pana. Tak, w tych wszystkich ustroisz się jakby w klejnoty i jak oblubienica opaszysz się nimi. Bo twe miejscowości zniszczone i wyludnione i kraj twój, pełen zniszczenia, teraz zbyt ciasne będą dla twoich mieszkańców, a twoi niszczyciele odejdą daleko.»

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY Ps 126 (125), 1-2ab. 2cd i 4. 5-6 (R.: 3)*

Refren: Pan Bóg uczynił wielkie rzeczy dla nas.

- 1 Gdy Pan odmienił los Syjonu, *
wydawało się nam, że śnimy.
2 Usta nasze były pełne śmiechu, *
a język śpiewał z radości.

Refren.

Mówiono wtedy między poganami: *
«Wielkie rzeczy im Pan uczynił».

- 4 Odmień znowu nasz los, Panie, *
jak odmieniasz strumienie na Południu.

Refren.

- 5 Ci, którzy we łzach sieją, *
żąć będą w radości.
6 Idą i płaczą niosąc ziarno na zasiew, *
lecz powrócą z radością niosąc swoje snopy.

Refren.

Wizja nowego Wyjścia wypełniła się przez przyjście Chrystusa. On pojawia się jak nowy Mojżesz, który uwalnia wszystkich ludzi z niewoli grzechu i śmierci, tej najgłębszej niewoli, której wszystkie inne niewole są tylko skutkiem i znakiem.

EWANGELIA**Łk 4, 16-21****Jezus uwalnia*

✚ Słowa Ewangelii według świętego Łukasza.

Jezus przyszedł do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane:

«Duch Pański spoczywa na mnie, ponieważ mnie namaścił i posłał mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnych, abym obwoływał rok łaski od Pana».

Zwinąwszy księgę oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: «Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli».

Oto słowo Pańskie.

albo:

EWANGELIA

J 8, 31-36*

Prawdziwe wyzwolenie przez Chrystusa

✚ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

Jezus powiedział do Żydów, którzy Mu uwierzyli: «Jeżeli będziecie trwać w nauce Mojej, będziecie prawdziwie Moimi uczniami i poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli».

Odpowiedzieli Mu: «Jesteśmy potomstwem Abrahama i nigdy nie byliśmy poddani w niczyją niewolę. Jakżeż Ty możesz mówić: „Wolni będziecie?”»

Odpowiedział im Jezus: «Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Każdy, kto popełnia grzech, jest niewolnikiem grzechu. A niewolnik nie przebywa w domu na zawsze, lecz Syn przebywa na zawsze. Jeżeli więc Syn was wyzwoli, wówczas będziecie rzeczywiście wolni».

Oto słowo Pańskie.

W zakończeniu HOMILII podprowadzić do 4 czytania:

Dzieło Jezusa, który przyszedł, aby wyprowadzić więźniów z niewoli, objawi się w swojej pełnej skuteczności na końcu historii, gdy Chrystus zgromadzi swoich wyznawców „z każdego narodu i wszystkich pokoleń, ludów i języków” w Nowej Ziemi Obiecanej i w Królestwie wiecznej wolności. Tam śpiewać będą nową pieśń zwycięstwa, jak Izraelici po przejściu przez Morze Czerwone.

CZYTANIE IV

Ap 7, 9-17*

Triumf wyzwolonych

Czytanie z Księgi Apokalipsy świętego Jana Apostoła.

Ja, Jan, ujrzałem wielki tłum, którego nikt nie mógł zliczyć, z każdego narodu i ze wszystkich pokoleń, ludów i języków, stojący przed tronem i przed Barankiem. Odziani są w białe szaty, a w ręku ich palmy. I głosem donośnym tak wołają: «Zbawienie u naszego Boga, Siedzącego na tronie i u Baranka».

A wszyscy aniołowie stanęli wokół tronu i Starców, i czworga Zwierząt, i padli na twarz przed tronem, i oddali pokłon Bogu, mówiąc: «Amen. Uwielbienie i chwała, i mądrość, i dziękczynienie, i cześć, i moc, i potęga Bogu naszemu na wieki wieków. Amen!».

A jeden ze Starców odezwał się do mnie tymi słowami: «Ci przyodziani w białe szaty kim są i skąd przybyli?»

I powiedziałem do niego: «Panie, ty wiesz».

I rzekł do mnie: «To ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i opłukali swe szaty, i wybielili je w krwi Baranka. Dlatego są przed tronem Boga i w Jego świątyni cześć Mu oddają we dnie i w nocy. A Siedzący na tronie rozciągnie namiot nad nimi.

Nie będą już łaknąć ani nie będą już pragnąć, i nie porazi ich słońce ani żaden upał, bo paść ich będzie Baranek, który jest pośrodku tronu, i poprowadzi ich do źródeł wód życia: a Bóg każdą łzę ottrze z ich oczu».

Oto słowo Boże.

Śpiew: Godzien jesteś..., Ex 158

MODLITWA POWSZECHNA

Bóg ukazuje nam dzisiaj, że wyprowadza swój lud z niewoli, jak działał wobec Izraelitów w Egipcie i w Babilonie. Ufni w moc Boga wołajmy teraz do Niego:

1. Módlmy się za cały Kościół święty, aby Bóg umacniał jego głoszenie Dobrej Nowiny o wyzwoleniu i radości.
2. Módlmy się za wszystkich chrześcijan, aby Pan dawał im wolność od grzechu i umacniał w świadczeniu o Jego wyzwalającej mocy.
3. Módlmy się za wszystkich rządzących, aby Pan skłonił ich serca do troski o dobro wszystkich ludzi przez zabieganie o wolność narodów.
4. Módlmy się za wszystkie dzieci Kościoła trwające na modlitwie, aby Chrystus wierny swojej obietnicy pozwalał im znaleźć rozwiązania ich życiowych problemów.
5. Módlmy się za wszystkich uciśnionych, biednych, samotnych, głodnych, upadających i bezsilnych, aby w Chrystusie doznali prawdziwego wyzwolenia i pociechy.
6. Módlmy się za wszystkich zniewolonych nałogami, aby Pan posłał do nich swoje sługi, którzy ukażą im drogę do pełnej wolności przez uwierzenie Słowu Boga.
7. Módlmy się za wszystkich pozostających z dala od Boga, aby On sam wyzwolił ich z niewiary i pociągnął do poznania i umiłowania Jego Samego.
8. Módlmy się za wszystkich zmarłych, aby uwolnieni przez Chrystusa od kar za grzechy, mogli się cieszyć oglądaniem Boga razem ze świętymi w niebie.
9. Módlmy się za wszystkich uczestniczących w rekolekcjach, aby Bóg obdarzył ich światłem, które pozwoli poznać to, co ich zniewala i ogranicza, a w Chrystusie pozwolił uznać jedyne Zbawiciela i Wyzwolicielea.
10. Módlmy się za nas samych, abyśmy uleczeni przez Chrystusa, który jest lekarzem ciał i dusz, zapragnęli żyć w Jego Królestwie.

Wszechmogący Boże, Ty w wyjściu Izraelitów z Egiptu ukazujesz nam wzór swoich interwencji w przyszłości, † spraw, prosimy, byśmy w Chrystusie, Twoim Synu, Jedynym Panu i Wyzwoliciele, * doświadczyli mocy wyprowadzenia nas ze wszystkich naszych niewoli. Który z Tobą żyje i króluje.

Śpiew na zakończenie: Ty wyzwoliłeś nas, Panie..., Ex 473

DZIEŃ NAWIEDZENIA

Bóg zbawia

Poleca się umieścić dziś symbol dnia „IHS” w miejscu celebracji. Śpiew na wejście: Benedictus (Niechaj będzie uwielbiony), Ex 152

Dzisiejsza celebracja Słowa Bożego to wspólne rozważanie tajemnicy Boga, który nawiedza swój lud i wyzwała go. Wzbudzając w nim moc zbawczą posyła swoich proroków, przez których dokona zbawienia. Już w Księdze Wyjścia Bóg objawił się jako ten, który wejrzał na swój lud i nawiedził go, aby go zbawić.

CZYTANIE I

Wj 4, 19-23. 27-31

Bóg czuwa nad swym ludem

Czytanie z Księgi Wyjścia.

Pan powiedział do Mojżesza w Madian: «Wracajże do Egiptu, gdyż umarli wszyscy ci, którzy czyhali na twoje życie». Wziął Mojżesz swoją żonę i synów, wsadził ich na osła i powracał do ziemi egipskiej. Wziął też Mojżesz ze sobą łaskę Boga.

Pan rzekł do Mojżesza: «Gdy będziesz zbliżał się do Egiptu, pamiętaj o władzy czynienia wszelkich cudów, jaką ci dałem do ręki, i okaż ją przed faraonem. Ja zaś uczynię upartym jego serce, że nie zechce zezwolić na wyjście ludu. A ty wtedy powiesz do faraona: „To mówi Pan: Synem moim pierworodnym jest Izrael. Mówię ci: Wypuść mojego syna, aby mi cześć oddawał; bo jeśli zwlekać będziesz z wypuszczeniem go, to Ja zesłę śmierć na twego syna pierworodnego”».

Do Aarona powiedział Pan: «Wyjdź na pustynię naprzeciw Mojżesza». Wyszedł więc, a gdy go spotkał w pobliżu góry Boga, ucałował go. Mojżesz opowiedział Aaronowi o wszystkich słowach Pana, który go posłał, oraz o wszystkich znakach, jakie polecił mu wykonać. Poszli więc Mojżesz i Aaron. A gdy zebrali całą starszyznę Izraelitów, powiedział Aaron wszystko to, co Pan mówił Mojżeszowi, ten zaś wykonywał znaki na oczach ludu. I uwierzył lud, gdy słyszał, że Pan nawiedził Izraelitów i wejrzał na ich ucisk. A uklękawszy, oddali pokłon.

Oto słowo Boże.

Dołączmy do Izraelitów, których Pan nawiedził przez Mojżesza i Aarona, i oddajmy również pokłon Bogu.

Śpiew: Ps 96 (95): Pójdźmy, pokłońmy się Panu..., Ex 541.

W pierwszym wyjściu objawił się Bóg jako wybawiciel ludu Izraela. Drugie Wyjście, które zapowiada prorok Izajasz w niewoli babilońskiej objawia Boga, który chce zbawić ludzi ze wszystkich narodów i uczynić z nich nowy lud Boży głoszący Jego chwałę po krańce ziemi.

CZYTANIE II

Iz 43, 1-9. 11-13. 16-21

Cudowne wyzwolenie Izraela

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

Tak mówi Pan, Stworzyciel twój, Jakubie, i Twórca twój, o Izraelu: «Nie lękaj się, bo cię wykupiłem, wezwałem cię po imieniu; tyś moim! Gdy pójdziesz przez wody, Ja będę z tobą, i gdy przez rzeki, nie zatopią ciebie. Gdy pójdziesz przez ogień, nie spalisz się, i nie strawi cię płomień. Albowiem Ja jestem Pan, twój Bóg, święty Izraela, twój Zbawca. Daję Egipt jako twój okup, Kusz i Sabę w zamian za ciebie. Ponieważ drogi jesteś w moich oczach, nabrałeś wartości i Ja cię miłuję, przeto daję ludzi za ciebie i narody za życie twoje. Nie lękaj się, bo jestem z tobą. Przywiodę ze Wschodu twoje plemię i z Zachodu cię pozbieram. Północy powiem: „Oddaj!” i Południowi: „Nie zatrzymuj!” Przywiedź moich synów z daleka i córki moje z krańców ziemi. Wszystkich, którzy noszą me imię i których stworzyłem dla mojej chwały, ukształtowałem ich i moim są dziełem.

Wyprowadź lud ślepy, choć mający oczy, i głuchy, choć obdarzony uszami. Niech wszystkie ludy zbiorą się razem i niech się zgromadzą narody! Który z nich może to ogłosić i oznajmić nam minione rzeczy? Niech postawią swych świadków na usprawiedliwienie, aby ich słuchano i przytaknięto: „To prawda!”

Ja, Pan, tylko Ja istnieję i poza Mną nie ma żadnego zbawcy. To Ja zapowiedziałem, wyzwoliłem i obwieściłem, a nie ktoś obcy wśród was. Wy jesteście świadkami moimi – wyrocznia Pana – że Ja jestem Bogiem, owszem, od wieczności Nim jestem. I nikt się nie wymknie z mej ręki. Któż może zmienić to, co Ja zdziałam?»

Tak mówi Pan, który otworzył drogę przez morze i ścieżkę przez potężne wody; który wiódł na wyprawę wozy i konie, także i potężne wojsko; upadli, już nie powstaną, zgaśli, jak knotek zostali zdmuchnięci. Nie wspominajcie wydarzeń minionych, nie roztrząsajcie w myśli dawnych rzeczy. Oto Ja dokonuję rzeczy nowej: pojawia się właśnie. Czyż jej nie poznajecie? Otworzę też drogę na pustyni, ścieżyny na pustkowiu. Sławić Mnie będą zwierzęta polne, szakale i strusie, gdyż na pustyni dostarczę wody i rzek na pustkowiu, aby napoić mój lud wybrany. Lud ten, który sobie utworzyłem, opowiadać będzie moją chwałę.

Oto słowo Boże.

Śpiew: Ps 67 (66): Boże, zmiłuj się nad nami..., Ex 539

Wszystko, co przygotowywał Bóg-Wybawiciel w historii zbawienia wypełniło się w Chrystusie – Zbawicielu świata. Dlatego, kiedy On przyszedł, otrzymał imię, które w jednym słowie streszcza całą historię świętą: Jezus – Bóg zbawia!

Śpiew wprowadzający (w miejsce Alleluja): Chrystus, Chrystus, to nadzieja cała nasza... (tylko refren), Ex 416

EWANGELIA

Łk 2, 8-14. 21*

Narodził się nam Zbawiciel

+ Słowa Ewangelii według świętego Łukasza.

W okolicy narodzenia Chrystusa przebywali w polu pasterze i trzymali straż nocną nad swoją trzodą. Naraz stanął przy nich anioł Pański i chwała Pańska zewsząd ich oświeciła, tak że bardzo się przestraszyli. Lecz anioł rzekł do nich: «Nie bójcie się! Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan. A to będzie znakiem dla was: Znajdziecie Niemowlę, owinięte w pieluszki i leżące w żłobie». I nagle przyłączyło się do anioła mnóstwo zastępów niebieskich, które wielbiły Boga słowami: «Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom Jego upodobania».

Gdy nadszedł dzień ósmy i należało obrzezać Dziecię, nadano Mu imię Jezus, którym Je nazwał anioł, zanim się poczęło w łonie Matki.

Oto słowo Pańskie.

Końcowe zdania HOMILII powinny wprowadzić do 4 czytania:

Następne czytanie ukazuje, jak my stajemy się uczestnikami zbawienia i członkami nowego ludu Bożego przez bogactwo miłosierdzia Boga i otrzymanie życia razem z Chrystusem. Sakramenty, zwłaszcza Chrzest i Eucharystia, to miejsce naszego kontaktu ze zbawiającym Bogiem, to czas naszego „wychodzenia” ze śmierci do życia, czas naszego wybawienia.

CZYTANIE IV

Ef 2, 1-13

Łaską jesteście zbawieni w Chrystusie

Czytanie z Listu świętego Pawła Apostoła do Efezjan.

Bracia:

I wy byliście umarłymi na skutek waszych występków i grzechów, w których żyliście niegdyś według doczesnego sposobu tego świata, według sposobu Władcy mocarstwa powietrza, to jest ducha, który działa teraz w synach buntu. Pośród nich także my wszyscy niegdyś postępowaliśmy według żądz naszego ciała, spełniając zachcianki ciała i myśli zdrożnych. I byliśmy potomstwem z natury zasługującym na gniew, jak i wszyscy inni.

A Bóg, będąc bogaty w miłosierdzie, przez wielką swą miłość, jaką nas umiłował, i to nas, umarłych na skutek występków, razem z Chrystusem przywrócił do życia. Łaską bowiem jesteście zbawieni. Razem też wskrzesił i razem posadził na wyżynach niebieskich – w Chrystusie Jezusie, aby w nadchodzących wiekach przemożne bogactwo Jego łaski wykazać na przykładzie dobroci względem nas, w Chrystusie Jezusie.

Łaską bowiem jesteście zbawieni przez wiarę. A to pochodzi nie od was, lecz jest darem Boga: nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił.

Jesteśmy bowiem Jego dziełem, stworzeni w Chrystusie Jezusie dla dobrych czynów, które Bóg z góry przygotował, abyśmy je pełnili.

Dlatego pamiętajcie, że niegdyś wy – poganie co do ciała, zwani „nieobrzezaniem” przez tych, którzy zowią się „obrzezaniem” od znaku dokonanego ręką na ciele – w owym czasie byliście poza Chrystusem, obcy względem społeczności Izraela i bez udziału w przymierzach obietnicy, nie mający nadziei ani Boga na tym świecie. Ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa.

Oto słowo Boże.

MODLITWA BŁAGALNA I DZIĘKCZYNNA

Bóg ze swoją zbawczą mocą wkracza w nasze życie, jeśli tylko uznajemy, że nie możemy się wyzwolić o własnych siłach i prosimy Go o interwencję. Uznając swoją bezsilność módlmy się teraz do Boga, który ma moc, aby nas zbawić.

1. Módlmy się w intencjach całego Kościoła i wszystkich chrześcijan.

Spontaniczne prośby

Spraw, prosimy Cię, Boże, aby Twój święty Kościół był zawsze w świecie znakiem Twojej obecności i miłości, * którą obdarzasz wszystkich ludzi, aby okazać swoje zbawienie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

2. Módlmy się w intencji wszystkich głoszących Dobrą Nowinę o Bogu-Wybawicielu, w intencji wszystkich, których Bóg powołuje do swojej szczególnej służby.

Spontaniczne prośby

Prosimy Cię Boże, † udzielaj wszystkim powołanym do głoszenia w szczególny sposób Dobrej Nowiny o nadchodzącym zbawieniu ducha gorliwości, * aby mogli wypełniać to dzieło świadcząc o Tobie słowem i życiem. Przez Chrystusa, Pana naszego.

3. Módlmy się w intencji wszystkich ludzi i całego świata.

Spontaniczne prośby

Boże, Ty dałeś nam poznać, że zbawienie człowieka nie polega na zmianie zewnętrznej sytuacji, † ale na spotkaniu z Tobą – żywym i prawdziwym Bogiem, * doprowadź nas wszystkich do siebie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

4. Módlmy się w intencji nas samych.

Spontaniczne prośby

Boże, spraw, prosimy, † abyśmy na Chrzest wszczępieni w Chrystusa, przez udział w sakramentach świętych * stawali się uczestnikami zbawienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Wola Boga jest, byśmy Mu dziękowali za to, co od Niego otrzymujemy, a ponieważ wszystko w naszym życiu jest Jego dziełem, dlatego dziękujemy Mu teraz za całe dzieło stworzenia, odkupienia i uświęcenia, za nieustanne działanie w historii zbawienia i w naszym życiu, za wypełnienie prośb, które przed chwilą do Niego zanosiliśmy.

Spontaniczna modlitwa dziękczynna

Wszechmogący, wieczny Boże, Twoja hojność przewyższa zasługi i pragnienia modlących się do Ciebie, † okaż nam swoje miłosierdzie, odpuść grzechy, które niepokoją nasze sumienia * i udziel nam również tego, o co nie ośmielamy się prosić. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Śpiew na zakończenie: Skałą i zbawieniem... albo: Ty, Panie... albo: Pan szczęściem mym...

DZIEŃ NARODZENIA

Emmanuel

Śpiew na wejście: O Ty, co mieszkasz sam..., Ex 257

Zgromadziliśmy się na celebrację Słowa Bożego, aby rozważać tajemnicę „Boga z nami” – Emmanuela. Jak śpiewaliśmy przed chwilą, Bóg obecny jest w głębi naszego serca i tutaj jest człowiekowi najbliższy, chociaż zewnętrzne wydarzenia także zwiastują Boga obecnego i działającego.

Księga Wyjścia opisuje moment wędrówki Izraelitów, kiedy Bóg (po objawieniu swojej obecności w cudach Wyjścia z Egiptu) przychodzi rozmawiać z Mojżeszem jak z przyjacielem. Cały lud był świadkiem modlitwy Mojżesza, cały lud uczestniczył w jego modlitwie i w ten sposób doświadczał życzliwej dla każdego człowieka obecności Boga.

CZYTANIE I

Wj 33, 7-17

Bóg bliski swemu ludowi

Czytanie z Księgi Wyjścia.

Mojżesz wziął namiot i rozbił go za obozem, i nazwał go Namiotem Spotkania. A ktokolwiek chciał się zwrócić do Pana, szedł do Namiotu Spotkania, który był poza obozem. Ile zaś razy Mojżesz szedł do namiotu, cały lud stawał przy wejściu do swych namiotów i patrzył na Mojżesza, aż wszedł do namiotu. Ile zaś razy Mojżesz wszedł

do namiotu, zstępował słup obłoku i stawał u wejścia do namiotu, i wtedy Pan rozmawiał z Mojżeszem. Cały lud widział, że słup obłoku stawał u wejścia do namiotu. Cały lud stawał i każdy oddawał pokłon u wejścia do swego namiotu. A Pan rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, jak się rozmawia z przyjacielem. Potem wracał Mojżesz do obozu, sługa zaś jego, Jozue, syn Nuna, młodzieniec, nie oddalał się z wnętrza namiotu.

Mojżesz rzekł do Pana: «Oto kazałeś mi wyprowadzić ten lud, a nie pouczyłeś mię, kogo pošlesz ze mną, a jednak powiedziałeś do mnie: „Znam cię po imieniu i jestem ci łaskawy”. Jeśli darzysz mnie życzliwością, daj mi poznać Twoje zamiary, abym poznał, żeś mi łaskawy. Zważ także, że ten naród jest Twoim ludem».

Pan powiedział: «Jeśli Ja osobiście pójdę, czy to cię zadowoli?»

Mojżesz rzekł wtedy: «Jeśli nie pójdziesz sam, to raczej zakaż nam wyruszać stąd. Po czym poznam, ja i lud mój, że darzysz nas łaskawością, jeśli nie po tym, że pójdziesz z nami, gdyż przez to będziemy wyróżnieni ja i Twój lud spośród wszystkich narodów, które są na ziemi?»

Pan odpowiedział Mojżeszowi: «Uczynię to, o co prosisz, ponieważ jestem ci łaskawy, a znam cię po imieniu».

Oto słowo Boże.

Śpiew: Skosztujcie i zobaczcie..., Ex 532

Zapowiedź Emmanuela – Boga z nami, związana jest (u proroków zapowiadających drugie wyjście i czasy mesjańskie) z obrazem Dziecięcia, przez które Bóg spełni swoje obietnice. Jest to zapowiedź, która burzy barierę lęku przed Bogiem i budzi ufność.

CZYTANIE II

Iz 7, 3-14*

Znak Emmanuela

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

Pan rzekł do Izajasza: «Wyjdźże naprzeciw Achaza, ty i twój synek, Szear-Jaszub, na koniec kanału Wyższej Sadzawki, na drogę Pola Folusznika, i powiesz do niego: „Uważaj, bądź spokojny, nie bój się! Niech twoje serce nie słabnie z powodu tych dwóch oto niedopałków dymiących główni, z powodu zaciekłości Resina, Aramejczyków i syna Remaliasza: dlatego że Aramejczycy, Efraim i syn Remaliasza postanowili twą zgubę, mówiąc: Wtargnijmy do Judei, przeraźmy ją i podbijmy dla siebie, a królem nad nią ustanowimy syna Tabeela!

Tak mówi Pan Bóg: Nic z tego – nie stanie się tak! Bo stolicą Aramu jest Damaszek, a głową Damaszku Resin; i stolicą Efraima jest Samaria, a głową Samarii syn Remaliasza; ale jeszcze sześćdziesiąt pięć lat, a Efraim zdruzgotany przestanie być narodem. Jeżeli nie uwierzycie, nie ostoicie się”».

I znowu Pan przemówił do Achaza tymi słowami: «Proś dla siebie o znak od Pana, Boga twego, czy to głęboko w Szeolu, czy to wysoko w górze!»

Lecz Achaz odpowiedział: «Nie będę prosił i nie będę wystawiał Pana na próbę».

Wtedy rzekł Izajasz: «Słuchajcie więc, domu Dawidowy: Czyż mało wam naprzykrzać się ludziom, iż naprzykrzacie się także mojemu Bogu? Dlatego Pan sam da wam znak: Oto Panna pocznie i porodzi Syna, i nazwie Go imieniem Emmanuel».

Oto słowo Boże.

Śpiew: Dziecię nam się narodziło..., Ex 332

Bóg w całej historii zbawienia objawiał, że jest „Bogiem z nami” aż ostatecznie stał się człowiekiem, jednym z nas, by do końca być „Bogiem z nami”. Tajemnica Boga-Emmanuela spełniła się w Chrystusie.

Skutkiem zamieszkania Boga pomiędzy nami jest nasza godność dzieci Bożych, współpracowników Boga. Przez Chrystusa staliśmy się „mieszkaniem Boga w Duchu”. Obecności Boga możemy doświadczyć przez wiarę.

CZYTANIE III

Ef 2, 17-22; 3, 14-19*

Niech Chrystus zamieszka przez wiarę w waszych sercach

Czytanie z Listu świętego Pawła Apostoła do Efezjan.

Bracia:

Chrystus przyszedłszy zwiastował pokój wam, którzyście daleko, i pokój tym, którzy blisko, bo przez Niego jedni i drudzy w jednym Duchu mamy przystęp do Ojca.

A więc nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga – zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus. W Nim zespalana cała budowla rośnie na świętą w Panu świątynię, w Nim i wy także wznosicie się we wspólnym budowaniu, by stanowić mieszkanie Boga przez Ducha.

Dlatego zginam kolana moje przed Ojcem, od którego bierze nazwę wszelki ród na niebie i na ziemi, aby według bogactwa swej chwały

sprawił w was przez Ducha swego wzmocnienie siły wewnętrznego człowieka. Niech Chrystus zamieszka przez wiarę w waszych sercach; abyście w miłości wkorzeni i ugruntowani, wraz ze wszystkimi świętymi zdołali ogarnąć duchem, czym jest Szerokość, Długość, Wysokość i Głębokość, i poznać miłość Chrystusa, przewyższającą wszelką wiedzę, abyście zostali napełnieni całą Pełnią Bożą.

Oto słowo Boże.

Stawszy się już na ziemi mieszkaniem Boga, mamy prawo do wiecznego mieszkania w domu Ojca! Chrystus obwieszcza nam tę tajemnicę przed swoim odejściem.

Śpiew przed Ewangelią: Tylko tak mało żąda Pan...

EWANGELIA

J 14, 1-20

Być razem z Bogiem

+ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

Jezus powiedział do swoich uczniów:

«Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzycie w Boga? I we Mnie wierzcie. W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę przecież przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem. Znacie drogę, dokąd Ja idę».

Odezwał się do Niego Tomasz: «Panie, nie wiemy, dokąd idziesz. Jak więc możemy znać drogę?»

Odpowiedział mu Jezus: «Ja jestem drogą i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie. Gdybyście Mnie poznali, znalibyście i mojego Ojca. Ale teraz już Go znacie i zobaczyliście».

Rzekł do Niego Filip: «Panie, pokaż nam Ojca, a to nam wystarczy».

Odpowiedział mu Jezus: «Filipie, tak długo jestem z wami, a jeszcze Mnie nie poznałeś? Kto Mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca. Dlaczego więc mówisz: „Pokaż nam Ojca?” Czy nie wierzysz, że Ja jestem w Ojcu, a Ojciec we Mnie? Słów tych, które wam mówię, nie wypowiadam od siebie. Ojciec, który trwa we Mnie, On sam dokonuje tych dzieł. Wierzcie Mi, że Ja jestem w Ojcu, a Ojciec we Mnie. Jeżeli zaś nie – wierzcie przynajmniej ze względu na same dzieła!

Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Kto we Mnie wierzy, będzie także dokonywał tych dzieł, których Ja dokonuję, owszem, i większe od tych uczyni, bo Ja idę do Ojca. A o cokolwiek prosić będziecie

w imię moje, to uczynię, aby Ojciec był otoczony chwałą w Synu. O cokolwiek prosić mnie będziecie w imię moje, Ja to spełnię.

Jeżeli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania. Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami był na zawsze – Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie.

Nie zostawię was sierotami: Przyjdę do was. Jeszcze chwila, a świat nie będzie już Mnie oglądał. Ale wy Mnie widzicie, ponieważ Ja żyję i wy żyć będziecie. W owym dniu poznacie, że Ja jestem w Ojcu moim, a wy we Mnie i Ja w was.

Oto słowo Pańskie.

HOMILIA, a po niej wystawienie i adoracja Najświętszego Sakramentu. Po śpiewie odpowiedniej pieśni eucharystycznej wprowadzenie do adoracji:

Rozważajmy tajemnicę Boga-Emmanuela; On objawiał się w całej historii zbawienia i w Chrystusie stał się „Bogiem z nami”. Będąc niewidzialnym Bogiem, przyjął ludzkie ciało dostępne dla wzroku, dotyku i dla naszych zmysłów. Nieskończony przyjął granice ludzkiej natury, aby dla nas wszystkich otworzyć dostęp do domu Jego Ojca i uczynić nas synami Bożymi.

Czas na modlitwę w ciszy.

Módlmy się.

Boże Ojcze, wierzymy i wyznajemy, że Jezus Chrystus narodzony z Dziewicy Maryi i umęczony na krzyżu † jest obecny w Najświętszym Sakramencie, * daj nam z tego Boskiego źródła czerpać łaskę wiecznego zbawienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem i śpiew na wyjście: Panie pozostań..., Ex 456

DZIEŃ OFIAROWANIA

Bóg wzywa – Liturgia światła i wody

1. Jeżeli oaza II stopnia będzie jedynym uczestnikiem tego nabożeństwa, mszę świętą należy zaplanować w godzinach porannych, natomiast wieczorem odbyć celebrację według schematu podanego poniżej. Jego myśl przewodnia jest następująca:

Czwarty dzień w oazie II stopnia upływa pod hasłem: Bóg wzywa. Wezwanie Boże, kierowane do człowieka staje się apelem, na który człowiek reaguje podejmując decyzję

realizowania woli Bożej za przykładem Jezusa, który przyszedł nie po to, aby pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który Go posłał (por. J 6, 38). Chrystus jako „Światłość na oświecenie pogan” udziela nam swego Ducha jak Symeonowi i Annie w świątyni jerozolimskiej i czyni nas dziećmi światłości. Wchodząc coraz bardziej w rodzinę Kościoła, w święty lud Boży, możemy głębiej doświadczać tej światłości, do której wezwał nas Bóg w Chrystusie.

Równocześnie światło, które otrzymujemy od Chrystusa, mamy przekazywać dalej i ukazywać w nim źródło pełnego życia. Dlatego też z symbolem Światła, do którego przychodzimy mówiąc nasze „Amen”, łączy się nierozdzielnie symbol życia: źródło żywej wody. Kiedy przyjmujemy Chrystusowe światło, przyjmujemy również od Niego życie; kiedy niesiemy innym Chrystusowe światło, niesiemy również Jego życie.

OBRZĘDY WSTĘPNE

2. **Śpiew na wejście:** Oto Pan Bóg przyjdzie... (wersety wersja II), Ex 380 i 382.
3. **W czasie śpiewu i pozdrowienia stopniowe zapalanie świec.**

POZDROWIENIE

Bóg Ojciec – Światłość Przedwieczna, i Syn Boży – Światłość ze Światłości, oraz Duch Święty – Żar miłości Bożej, niech będą z wami wszystkimi. **W.** I z duchem twoim.

MODLITWA – BŁOGOSŁAWIENSTWO NAD ZGROMADZONYMI

Na początku, w mrokach ciemności, rzekł Bóg: * „Niech się stanie światło”. * W jasności płonącego krzewu rozmawiał z Mojżeszem. * W blaskach ognistych błyskawic zawierał przymierze pod Synajem. * W mroku betlejemskiej nocy światłość widzą pasterze. * Jasność Zmartwychwstałego powaliła stróżów Jego grobu. * I znowu w radosnej Pięćdziesiątnicy Zesłania * przez blask ognistych języków * objawiło się przymierze Ojca z nowym ludem.

Urzeczeni jasnością prawdy i miłości objawionej w Chrystusie, * kierowani Duchem Bożym poprzez mroki tego świata * idziemy ku światłości wiecznego domu Ojca. * W tym kościele (w tej kaplicy) spotykamy się, * aby jak Maryja rozważać Słowo Boże * i rozpoznawać światło Bożego wezwania. Módlmy się teraz do Boga Ojca * o udzielenie pełnego światła naszym umysłom i sercom.

Chwila ciszy.

Ojcze światłości i Dawco wszelkiego światła, Ty zesłałeś nam Jasność swojego Syna, † abyśmy dzięki światłu Ducha Świętego poznali, czym jest nadzieja naszego powołania; * prosimy Cię o błogosławieństwo dla wszystkich tutaj zgromadzonych, * daj nam mądrość i światłe oczy, abyśmy rozpoznawali zawsze Twoje wezwanie i wypełniali je całym życiem. Przez Chrystusa, Pana naszego.

4. Po modlitwie następuje:

LITURGIA SŁOWA

CZYTANIE I

1 P 2, 9-10*

Wezwani z ciemności do światła

Czytanie z Pierwszego listu świętego Piotra Apostoła.

Bracia: wy jesteście wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bogu na własność przeznaczonym, abyście ogłaszali dzieła potęgi Tego, który was wezwał z ciemności do przedziwnego swojego światła, wy, którzyście byli nie-ludem, teraz zaś jesteście ludem Bożym, którzyście nie dostąpili miłosierdzia, teraz zaś jako ci, którzy miłosierdzia doznali.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 27 (26), 1. 4. 13-14 (R.: 1a)*

Refren: Pan moim światłem i zbawieniem moim.

1 Pan moim światłem i zbawieniem moim, *
kogo miałbym się lękać?
Pan obrońcą mego życia, *
przed kim miałbym czuć trwogę?

Refren.

4 O jedno tylko Pana proszę, o to zabiegam, †
żebym mógł zawsze przebywać w Jego domu *
przez wszystkie dni mego życia,
Abym kosztował słodczy Pana, *
stale się radował Jego świątynią.

Refren.

13 Wierzę, że będę oglądał dobra Pana *
w krainie żyjących.

14 Oczekuj Pana, bądź mężny, *
nabierz odwagi i oczekuj Pana.

Refren.

EWANGELIA

J 7, 37-39; 8, 12

Jezus światłem i życiem

✚ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

W ostatnim, najbardziej uroczystym dniu Święta Namiotów, Jezus zawołał donośnym głosem: «Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: Strumienie wody żywej popłyną z jego wnętrza».

A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego; Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony.

A oto znów przemówił Jezus tymi słowami: «Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światło życia».

Oto słowo Pańskie.

Homilia.

LITURGIA ŚWIATŁA

ZAPALENIE ŚWIECY

5. Teraz należy zgasić wszystkie światła. Celebrans zapala świecę ze słowami:

Bóg Ojciec, który mieszka w niedostępnej światłości, *
który przez swojego Syna stał się Światłością świata, †
niechaj sprawi, abyśmy w Jego świetle * czyli w Duchu
Świętym * widzieli i przyjmowali tę Światłość. W. Amen.

MODLITWA

6. Po czym odmawia modlitwę:

Módlmy się.

Spraw, prosimy Cię, wszechmogący Boże, niech zabłyśnie nad nami blask Twojej chwały, † a światło Twojej jasności *
niechaj umocni oświeceniem Ducha Świętego serca odrodzonych mocą Twojej łaski. Przez Chrystusa, Pana naszego.

PODANIE ŚWIATŁA

7. Po zakończeniu modlitwy następuje podawanie światła przy śpiewie: Duchu Ogniu, Ex 251 albo: Przybądź, Duchu Święty..., Ex 262

MODLITWA POWSZECHNA

8. Gdy wszyscy zapalą swoje świece celebrans rozpoczyna modlitwę powszechną, spontaniczną lub podaną poniżej:

Radując się otwartością Symeona, Anny i tylu innych Świętych, dziękując za ich wybranie i powołanie, razem z nimi wołajmy do Boga, Ojca naszego:

1. Módlmy się za rodzinę Kościoła, budowaną przez moc Ducha Świętego, aby przyjmując Jego natchnienia objawiała światu coraz pełniej nowe życie.
2. Módlmy się za całą ludzkość, aby poznając coraz doskonalej moce i wartości tego świata i korzystając z nich coraz obficie, umiała dostrzec w nich światło i moc Bożej miłości.
3. Módlmy się za grzeszników zabłąkanych na ścieżkach starego człowieka, aby odczuwany niedosyt szczęścia i spotykane cierpienie pobudziły ich do szukania prawdziwych wartości.
4. Módlmy się za naszą wspólnotę, abyśmy w tej świątyni za wzorem Symeona uznali w Chrystusie jedynego Zbawiciela, Światło i Życie, naszą Drogę do wielkości i chwały.

Boże, Ty obiecałeś Symeonowi spotkanie z Mesjaszem, a gdy cierpliwie oczekiwał, obietnicę swoją wypełniłeś; † prosimy Cię, wysłuchaj naszych modlitw, * bo Syn Twój obiecał, że wysłuchasz naszych prośb zanoszonych w Jego imię. Który żyje i króluje na wieki wieków.

9. Po modlitwie powszechnej wszyscy śpiewają: Ześlij, o Chryste..., Ex 271.

PROCESJA DO ŹRÓDŁA

10. Po zakończeniu śpiewu wszyscy udają się z zapalonymi świecami – przy śpiewie litanii do Matki Boga i ludzi (Matko, która nas znasz..., Ex 583) w procesji do źródła.

11. Przy źródle celebrans w kilku słowach poucza zebranych o symbolice wody i o źródle życia oraz o Maryi – Matce nowego życia. (Źródło wyraża zasadę: dawanie, tylko dawanie.)

MODLITWA WIECZORNA

12. Następnie jako modlitwę wieczorną należy zaśpiewać Kantykt Symeona: Światło na oświecenie pogan..., Ex 350 oraz:

Alleluja...

Pan oświeca, Pan ożywia.

Duch oświeca, Duch ożywia.

Mamy Matkę, Matkę życia.

Nieśmy światło, nieśmy życie.

13. Po śpiewie celebrans błogosławi uczestników i rozsyła ich z zapalonymi świecami.

DZIEŃ ZNALEZIENIA

Powołanie i misja

Śpiew na wejście: Błogosław, Panie, nas..., Ex 405

Gromadzimy się na dzisiejszej celebracji Słowa Bożego, aby rozważyć tajemnicę wybrania i wezwania nas przez Boga. Gdy to wybranie odczytamy i przyjmimy Bożą misję, znajdziemy swoje najlepsze miejsce w realizacji Bożego planu zbawienia ludzkości. „Tyś sam wybrał nas, by Cię poznał i wielbił świat”.

Ta celebracja nawiązuje do rozważań wczorajszego dnia na temat: „Bóg wzywa” i uzupełnia je dzisiejszym tematem: „Bóg posyła”. Typem wszelkich powołań do Królestwa Bożego, a dla nas do życia jako chrześcijanie, po Bożemu, pozostaną zawsze patriarchowie i Mojżesz. Tych ludzi wymienia i wychwala Stary Testament w swoich księgach mądrościowych.

CZYTANIE I

Syr 44, 1. 19-23; 45, 1-5

Pochwała wiernych powołaniu

Czytanie z Księgi Syracydesa.

Wychwalajmy mężów sławnych i ojców naszych według następstwa ich pochodzenia.

Abraham, wielki ojciec mnóstwa narodów, w chwale nikt mu nie dorównał. On zachował prawo Najwyższego, wszedł z Nim w przymierze; na ciele jego został złożony znak przymierza, a w doświadczeniu okazał się wierny. Dlatego Bóg przysięgą zapewnił go, że w jego potomstwie będą błogosławione narody, że go rozmnoży jak proch ziemi, jak gwiazdy wywyższy jego potomstwo, że da mu dziedzictwo od morza aż do morza i od Rzeki aż po krańce ziemi.

Z Izaakiem też uczynił to samo przez wzgląd na Abrahama, jego ojca. Błogosławieństwo wszystkich ludzi i przymierze złożył na głowie Jakuba; uznał go w jego błogosławieństwach, dał mu ziemię w dziedzictwo, wymierzył jej części i podzielił między dwanaście pokoleń.

Wyprowadził z niego człowieka miłosiernego, który w oczach wszystkich znalazł łaskę, umiłowanego przez Boga i ludzi, Mojżesza, którego pamięć niech będzie błogosławiona! W chwale uczynił go podobnym do świętych i wielkim przez to, że był postrachem nieprzyjaciół. Przez jego słowa położył kres cudownym znakom i wsławił go w obliczu królów; dał mu przykazania dla jego narodu i pokazał mu rąbek swej chwały. Uświęcił go przez wierność i łagodność i wybrał spośród wszystkich żyjących. Pozwolił mu usłyszeć swój głos, wprowadził go w ciemne

chmury i twarzą w twarz dał mu przykazania, prawo życia i wiedzy, aby Jakuba nauczyć przymierza i rozporządzeń swoich – Izraela.

Oto słowo Boże.

Śpiew: Psalm 139 (138), Ty, Boże, wszystko wiesz..., Ex 555

Powołanie proroków w Starym Testamencie również jest zapowiedzią, (typem) powołania chrześcijańskiego. W opisie tych wezwań możemy odczytać istotne elementy naszego powołania.

CZYTANIE II

Jr 1, 4-10*

Powołanie proroka Jeremiasza

Początek Księgi proroka Jeremiasza.

Słowa Jeremiasza, syna Chilkiasza, z rodu kapłańskiego, który był w Anatot, w ziemi Beniamina.

Pan skierował do mnie następujące słowo: «Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię, prorokiem dla narodów ustanowiłem cię».

I rzekłem: «Ach, Panie Boże, przecież nie umiem mówić, bo jestem młodzieńcem!»

Pan zaś odpowiedział mi: «Nie mów: „Jestem młodzieńcem”, gdyż pójdziesz, do kogokolwiek cię poślę, i będziesz mówił, cokolwiek tobie polecę. Nie lękaj się ich, bo jestem z tobą, by cię chronić», mówi Pan.

I wyciągnąwszy rękę, dotknął Pan moich ust i rzekł mi: «Oto kładę moje słowa w twoje usta. Spójrz, daję ci dzisiaj władzę nad narodami i nad królestwami, byś wyrywał i obalał, byś niszczył i burzył, byś budował i sadził».

Oto słowo Boże.

Ostatni Prorok Starego Przymierza (św. Jan Chrzciciel) wskazuje na Wielkiego Proroka – Mesjasza, który odtąd sam będzie powoływał i wysyłał do służby ludziom, jak On sam służył.

Śpiew: Niechaj będzie uwielbiony..., Ex 166

EWANGELIA

Mt 10, 1-23

Powołanie i misja Apostołów

+ Słowa Ewangelii według świętego Mateusza.

Jezus przywołał do siebie dwunastu swoich uczniów i udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości.

A oto imiona dwunastu apostołów: pierwszy Szymon, zwany Piotrem, i brat jego Andrzej, potem Jakub, syn Zebedeusza, i brat jego

Jan, Filip i Bartłomiej, Tomasz i celnik Mateusz, Jakub, syn Alfeusza, i Tadeusz, Szymon Gorliwy i Judasz Iskariota, ten, który Go zdradził.

Tych to Dwunastu wysłał Jezus, dając im następujące wskazania: «Nie idźcie do pogan i nie wstępujcie do żadnego miasta samarytańskiego! Idźcie raczej do owiec, które poginęły z domu Izraela. Idźcie i głoscie: „Bliskie już jest królestwo niebieskie”. Uzdrawiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy! Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie! Nie zdobywajcie złota ani srebra, ani miedzi do swych trzosów. Nie bierzcie na drogę torby ani dwóch sukien, ani sandałów, ani laski! Wart jest bowiem robotnik swej strawy.

A gdy przyjdziecie do jakiegoś miasta albo wsi, wywiedźcie się, kto tam jest godny, i u niego zatrzymajcie się, dopóki nie wyjdziecie. Wchodząc do domu, przywitajcie go pozdrowieniem. Jeśli dom na to zasługuje, niech zstąpi na niego pokój wasz; jeśli zaś nie zasługuje, niech pokój wasz powróci do was!

Gdyby was gdzie nie chciano przyjąć i nie chciano słuchać słów waszych, wychodząc z takiego domu albo miasta, strząśnijcie proch z nóg waszych! Zaprawdę, powiadam wam: Ziemi sodomskiej i gomorejskiej lżej będzie w dzień sądu niż temu miastu.

Oto Ja was posyłam jak owce między wilki. Bądźcie więc roztropni jak węże, a nieskazitelni jak gołębie!

Mieście się na baczności przed ludźmi! Będą was wydawać sądom i w swych synagogach będą was biczować. Nawet przed namiestników i królów będą was wodzić z mego powodu, na świadectwo im i poganom. Kiedy was wydadzą, nie martwcie się o to, jak ani co macie mówić. W owej bowiem godzinie będzie wam poddane, co macie mówić, gdyż nie wy będziecie mówili, lecz Duch Ojca waszego będzie mówił przez was.

Brat wyda brata na śmierć i ojciec syna; dzieci powstaną przeciw rodzicom i o śmierć ich przyprawia. Będziecie w nienawiści u wszystkich z powodu mego imienia. Lecz kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony.

Gdy was prześladować będą w tym mieście, uciekajcie do innego. Zaprawdę, powiadam wam: Nie zdążycie obejść miast Izraela, nim przyjdzie Syn Człowieczy».

Oto słowo Pańskie.

W HOMILII nawiązać na końcu do trudności, jakie wiążą się z przyjęciem powołania i podjęciem misji, i wskazać, że odpowiedź będzie zawarta w ostatnim czytaniu.

CZYTANIE IV

1 Kor 1, 1-9. 26-31*

Bóg wybiera wzgardzonych przez świat

Początek Pierwszego listu świętego Pawła apostoła do Koryntian.

[Ja] Paweł, z woli Bożej powołany na apostoła Jezusa Chrystusa, i Sostenes, brat, do Kościoła Bożego w Koryncie, do tych, którzy zostali uświęceni w Jezusie Chrystusie i powołani do świętości wspólnie ze wszystkimi, którzy na każdym miejscu wzywają imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa, ich i naszego Pana. Łaska wam i pokój od Boga Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa.

Bogu mojemu dziękuję wciąż za was, za łaskę daną wam w Chrystusie Jezusie. W Nim to bowiem zostaliście wzbogaceni we wszystko: we wszelkie słowo i wszelkie poznanie, bo świadectwo Chrystusowe utrwaliło się w was, tak iż nie brakuje wam żadnego daru łaski, gdy oczekujecie objawienia się Pana naszego Jezusa Chrystusa. On też będzie umacniał was aż do końca, abyście byli bez zarzutu w dzień Pana naszego Jezusa Chrystusa. Wierny jest Bóg, który powołał nas do wspólnoty z Synem swoim Jezusem Chrystusem, Panem naszym.

Przeto przypatrzcie się, bracia, powołaniu waszemu. Niewielu tam mędrców według oceny ludzkiej, niewielu możnych, niewielu szlachetnie urodzonych. Bóg wybrał właśnie to, co głupie w oczach świata, aby zawstydzić mędrców, wybrał to, co niemocne, aby mocnych poniżyć; i to, co nie jest szlachetnie urodzone według świata i wzgardzone, i to, co nie jest, wyróżnił Bóg, by to, co jest, unicestwić, tak by się żadne stworzenie nie chlępiło wobec Boga.

Przez Niego bowiem jesteście w Chrystusie Jezusie, który stał się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i uświęceniem, i odkupieniem, aby, jak napisano, «w Panu się chlubił ten, kto się chlubi».

Oto słowo Boże.

Śpiew: Alleluja, Bóg jest z nami..., Ex 366, albo Panie, pozostań..., Ex 456

MODLITWA POWSZECHNA

Bóg udzielając misji uzdalnia do jej wykonania, módlmy się więc teraz do Boga, Ojca wszechmogącego, przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana, w Duchu Świętym i wołajmy:

Pamiętaj, Panie, o swoim Kościele.

1. Ojcze, Ty zechciałeś, aby Twój zmartwychwstały Syn ukazał się najpierw niewiastom i Apostołom, uczynił nas Jego świadkami w naszych rodzinach, wśród znajomych i aż po krańce ziemi.

2. Ojcze, Ty posłałeś na świat swojego Syna, aby ubogim niósł Dobrą Nowinę, daj nam odwagę przepowiadania Ewangelii wszelkiemu stworzeniu.
3. Ojcze, Ty posłałeś swojego Syna, aby rozsiewał ziarno słowa, dozwól, abyśmy siejąc pracowicie to słowo, z radością zbierali jego owoce.
4. Ojcze, Ty posłałeś swego Syna, aby przez Krew pojednał świat z Tobą, daj nam współpracować w dziele pojednania.
5. Ojcze, Ty w męczennikach, którzy oddali życie za wiarę w Ciebie, ukazujesz nam wzór stałości w dążeniu do Ciebie, daj, aby nigdy nie zabrakło nam gorliwości i wytrwałości w pełnieniu zadań, które nam zleciłeś.
6. Ojcze, Ty powołujesz wielu spośród Twego ludu do życia w małżeństwie i rodzinie, spraw, aby z gorliwością wypełniając swoje zadania byli doskonałym obrazem miłości Twojego Syna i Kościoła.
7. Ojcze, Ty powołując i udzielając człowiekowi misji uzdalniasz go do jej wykonania, spraw, aby każdy z nas rozpoznał swój własny dar wśród ludu Bożego.

Wszechmogący wieczny Boże, Ty posyłając Apostołów, by głosili Dobrą Nowinę o Królestwie, † uzdolniłeś ich do pełnienia tej misji, * udziel nam darów, o których sam wiesz, że są nam najbardziej potrzebne. Przez naszego Pana.

Zamiast powyższej propozycji modlitwa może być spontaniczna, nawiązująca do motywu powołania i misji.

BŁOGOSŁAWIENSTWO

Bóg Ojciec, który sprawił, iż Duch Pański spoczął na Jezusie, Jego Synu, † niechaj przez Niego także was namaści * i pośle, abyście nieśli ubogim dobrą nowinę. **W.** Amen.

Duch Święty, który ukazał się nad uczniami, † niech oczyści wasze serca od wszelkiego grzechu i przeniknie was swoim światłem, * abyście więźniom głosili wolność, * a niewidomym przejrzenie. **W.** Amen.

Przez chrzest zmartwychwstaliście z Chrystusem, † niech On sprawi, * abyście uciśnionych odsyłali wolnych * i obwoływali rok łaski od Pana. **W.** Amen.

Niech was błogosławi Bóg wszechmogący: * Ojciec i Syn, ✠ i Duch Święty. **W.** Amen.

Śpiew na wyjście: Zwiastunom z gór..., Ex 484

DZIEŃ MODLITWY W OGRÓJCU

Bóg walczy i zwycięża

Śpiew na wejście: Chrystus, to nadzieja..., Ex 416

Chrystus zwyciężył zło i ogłasza nam pokój. W czasie obecnej celebracji będziemy rozważać tajemnicę Boga, który wkracza w historię ludzkości, aby walczyć po stronie swego ludu i który walkę doprowadza do ostatecznego zwycięstwa przez Chrystusa.

Bóg walczący w obronie swego ludu objawił się po raz pierwszy w czasie wyjścia z Egiptu i przejścia przez Morze Czerwone. Wtedy Egipcjanie przerażeni wołali: „Uciekajmy przed Izraelem, bo w jego obronie Jahwe walczy z Egipcjanami” (Wj 14, 25). Potem Bóg konsekwentnie walczy w obronie Izraela, jak o tym świadczy (na przykład) fragment z Pisma świętego, który za chwilę usłyszymy.

CZYTANIE I

Wj 17, 8-13*

Bóg zwycięża wrogów dzięki modlitwie

Czytanie z Księgi Wyjścia.

Amalekici przybyli, aby walczyć z Izraelitami w Refidim. Mojżesz powiedział wtedy do Jozuego: «Wybierz sobie mężów i wyruszysz z nimi na walkę z Amalekitami. Ja jutro stanę na szczycie góry z łaską Boga w ręku». Jozue spełnił polecenie Mojżesza i wyruszył do walki z Amalekitami. Mojżesz, Aaron i Chur wyszli na szczyt góry.

Jak długo Mojżesz trzymał ręce podniesione do góry, Izrael miał przewagę. Gdy zaś ręce opuszczał, miał przewagę Amalekita. Gdy ręce Mojżesza zdrętwiały, wzięli kamień i położyli pod niego, i usiadł na nim. Aaron i Chur podparli zaś jego ręce, jeden z tej, a drugi z tamtej strony. W ten sposób aż do zachodu słońca były ręce jego stale wzniesione wysoko. I tak zdołał Jozue pokonać Amalekitów i ich lud ostrzem miecza.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 9, 2-3. 4 i 6. 16 i 19 (R.: por. 15b)*

Refren: Będę się cieszył z Twojej pomocy, Boże.

² Chwalić Cię będę, Panie, całym moim sercem, *
opowiem wszystkie cudowne Twe dzieła.

³ Cieszyć się będę i radować Tobą, *
zaśpiewam psalm na cześć Twego imienia, Najwyższy.

Refren.

- 4 Bo ustępują moi wrogowie, *
padają i giną przed Twoim obliczem.
6 Rozgromiłeś pogan, wygubiłeś grzeszników, *
na wieki wymazałeś ich imię.

Refren.

- 16 Paganie wpadli do dołu, który sami kopali, *
w sidle przez nich ukrytym noga ich uwięzła.
19 Bo ubogi nigdy nie będzie zapomniany, *
a nieszczęśliwych ufność nie zawiedzie na wieki.

Refren.

W pierwszym okresie historii Narodu wybranego Bóg zapewnia mu zwycięstwo w rzeczywistych wojnach z wrogami, gdy Izrael jest wierny zawartemu z Bogiem przymierzu. W okresie niewoli babilońskiej, w wizji Nowego Wyjścia, Bóg walczący jest ukazwany coraz bardziej jako ten, który walczy ze złem i zwyciężając wprowadza sprawiedliwość i pokój.

CZYTANIE II

Iz 59, 14-21

Zwycięstwo Boga nad złem

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

Precz odsunięto prawo, a sprawiedliwość stoi w oddaleniu; zachwiała się prawda na placu, i prawość wejść tam nie może. I tak zabrakło wierności, a rzadko kto zła unika. Pan ujrzał i złem się wydało w Jego oczach, że nie było prawa.

Ujrzał też, że brakowało ludzi, i zdumiał się, że nie było orędownika. Wówczas Jego ramię przyniosło Mu zwycięstwo, a Jego sprawiedliwość była Mu podporą. Przywdział sprawiedliwość jak pancerz i hełm zbawienia włożył na swą głowę. Przyobłókł się w odzienie pomsty, jakby w suknię, i jakby płaszczem okrył się zazdrosną miłością.

Stosownie do zasług odpłaci każdemu: swoim przeciwnikom – gniewem, swym wrogom – odwetem. Wypom też odpłaci odwetem. Od Zachodu ujrzą imię Pana i od Wschodu słońca – chwałę Jego, bo przyjdzie On jak gwałtowny potok, pędzony tchnieniem Pańskim.

Lecz do Syjonu przyjdzie jako Odkupiciel i do nawróconych z występków w Jakubie – wyrocznia Pana.

Co do Mnie, takie jest przymierze moje z nimi, mówi Pan: «Duch mój, który jest nad tobą, i słowa moje, które włożyłem ci w usta, nie zejdą z twych własnych ust ani z ust twoich dzieci, ani z ust potomków twoich synów, odtąd i na zawsze» – mówi Pan.

Oto słowo Boże.

Izraelici dziękowali Bogu za zwycięstwo śpiewając hymny pochwalne. My także włączmy się w uwielbienie Boga, który wybawia od zła. Niechaj hymn z Księgi Syracha stanie się i naszą modlitwą.

HYMN (recytowany przez jedną osobę)

Syr 51, 1-12

Wychwalać Cię będę, Panie, Królu,
i wysławiać Ciebie, Boga, Zbawiciela mego.
Wychwalać chcę imię Twoje,
ponieważ podporą i pomocnikiem stałeś się dla mnie.
Ochroniłeś ciało moje od zguby,
od sieci oszczerczego języka
i od warg wypowiadających kłamstwo;
a wobec przeciwników stałeś się pomocnikiem i wybawiłeś mię,
według wielkości miłosierdzia i Twego imienia,
od pokąsania przez tych, co są gotowi mnie połknąć,
od ręki szukających mej duszy,
z wielu utrapień, jakich doznałem,
od uduszenia w ogniu, który mnie otacza,
i z środka ognia, który nie ja zapaliłem,
z głębokich wnętrzości Szeolu,
od języka nieczystego i od słowa kłamliwego,
od oszczerstwa języka przewrotnego wobec króla.
Dusza moja zbliżyła się aż do śmierci,
a życie moje było blisko Szeolu, na dole.
Ze wszystkich stron otoczyli mnie i nie znalazłem wspomóżyciela,
rozglądałem się za pomocą od ludzi, ale nie przyszła.
Wówczas wspomniałem na miłosierdzie Twoje, Panie,
i na dzieła Twoje, te od wieków,
że wybawiasz tych, którzy cierpliwie czekają na Ciebie,
i wyzwalasz ich z ręki nieprzyjaciół.
Podniosłem z ziemi mój głos błagalny
i prosiłem o uwolnienie od śmierci.
Wzywałem Pana: «Ojcem moim jesteś
i mocarzem, który mnie wyzwoli.
Nie opuszczaj w dniach udręki,
a w czasie przewagi pysznych – bez pomocy!
Wychwalać będę bez przerwy Twoje imię
i opiewać je będę w uwielbieniu».
I prośba moja została wysłuchana.

Wybawiłeś mnie bowiem z zagłady
i wyrwałeś z przygody złowrogiej.
Dlatego będę Cię wielbił i wychwalał,
i błogosławił imieniu Pańskiemu.

Bóg walczył w całej historii, aby wreszcie w Chrystusie zwyciężyć zło u samego jego źródła, jakim jest szatan i grzech. Jezus jest Panem, który ma moc nad szatanem. Podejmuje z nim walkę u początku swojej działalności podczas kuszenia na pustyni, a zwycięża ostatecznie na Krzyżu. Powitajmy Chrystusa-Zwycięzcę uroczystym śpiewem:

Śpiew: Ps 96 (95): Niech się radują niebiosy i ziemia..., Ex 542. Jedna zwrotka, powtórzyć antyfonę.

EWANGELIA

Mt 12, 22-30

Jezus zwycięża szatana

+ Słowa Ewangelii według świętego Mateusza.

Przyprowadzono do Jezusa opętanego, który był niewidomy i niemy. Uzdrowił go, tak że niemy mógł mówić i widzieć.

A wszystkie tłumy pełne były podziwu i mówiły: «Czyż nie jest to Syn Dawida?» Lecz faryzeusze, słysząc to, mówili: «On tylko przez Belzebuba, władcę złych duchów, wyrzuca złe duchy».

Jezus, znając ich myśli, rzekł do nich: «Każde królestwo, wewnętrznie skłócone, pustoszeje. I żadne miasto ani dom, wewnętrznie skłócony, nie ostoi się. Jeśli szatan wyrzuca szatana, to sam z sobą jest skłócony, jakże się więc ostoi jego królestwo? I jeśli Ja przez Belzebuba wyrzucam złe duchy, to przez kogo je wyrzucają wasi synowie? Dlatego oni będą waszymi sędziami. Lecz jeśli Ja mocą Ducha Bożego wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło do was królestwo Boże. Albo jak może ktoś wejść do domu mocarza, i sprzęt mu zagrabić, jeśli mocarza wpierw nie zwiąże? I dopiero wtedy dom jego ograbi.

Kto nie jest ze Mną, jest przeciwko Mnie; i kto nie zbiera ze Mną, rozprasza».

Oto słowo Pańskie.

Chrystus zwyciężył szatana i grzech, i to zwycięstwo musi stać się udziałem każdego chrześcijanina. W liturgii Pan daje nam doświadczać tego zwycięstwa. We chrzcie św. wyrzekamy się szatana i grzechu, w bierzmowaniu stajemy się rycerzami Chrystusa, którzy walczą i zwyciężają Jego mocą, z Eucharystii czerpiemy moc do nieustannej walki ze złem.

Kościół pielgrzymujący przez ziemię to Kościół walczący. Chrystus u końca czasów objawi swoje zwycięstwo w sercach swoich wiernych: oni będą śpiewać Barankowi pieśni triumfu.

CZYTANIE IV

Ap 7, 9-17*

Triumf wybranych

Czytanie z Księgi Apokalipsy świętego Jana Apostoła.

Ja, Jan, ujrzałem wielki tłum, którego nikt nie mógł zliczyć, z każdego narodu i ze wszystkich pokoleń, ludów i języków, stojący przed tronem i przed Barankiem. Odziani są w białe szaty, a w ręku ich palmy. I głosem donośnym tak wołają: «Zbawienie u naszego Boga, Siedzącego na tronie i u Baranka».

A wszyscy aniołowie stanęli wokół tronu i Starców, i czworga Zwierząt, padli na twarz przed tronem i oddali pokłon Bogu, mówiąc: «Amen. Uwielbienie i chwała, i mądrość, i dziękczynienie, i cześć, i moc, i potęga Bogu naszemu na wieki wieków! Amen».

A jeden ze Starców odezwał się do mnie tymi słowami: «Ci przyodziani w białe szaty kim są i skąd przybyli?»

I powiedziałem do niego: «Panie, ty wiesz».

I rzekł do mnie: «To ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i opłukali swe szaty, i wybielili je w krwi Baranka. Dlatego są przed tronem Boga i w Jego świątyni cześć Mu oddają we dnie i w nocy. A Siedzący na tronie rozciągnie namiot nad nimi.

Nie będą już łaknąć ani nie będą już pragnąć i nie porazi ich słońce ani żaden upał, bo paść ich będzie Baranek, który jest pośrodku tronu, i poprowadzi ich do źródeł wód życia: a Bóg każdą łzę otrze z ich oczu».

Oto słowo Pańskie.

Homilia

MODLITWA POWSZECHNA

Z mieszkańcami nieba uwielbiamy Boga wszechmogącego, który rządzi światem i w którego ręku są nasze losy. On wie o wszystkim, co jest potrzebne Jego ludowi, ale pragnie, byśmy troszczyli się najpierw o Jego królestwo. Dlatego z ufnością wołajmy do Tego, który udziela nam mocy w walce ze złem i prowadzi ku sobie:

Spontaniczne wezwania modlitwy powszechnej i śpiew: Kyrie eleison.

Boże, Ty przez chrzest włączyłeś nas w Chrystusa, przez bierzmowanie uczyniłeś nas rycerzami walczącymi i zwyciężającymi Jego mocą, † a w Eucharystii pozwalasz nam czerpać moc do nieustannej walki ze złem; * spraw, prosimy, byśmy przyobleczeni w zbroję Chrystusa,

mogli stawić czoło zasadzkom szatana i osiągnąć szczęście wieczne. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Pieśń na wyjście: W krąg przez cały świat...

DZIEŃ UBICZOWANIA

Wezwanie do nawrócenia

Śpiew na wejście: Bliskie jest Królestwo Boże..., Ex 273

Bóg zna każdego człowieka i wie, jak dalekie jest ludzkie postępowanie od Bożych myśli, które jedynie mogą dać radość i wolność. Dlatego nawrócenie serca jest warunkiem, by królestwo Boże stało się naszym udziałem. Do tego nawrócenia Bóg wzywa na różne sposoby. Jednym z nich jest zesłanie plag, czyli udręk, na bezbożnych jako konsekwencji ich złego postępowania, a na lud Boży jako wezwania do nawrócenia, by go ocalić.

CZYTANIE I

Mdr 16, 1-4

Słuszna kara dla Egiptu, oczekiwanie nawrócenia od Izraela

Czytanie z Księgi Mądrości.

Egipcjanie słusznie skarani zostali najwstrętniejszymi stworzeniami i mnóstwem zwierząt udręczeni, ludowi swemu zamiast tej kary dobro wyświadczyłeś: niezwykłą potrawę dla pożądlivego smaku zgotowałeś im na pokarm – przepiórki.

Tak, by tamci, chociaż łaknęli pokarmu, z powodu obrzydliwości nasłanych stworzeń poniechali nawet naturalnej chęci jedzenia, a ci, przelotnie brakiem dotknięci, by mieli pokarm, i to niezwykły.

Trzeba bowiem było, by na owych ciemieców przyszła bieda nieuchronna, a tym, by tylko zostało ukazane, jaka chłosta dręczyła ich wrogów.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 78 (77), 56-57. 58-59. 61-62 (R.: p. 7b)*

Refren: Wielkich dzieł Boga nie zapominajmy.

⁵⁶ Wystawiali na próbę i drażnili Boga Najwyższego, *
i Jego przykazań nie strzegli.

⁵⁷ Odstępowali zdradziecko, jak ich ojcowie, *
byli niepewni, jak łuk, który zawodzi.

Refren.

58 Rozgniewali go swoim bałwochwalstwem na wzgórzach, *
wzniecali Jego zazdrość rzeźbionymi bożkami.

59 Bóg usłyszał i zapłonął gniewem, *
i gwałtownie odepchnął Izraela.

Refren.

61 Oddał swoją moc w niewolę, *
a swą chwałę w ręce nieprzyjaciół.

62 Wydał pod miecz swój naród, *
wybuchnął gniewem na swoje dziedzictwo.

Refren.

Plagi egipskie są obrazem działania Bożego, które powtarza się w historii. Prorocy są zwiastunami plag i kar, jakie zesłał Bóg na narody pogańskie i na niewierny Przymierzu lud Boży. Jednocześnie wyjaśniają, że kary są wezwaniem do nawrócenia i dowodem Bożego miłosierdzia. Prorok Jeremiasz zwiastując wielką karę dla narodu wybranego – zburzenie świątyni i Jerozolimy oraz uprowadzenie do niewoli w Babilonie – wzywa do odwrócenia się od grzechu i zła oraz do wierności Bogu.

CZYTANIE II

Jr 18, 1-12*

Nawrócenie warunkiem powodzenia

Czytanie z Księgi proroka Jeremiasza.

Słowo, które Pan oznajmił Jeremiaszowi: «Wstań i zejdź do domu garncarza; tam usłyszysz moje słowa».

Zstąpiłem więc do domu garncarza, on zaś pracował właśnie przy kole. Jeżeli naczynie, które wyrabiał, uległo zniekształceniu, jak to się zdarza z gliną w ręku garncarza, wyrabiał z niego inne naczynie, jak tylko podobało się garncarzowi.

Wtedy Pan skierował do mnie następujące słowo: «Czy nie mogę postąpić z wami, domu Izraela, jak ten garncarz? – wyrocznia Pana. Oto bowiem jak glina w ręku garncarza, tak jesteście wy, domu Izraela, w moim ręku. Raz postanawiam przeciw narodowi lub królestwu, że je wypłenię, obalę i zniszczę. Lecz jeśli ten naród, przeciw któremu orzekłem karę, nawróci się ze swej nieprawości, będę żałował nieszczęścia, jakie zamyślałem na niego zesłać.

Innym razem postanawiam, by jakiś naród lub królestwo utwierdzić i rozkrzewić. Jeżeli jednak czyni wobec Mnie zło, nie słuchając mojego głosu, będę żałował pomyślności, jaką postanowiłem go obdarzyć.

Teraz zaś mów mężom judzkim i mieszkańcom Jerozolimy: To mówi Pan: Oto przygotowuję dla was nieszczęście i snuję przeciw wam

plan. Nawróćcie się więc każdy ze swej złej drogi, a uczynicie lepszymi wasze drogi i wasze czyny!» I rzekli oni: „Na próżno! Chcemy raczej pójść za swoimi własnymi przekonaniem; każdy będzie postępował według popędu swego przewrotnego serca”.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY **Ps 51 (50), 3-4. 5-6a. 12-13. 14 i 17***

Refren: Zmiłuj się, Panie, bo jesteśmy grzeszni.

³ Zmiłuj się nade mną, Boże, w łaskowości swojej, *
w ogromie swej litości zgładź moją nieprawość.

⁴ Obmyj mnie zupełnie z mojej winy *
i oczyść mnie z grzechu mojego.

Refren.

⁵ Uznaję bowiem nieprawość swoją, *
a grzech mój jest zawsze przede mną.

⁶ Przeciwno Tobie zgrzeszyłem *
i uczyniłem, co złe jest przed Tobą.

Refren.

¹² Stwórz, o Boże, we mnie serce czyste *
i odnów we mnie moc ducha.

¹³ Nie odrzucaj mnie od swego oblicza *
i nie odbieraj mi świętego ducha swego.

Refren.

¹⁴ Przywróć mi radość z Twojego zbawienia *
i wzmocnij mnie duchem ofiarnym.

¹⁵ Panie, otwórz wargi moje, *
a usta moje będą głosić Twoją chwałę.

Refren.

Chrystus – Prorok Wielki, wzywa do nawrócenia i pokuty tak jak prorocy Starego Testamentu.

EWANGELIA **Łk 11, 29-32; 13, 34-35; 19, 41-44; 21, 5-11. 20-28***
Jezus nawołuje do nawrócenia

✚ Słowa Ewangelii według świętego Łukasza.

Gdy tłumy się gromadziły, Jezus zaczął mówić: «To plemię jest plemieniem przewrotnym. Żąda znaku, ale żaden znak nie będzie mu dany, prócz znaku Jonasza. Jak bowiem Jonasz był znakiem dla mieszkańców

Niniwy, tak będzie Syn Człowieczy dla tego plemienia. Królowa z Południa powstanie na sądzie przeciw ludziom tego plemienia i potępi ich; ponieważ ona przybyła z krańców ziemi słuchać mądrości Salomona, a oto tu jest coś więcej niż Salomon. Ludzie z Niniwy powstaną na sądzie przeciw temu plemieniu i potępią je; ponieważ oni dzięki nawoływaniu Jonasza się nawrócili, a oto tu jest coś więcej niż Jonasz».

W tym czasie Jezus powiedział do niektórych faryzeuszy, jacy przyszli powiedzieć Mu o zamiarach Heroda: «Jeruzalem, Jeruzalem! Ty zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy do ciebie są posłani. Ile razy chciałem zgromadzić twoje dzieci, jak ptak swoje pisklęta pod skrzydła, a nie chcieliście.

Oto dom wasz tylko dla was pozostanie. Albowiem powiadam wam, nie ujrzycie Mnie, aż nadejdzie czas, gdy powiecie: „Błogosławiony Ten, który przychodzi w imię Pańskie”».

Gdy Jezus był blisko Jerozolimy, na widok miasta zapłakał nad nim i rzekł: «O gdybyś i ty poznało w ten dzień to, co służy pokojowi. Ale teraz zostało to zakryte przed twoimi oczami.

Bo przyjdą na ciebie dni, gdy twoi nieprzyjaciele otoczą cię waleń, oblegną cię i ścisną zewsząd. Powalą na ziemię ciebie i twoje dzieci z tobą i nie zostawią w tobie kamienia na kamieniu za to, żeś nie rozpoznało czasu twojego nawiedzenia».

Gdy niektórzy mówili o świątyni, że jest przyozdobiona pięknymi kamieniami i darami, Jezus powiedział: «Przyjdzie czas, kiedy z tego, na co patrzycie, nie zostanie kamień na kamieniu, który by nie był zwalony».

Zapytali Go: «Nauczycielu, kiedy to nastąpi? I jaki będzie znak, gdy się to zacząć zacznie?»

Jezus odpowiedział: «Strzeżcie się, żeby was nie zwiedziono. Wielu bowiem przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: „Ja jestem” oraz: „nadszedł czas”. Nie chodźcie za nimi. I nie trwóźcie się, gdy posłyszycie o wojnach i przewrotach. To najpierw musi się stać, ale nie zaraz nastąpi koniec».

Wtedy mówił do nich: «Powstanie naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu. Będą silne trzęsienia ziemi, a miejscami głód i zaraza; ukażą się straszne zjawiska i wielkie znaki na niebie».

Jezus powiedział do swoich uczniów:

«Skoro ujrzycie Jerozolimę otoczoną przez wojska, wtedy wiedzcie, że jej spustoszenie jest bliskie. Wtedy ci, którzy będą w Judei, niech uciekają w góry; ci, którzy są w mieście, niech z niego uchodzą, a ci po

wsiach, niech do niego nie wchodzi. Będzie to bowiem czas pomsty, aby się spełniło wszystko, co jest napisane.

Biada brzemienным i karmiącym w owe dni. Będzie bowiem wielki ucisk na ziemi i gniew na ten naród: jedni polegną od miecza, a drugich zapędzą w niewolę między wszystkie narody. A Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż czasy pogan przeminą.

Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach, a na ziemi trwoga narodów bezradnych wobec szumu morza i jego nawałnicy. Ludzie mdleć będą ze strachu w oczekiwaniu wydarzeń zagrażających ziemi. Albowiem moce niebios zostaną wstrząśnięte.

Wtedy ujrzą Syna Człowieczego, nadchodzącego w obłoku z wielką mocą i chwałą. A gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie».

Oto słowo Pańskie.

Cierpienia, które można nazwać „plagami”, nie ominą nikogo. Tak zapowiedział Chrystus Pan. Jednak uczniowie Chrystusa podnoszą wówczas głowę, bo ich cierpienia dają zbawienie im samym i braciom.

CZYTANIE IV

1 P 2, 19-25*

Nawróciliście się do pasterza dusz waszych

Czytanie z Pierwszego listu świętego Piotra Apostoła.

Najdrożsi:

To się podoba Bogu, jeżeli ktoś ze względu na sumienie uległ Bogu znosi smutki i cierpi niesprawiedliwie. Co bowiem za chwała, jeżeli przetrzymacie chłostę jako grzesznicy? – Ale to się Bogu podoba, jeżeli dobrze czynicie, a przetrzymacie cierpienia. Do tego bowiem jesteście powołani. Chrystus przecież również cierpiał za was i zostawił wam wzór, abyście szli za Nim Jego śladami.

On grzechu nie popełnił, a w Jego ustach nie było podstępu. On, gdy Mu złorzeczono, nie złorzeczył, gdy cierpiał, nie groził, ale oddawał się Temu, który sądzi sprawiedliwie. On sam, w swoim ciele poniósł nasze grzechy na drzewo, abyśmy przestali być uczestnikami grzechów, a żyli dla sprawiedliwości – Krwią Jego zostaliście uzdrowieni.

Błądziliście bowiem jak owce, ale teraz nawróciliście się do Pasterza i Stróża dusz waszych.

Oto słowo Boże.

Homilia

MODLITWA POWSZECHNA

Błogosławmy Chrystusa, sprawcę naszego zbawienia. On nam pokazał drogę prawdziwego nawrócenia: oddanie życia, przyjęcie trudów z perspektywą pełnego wyzwolenia. Módlmy się do Niego:

Niech Twoja łaska odnowi nas, Panie.

Spontanicznie formułowane intencje modlitwy.

Boże, od którego pochodzi wszelka doskonałość, † Ty nie zaprzestajesz wzywać nas do nawrócenia, byśmy się mogli stać nowym stworzeniem; * nawróć nas, a odmienimy nasze życie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Śpiew na wyjście: Chrystus cierpiał za nas..., Ex 295

DZIEŃ CIERNIEM UKORONOWANIA

Wiara i znak

Śpiew na wejście: Błogosławiony i jedyny Władco (3x), Ex 143

Rozpoczęliśmy naszą celebrację uwielbieniem Boga, „który zamieszkuje światłość niedostępną, którego żaden z ludzi nie widział”. Ten Bóg jednak objawia się nam przez znaki, które są wyrazem Jego obecności wśród nas, chociaż nie są Nim, i które równocześnie zasłaniają Go tajemnicą. Ale wiara przenika tę zasłonę i pozwala nam doświadczyć Jego obecności.

W Starym Testamencie szczególnym znakiem obecności Boga – Jego wierności i opieki – jest obłok, który jednocześnie objawia i zakrywa Boga. Obłok pojawia się bezpośrednio po wyruszeniu Izraelitów z Egiptu, w drodze ku Morzu Czerwonemu i prowadzi ich w czasie wędrówki do Ziemi Obiecanej.

CZYTANIE I

Lb 9, 15-23

Obłok znakiem obecności Pana

Czytanie z Księgi Liczb.

W dniu, kiedy ustawiono przybytek, okrył go wraz z Namiotem Świadectwa obłok, i od wieczora aż do rana pozostawał nad przybytkiem na kształt ognia. I tak działo się zawsze: obłok okrywał go w dzień, a w nocy – jakby blask ognia.

Kiedy obłok podnosił się nad przybytkiem, Izraelici zwijali obóz, a w miejscu, gdzie się zatrzymał, rozbijali go znowu. Na rozkaz Pana Izraelici zwijali obóz i znowu na rozkaz Pana rozbijali go z powrotem; jak długo obłok spoczywał na przybytku, pozostawali w tym samym miejscu. Nawet wtedy, gdy obłok przez długi czas rozciągał się nad przybytkiem, Izraelici, posłuszni rozkazowi Pana, nie zwijali obozu.

Lecz zdarzało się również tak, że obłok krótki czas pozostawał nad przybytkiem; wtedy również rozbijali obóz na rozkaz Pana i na tenże rozkaz go zwijali.

Zdarzało się i tak, że obłok pozostawał tylko od wieczora do rana, a nad ranem się podnosił; wtedy oni zwijali obóz. Niekiedy pozostawał przez dzień i noc; skoro tylko się podniósł, natychmiast zwijali obóz. Jeśli pozostawał dwa dni, miesiąc czy dłużej – gdy obłok rozciągał się nad przybytkiem i okrywał go, pozostawali Izraelici w miejscu i nie zwijali obozu; skoro tylko się podniósł, zwijali obóz.

Na rozkaz Pana rozbijali obóz i na rozkaz Pana go zwijali. Przestrzegali nakazów Pana, danych przez Mojżesza.

Oto słowo Boże.

Śpiew: Psalm 139 (138): Ty Boże, wszystko wiesz..., Ex 555

Aby spotkać Boga objawiającego się w znakach, nie wystarczy sama obecność znaku, bo znak nie jest Bogiem. Potrzebne jest słowo, które określa, czym jest znak, i które budzi w człowieku postawę otwarcia się. Potrzebny jest również Duch Święty działający w sercu człowieka. Tak prorok Eliasz spotkał Boga na górze Horeb.

CZYTANIE II

1 Krl 19, 3-16*

Łagodny powiew znakiem obecności Boga

Czytanie z Pierwszej księgi Królewskiej.

W owych dniach Eliasz powstał i ratując się ucieczką, przyszedł do Beer-Szeby w Judzie i tam zostawił swego sługę, a sam na odległość jednego dnia drogi poszedł na pustynię. Przyszedłszy, usiadł pod jednym z janowców i pragnąc umrzeć, rzekł: «Wielki już czas, o Panie! Odbierz mi życie, bo nie jestem lepszy od moich przodków!» Po czym położył się tam i zasnął.

A oto anioł, trącając go, powiedział mu: «Wstań, jedz!» Eliasz spojrzał, a oto przy jego głowie podpłomyk i dzban z wodą. Podniósł się więc, zjadł i wypił, i znowu się położył.

Powtórnie anioł Pana wrócił i trącając go, powiedział: «Wstań, jedz, bo przed tobą długa droga!» Powstawszy zatem, zjadł i wypił. Następnie mocą tego pożywienia szedł czterdzieści dni i czterdzieści nocy aż do Bożej góry Horeb.

Tam wszedł do pewnej groty, gdzie przenocował. Wtedy Pan skierował do niego słowo i przemówił: «Co ty tu robisz, Eliaszu?» A on odpowiedział: «Żarliwością rozpaliłem się o chwałę Pana, Boga

Zastępów, gdyż Izraelici opuścili Twoje przymierze, rozwalili Twoje ołtarze i Twoich proroków zabili mieczem. Tak że ja sam tylko zostałem, a oni godzą jeszcze i na moje życie».

Wtedy rzekł: «Wyjdź, aby stanąć na górze wobec Pana!» A oto Pan przechodził. Gwałtowna wichura rozwalająca góry i druzgocąca skały szła przed Panem. Ale Pan nie był w wichurze. A po wichurze trzęsienie ziemi: Pan nie był w trzęsieniu ziemi. Po trzęsieniu ziemi powstał ogień: Pan nie był w ogniu. A po tym ogniu szmer łagodnego powiewu.

Kiedy tylko Eliasza go usłyszał, zasłoniwszy twarz płaszczem, wyszedł i stanął przy wejściu do groty. A wtedy rozległ się głos mówiący do niego: «Co ty tu robisz, Eliaszu?»

Eliasza zaś odpowiedział: «Żarliwością rozpałem się o chwałę Pana, Boga Zastępów, gdyż Izraelici opuścili Twoje przymierze, rozwalili Twoje ołtarze i Twoich proroków zabili mieczem. Tak że ja sam tylko zostałem, a oni godzą jeszcze i na moje życie».

Wtedy Pan rzekł do niego: «Idź, wracaj swoją drogą ku pustyni Damaszkowi. A kiedy tam przybędziesz, namaścisz Chazaela na króla Aramu. Później namaścisz Jehu, syna Nimszego, na króla Izraela. A wreszcie Elizeusza, syna Szafata z Abel-Mechola, namaścisz na proroka po tobie».

Oto słowo Boże.

Na różne sposoby objawiał się Bóg swojemu ludowi przez znaki i słowa, aż w końcu objawił się przez Słowo Wcielone – Syna swojego Jezusa Chrystusa. Człowieczeństwo Chrystusa stało się odtąd i na zawsze sposobem objawienia się Boga, znakiem Jego obecności, ostateczną teofanią. Jednak tylko wiara może przeniknąć zasłonę ciała Chrystusa i rozpoznać w Nim Boga. Wyznajmy naszą wiarę i wyjdźmy na spotkanie Chrystusa przychodzącego w słowach Ewangelii.

Śpiew: Wierzimy w Ciebie, Chryste..., Ex 256

EWANGELIA

J 12, 32-46*

Jezus Chrystus – Człowiek i Bóg

+ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

W owym czasie Jezus mówił do tłumów: «Gdy zostanę nad ziemię wywyższony, przyciągnę wszystkich do siebie». To powiedział zaznaczając, jaką śmiercią miał umrzeć.

Na to tłum Mu odpowiedział: «Myśmy się dowiedzieli z Prawa, że Mesjasz ma trwać na wieki. Jakżeż Ty możesz mówić, że potrzeba wywyżżyć Syna Człowieczego? Któż to jest ten Syn Człowieczy?»

Odpowiedział im więc Jezus: «Jeszcze przez krótki czas przebywa wśród was światłość. Chodźcie, dopóki macie światłość, aby was ciemność nie ogarnęła. A kto chodzi w ciemności, nie wie, dokąd idzie. Dopóki światłość macie, wierzcie w światłość, abyście byli synami światłości». To powiedział Jezus i odszedł, i ukrył się przed nimi.

Chociaż jednak uczynił On przed nimi tak wielkie znaki, nie uwierzyli w Niego, aby się spełniło słowo proroka Izajasza, który rzekł: «Panie, któż uwierzył naszemu głosowi? A ramię Pańskie komu zostało objawione?» Dlatego nie mogli uwierzyć, ponieważ znów rzekł Izajasz: «Zaślepił ich oczy i twardym uczynił ich serce, żeby nie widzieli oczami oraz nie poznali sercem i nie nawrócili się, ażebym ich uzdrowił». Tak powiedział Izajasz, ponieważ ujrzał chwałę Jego i o Nim mówił.

Niemniej jednak i spośród przywódców wielu w Niego uwierzyło, ale z obawy przed faryzeuszami nie przyznawali się, aby ich nie wyłączono z synagogi. Bardziej bowiem umiłowali chwałę ludzką aniżeli chwałę Bożą.

Jezus zaś tak wołał: «Ten, kto we Mnie wierzy, wierzy nie we Mnie, lecz w Tego, który Mnie posłał. A kto Mnie widzi, widzi Tego, który Mnie posłał. Ja przyszedłem na świat jako światło, aby każdy, kto we Mnie wierzy, nie pozostawał w ciemności».

Oto słowo Pańskie.

Nie wszyscy rozpoznali Boga w Chrystusie, chociaż wszyscy widzieli tego samego człowieka, Jezusa z Nazaretu. Nie wszyscy bowiem mieli wewnętrzne światło wiary, zdolne przeniknąć przez zasłonę. Stępiałe umysły zaślepione przez boga tego świata to również niebezpieczeństwo dla nas. Natomiast życie chrześcijańskie jest nadal przenikaniem poza zasłonę dzięki światłu Chrystusowej Ewangelii.

CZYTANIE IV

2 Kor 3, 4 – 4, 6*

Chrystus zrywa zasłonę z serc ludzkich

Czytanie z Drugiego listu świętego Pawła Apostoła do Koryntian.

Bracia:

Dzięki Chrystusowi ufność w Bogu pokładamy. Nie żebyśmy uważali, że jesteśmy w stanie pomyśleć coś sami z siebie, lecz wiemy, że ta możliwość nasza jest z Boga. On też sprawił, żeśmy mogli stać się sługami Nowego Przymierza, przymierza nie litery, lecz Ducha; litera bowiem zabija, Duch zaś ożywia.

Lecz jeśli posługiwanie śmierci, utrwalone literami w kamieniu, dokonywało się w chwale, tak iż synowie Izraela nie mogli spoglądać

na oblicze Mojżesza z powodu jasności jego oblicza, która miała przeminąć, to o ileż bardziej pełne chwały będzie posługiwanie Ducha! Jeżeli bowiem posługiwanie potępieniu jest chwałą, to o ileż bardziej będzie obfitować w chwałę posługiwanie sprawiedliwości! Wobec przeogromnej chwały okazało się w ogóle bez chwały to, co miało chwałę tylko częściową. Jeżeli zaś to, co przemijające, było w chwale, daleko więcej cieszy się chwałą to, co trwa.

Żywiąc przeto taką nadzieję, z jawną swobodą postępujemy, a nie tak, jak Mojżesz, który zakrywał sobie twarz, ażeby synowie Izraela nie patrzyli na koniec tego, co było przemijające.

Ale stępiały ich umysły. I tak aż do dnia dzisiejszego, gdy czytają Stare Przymierze, pozostaje nad nimi ta sama zasłona, bo odsłania się ona w Chrystusie. I aż po dzień dzisiejszy, gdy czytają Mojżesza, zasłona spoczywa na ich sercach. A kiedy ktoś zwraca się do Pana, zasłona opada. Pan zaś jest Duchem, a gdzie jest Duch Pański – tam wolność.

My wszyscy z odsłoniętą twarzą wpatrujemy się w jasność Pańską jakby w zwierciadle; za sprawą Ducha Pańskiego, coraz bardziej jaśniejąc, upodabniamy się do Jego obrazu.

Przeto oddani posługiwaniu zleconemu nam przez miłosierdzie, nie upadamy na duchu. Unikamy postępowania ukrywającego sprawy hańbiące, nie uciekamy się do żadnych podstępów ani nie fałszujemy słowa Bożego, lecz okazywaniem prawdy przedstawiamy siebie samych w obliczu Boga osądowi sumienia każdego człowieka.

A jeśli nawet Ewangelia nasza jest ukryta, to tylko dla tych, którzy idą na zatracenie, dla niewiernych, których umysły zaślepił bóg tego świata, aby nie olśnił ich blask Ewangelii chwały Chrystusa, który jest obrazem Boga.

Nie głosimy bowiem siebie samych, lecz Chrystusa Jezusa jako Pana, a nas – jako sługi wasze przez Jezusa. Albowiem Bóg, Ten, który rozkazał ciemnościom, by zajaśniały światłem, zabłysnął w naszych sercach, by olśnić nas jasnością poznania chwały Bożej na obliczu Chrystusa.

Oto słowo Boże.

Śpiew: Wstań, który śpisz..., Ex 288

W HOMILII prowadzić linię rozważania do sakramentów – zwłaszcza Eucharystii. Sakramenty jako znaki, które objawiają i zasłaniają. Znaki wiary, która tylko przez nie może spotkać się z Bogiem.

WYSTAWIENIE NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

Podczas wystawiania najświętszego sakramentu należy zaśpiewać: Niechaj będzie pochwalony..., w ramach adoracji zaś, wszystkie zwrotki Zbliżam się w pokorze..., Ex 524 i na zakończenie, po chwili adoracji w ciszy, Przed tak wielkim Sakramentem..., Ex 627.

Módlmy się.

Panie Boże, daj nam godnie wielbić ukrytego w Najświętszym Sakramencie, Twojego Syna, † który został za nas zabity jak baranek, * abyśmy mogli oglądać Go w wiecznej chwale. Który żyje i króluje na wieki wieków.

Następuje błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem i śpiew na zakończenie Panie, pozostań..., Ex 456

DZIEŃ NIESIENIA KRZYŻA

Baranek Paschalny

Śpiew na wejście: Ludu kapłański..., Ex 443

Jako kapłański, królewski i święty lud Boży zgromadziliśmy się, aby śpiewać naszemu Bogu i Zbawcy, który staje przed nami jako Baranek za nas zabity, ratujący nas przez Krew swoją od śmierci. W znaku Baranka chcemy rozważać dziś tajemnicę naszego odkupienia.

W Księdze Wyjścia pojawia się po raz pierwszy tajemniczy znak Baranka, a potem przewija się on poprzez całe dzieje zbawienia.

CZYTANIE I

Wj 12, 21-28

Ocalenie pierworodnych Izraela przez krew baranka

Czytanie z Księgi Wyjścia.

Mojżesz zwołał wszystkich starszych Izraela i rzekł do nich: «Odłączcie i weźcie baranka dla waszych rodzin i zabijcie jako paschę. Weźcie gałązkę hizopu i zanurzcie ją we krwi, która jest w naczyniu, i krwią z naczynia skropcie próg i oba odrzwia. Aż do rana nie powinien nikt z was wychodzić przed drzwi swego domu. A gdy Pan będzie przechodził, aby porazić Egipcjan, a zobaczy krew na progu i na odrzwiach, to ominie Pan takie drzwi i nie pozwoli Niszczycielowi wejść do tych domów, aby was zabijał.

Przestrzegajcie tego przykazania jako prawa na wieki ważnego dla ciebie i dla twych dzieci!

Gdy zaś wejdziecie do ziemi, którą da wam Pan, jak obiecał, przestrzegajcie tego obyczaju. Gdy się was zapytają dzieci: cóż to za święty zwyczaj? – tak im odpowiedziecie: „To jest ofiara Paschy na cześć Pana, który w Egipcie ominął domy Izraelitów. Poraził Egipcjan, a domy nasze ocalił”».

Lud wtedy ukląkł i oddał pokłon. Izraelici poszli i wypełnili przepis. Jak nakazał Pan Mojżeszowi i Aaronowi, tak uczynili.

Oto słowo Boże.

Zapowiedź zbawienia zawarta w znaku Baranka wypełnia się, gdy Chrystus, prawdziwy Baranek pozwala się przybić do krzyża, aby na nim za nas wylać swoją krew.

PSALM RESPONSORYJNY Ps 22 (21), 8-9. 17-18a. 19-20. 23-24*

Refren: Boże mój, Boże, czemuś mnie opuścił.

8 Szydzą ze mnie wszyscy, którzy na mnie patrzą, *
wykrzywiają wargi i potrzęsają głowami.

9 «Zaufał Panu, niech go wyzwoli, *
niech go wyrwie, jeśli go miłuje».

Refren.

17 Sfora psów mnie opadła, *
otoczyła mnie zgraja złoczyńców.

18 Przebodli moje ręce i nogi, *
policzyć mogę wszystkie moje kości.

Refren.

19 Dziela między siebie moje szaty *
i los rzucają o moją suknię.

20 Ty zaś, o Panie, nie stój z daleka; *
Pomocy moja, śpiesz mi na ratunek.

Refren.

23 Będę głosił swym braciom Twoje imię *
i będę Cię chwalił w zgromadzeniu wiernych.

24 «Chwalcie Pana, wy, którzy się Go boicie, *
niech się Go lęka całe potomstwo Izraela».

Refren.

Prorok Izajasz w swojej wizji cierpiącego Sługi Jahwe, porównuje Go do Baranka. Stwarza to pomost pomiędzy Barankiem z Księgi Wyjścia a Chrystusem – Barankiem Bożym.

CZYTANIE II

Iz 52, 13 – 53, 12*

Przebity za nasze grzechy

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

Oto się powiedzie mojemu Słudze, wybije się, wywyższy i wyrośnie bardzo. Jak wielu osłupiało na jego widok, tak nieludzko został oszpecony Jego wygląd i postać jego była niepodobna do ludzi, tak mnogie narody się zdumieją, królowie zamkną przed nim usta, bo ujrzą coś, czego im nigdy nie opowiadano, i pojmą coś niesłychanego. Któż uwierzy temu, cośmy słyszeli? na kim się ramię Pana objawiło?

On wyrósł przed nami jak młode drzewo i jakby korzeń z wyschniętej ziemi. Nie miał on wdzięku ani też blasku, aby na niego popatrzeć, ani wyglądu, by się nam podobał. Wzgardzony i odepchnięty przez ludzi, Mąż boleści, oswojony z cierpieniem, jak ktoś, przed kim się twarze zakrywa, wzgardzony tak, iż mieliśmy Go za nic.

Lecz On się obarczył naszym cierpieniem, On dźwigał nasze boleści, a myśmy go uznali za skazańca, chłostanego przez Boga i zdeptanego. Lecz on był przebity za nasze grzechy, zdruzgotany za nasze winy. Spadła nań chłosta zbawienna dla nas, a w jego ranach jest nasze zdrowie.

Wszyscyśmy pobłądzili jak owce, każdy z nas się obrócił ku własnej drodze, a Pan zwał na niego winy nas wszystkich. Dręczono go, lecz sam się dał gnębić, nawet nie otworzył ust swoich. Jak baranek na rzeź prowadzony, jak owca niema wobec strzygących ją, tak on nie otworzył ust swoich.

Po udręce i sądzie został usunięty; a kto się przejmuje jego losem? Tak! Zgładzono Go z krainy żyjących; za grzechy mego ludu został zbity na śmierć. Grób mu wyznaczono między bezbożnymi, i w śmierci swej był na równi z bogaczem, chociaż nikomu nie wyrządził krzywdy i w Jego ustach kłamstwo nie powstało.

Spodobało się Panu zmiażdżyć go cierpieniem. Jeśli wyda swe życie na ofiarę za grzechy, ujrzy potomstwo, dni swe przedłuży, a wola Pana spełni się przez niego. Po udrękach swej duszy, ujrzy światło i nim się nasyci. Zaczny mój sługa usprawiedliwi wielu, ich nieprawości on sam dźwigać będzie.

Dlatego w nagrodę przydzielę mu tłumy, i posiadzie możnych jako zdobycz, za to, że siebie na śmierć ofiarował i policzony został pomiędzy przestępców. A On poniósł grzechy wielu, i oręduje za przestępcami.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY Ps 31 (30), 2 i 6. 12-13. 15-16. 17. 25*

Refren: Ojcze, w Twe ręce składam ducha mego.

2 Panie, do Ciebie się uciekam, niech nigdy nie doznam zawodu, *
wybaw mnie w sprawiedliwości Twojej!

6 W ręce Twoje powierzam ducha mego: *
Ty mnie odkupisz, Panie, wierny Boże.

Refren.

12 Stałem się znakiem hańby dla wszystkich mych wrogów, *
dla sąsiadów przedmiotem odrazy,

13 postrachem dla moich znajomych; *
ucieka, kto mnie ujrzy na drodze.

Refren.

15 Ja zaś pokładam ufność w Tobie, Panie, *
i mówię: «Ty jesteś moim Bogiem».

16 W Twoim ręku są moje losy, *
wyrwij mnie z rąk wrogów i prześladowców.

Refren.

17 Niech Twoje oblicze zajaśnieje nad Twym sługą, *
wybaw mnie w swym miłosierdziu.

25 Bądźcie dzielni i mężnego serca, *
wszyscy, którzy ufacie Panu.

Refren.

Kiedy nastąpiła zapowiedziana przez Proroków pełnia czasów, przyszedł Mesjasz, Syn Boży, Jezus Chrystus. Na początku Jego publicznej działalności św. Jan Chrzciciel ukazał Go ludowi jako Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata. W czasie ostatniej wieczerzy, gdy Chrystus z uczniami spożywał Paschę – pamiątkę pierwszej Paschy wyjścia z Egiptu – wypełnił to wszystko, co było zapowiedziane w tym znaku. Gdy Chrystus – Baranek Boży oddał swe życie na Krzyżu, św. Jan, świadek tego wydarzenia, rozpoznaje od razu wypełnienie tego, co było zapowiedziane w baranku paschalnym w noc wyjścia z niewoli egipskiej.

EWANGELIA**J 19, 23-36***Ukrzyżowanie i śmierć Jezusa*

+ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

Żołnierze, gdy ukrzyżowali Jezusa, wzięli Jego szaty i podzielili na cztery części, dla każdego żołnierza po części; wzięli także tunikę. Tunika zaś nie była szyta, ale cała tkana od góry do dołu. Mówili więc

między sobą: «Nie rozdzierajmy jej, ale rzućmy o nią losy, do kogo ma należeć». Tak miały się wypełnić słowa Pisma: Podzielili między siebie szaty, a los rzucili o moją suknię. To właśnie uczynili żołnierze.

A obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra Matki Jego, Maria, żona Kleofasa, i Maria Magdalena. Kiedy więc Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: «Niewiasto, oto syn Twój». Następnie rzekł do ucznia: «Oto Matka twoja». I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie.

Potem Jezus świadom, że już wszystko się dokonało, aby się wypełniło Pismo, rzekł: «Pragnę». Stało tam naczynie pełne octu. Nałożono więc na hizop gąbkę pełną octu i do ust Mu podano. A gdy Jezus skosztował octu, rzekł: «Wykonało się!» I skłoniwszy głowę oddał ducha.

Ponieważ był to dzień Przygotowania, aby zatem ciała nie pozostawały na krzyżu w szabat – ów bowiem dzień szabatu był wielkim świętem – Żydzi prosili Piłata, aby ukrzyżowanym połamano golenie i usunięto ich ciała. Przyszli więc żołnierze i połamali golenie tak pierwszemu, jak i drugiemu, którzy z Nim byli ukrzyżowani. Lecz gdy podeszli do Jezusa i zobaczyli, że już umarł, nie łamali Mu goleni, tylko jeden z żołnierzy włócznią przebił Mu bok i natychmiast wypłynęła krew i woda. Zaświadczył to ten, który widział, a świadectwo jego jest prawdziwe. On wie, że mówi prawdę, abyście i wy wierzyli.

Oto słowo Pańskie.

W HOMILII poprowadzić linię rozważań do Eucharystii – uczyty Baranka, naszej uczyty paschalnej. Zwrócić uwagę na ścisły związek komunii eucharystycznej ze znakiem Baranka. Podprowadzić także pod 4 czytanie – o triumfie Baranka w Objawieniu św. Jana.

CZYTANIE IV

Ap 5, 6-14

Nabyłeś nas Bogu Krwią swoją

Czytanie z Księgi Apokalipsy świętego Jana Apostoła.

Ja, Jan, ujrzałem między tronem z czworgiem Zwierząt a kręgiem Starców stojącego Baranka, jakby zabitego, a miał siedem rogów i siedmioro oczu, którymi jest siedem Duchów Boga wysłanych na całą ziemię. On poszedł, i z prawicy Zasiadającego na tronie wziął księgę. A kiedy wziął księgę, czworo Zwierząt i dwudziestu czterech Starców upadło przed Barankiem, każdy mając harfę i złote czasze pełne kadzideł, którymi są modlitwy świętych. I taką nową pieśń śpiewają: «Godzien jesteś wziąć księgę i jej pieczęcie otworzyć, bo zostałeś

zabity i nabyłeś Bogu krwią twoją ludzi z każdego pokolenia, języka, ludu i narodu, i uczyniłeś ich Bogu naszemu królestwem i kapłanami, a będą królować na ziemi».

I ujrzałem, i usłyszałem głos wielu aniołów dokoła tronu i Zwierząt, i Starców, a liczba ich była miriady miriad i tysiące tysięcy, mówiących głosem donośnym: «Baranek zabity jest godzien wziąć potęgę i bogactwo, i mądrość, i moc, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo». A wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi, i pod ziemią, i na morzu, i wszystko, co w nich przebywa, usłyszałem, jak mówiło: «Zasiadającemu na tronie i Barankowi błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc, na wieki wieków!» A czworo Zwierząt mówiło: «Amen». Starcy zaś upadli i oddali pokłon.

Oto słowo Boże.

MODLITWY WSTAWIENNICZE

Zanieśmy prośby do Boga, naszego Ojca:

Przez śmierć Twego Syna wysłuchaj nas, Panie.

1. Obdarz jednością swój Kościół.
2. Otaczaj opieką naszego papieża **N**.
3. Mocą Ducha Świętego uświęcaj wiernych Twojego ludu.
4. Pomnażaj wiarę i rozumienie Twojej prawdy u katechumenów.
5. Zjednocz rozproszonych chrześcijan.
6. Doprowadź Żydów do pełni odkupienia.
7. Oświeć blaskiem swej chwały tych, którzy nie wierzą w Chrystusa.
8. Ukaż znaki swojej dobroci w stworzeniach tym, którzy Cię nie uznają.
9. Kieruj umysłami i sercami tych, którzy rządzą państwem.
10. Udziel pociechy wszystkim strapionym.
11. Obdarz chwałą zmarłych.

MODLITWA UWIELBIENIA

Może być spontaniczna, zakończona fragmentem prefacji o Krzyżu świętym:

Godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne * abyśmy zawsze i wszędzie Tobie składali dziękczynienie, * Panie, Ojcie święty, wszechmogący, wieczny Boże. * Ty postanowiłeś dokonać zbawienia rodzaju ludzkiego na drzewie Krzyża. * Na drzewie rajskim śmierć wzięła początek, * na drzewie Krzyża powstało nowe życie, * a szatan, który na drzewie zwyciężył, * na drzewie również został pokonany *

przez naszego Pana, Jezusa Chrystusa. * Przez Niego Twój majestat uwielbiają zastępy Aniołów, * którzy zawsze się radują w Twojej obecności. * Prosimy, aby i nasze głosy przyłączyły się do nich * wołając razem z nimi:

Śpiew Godzien jesteś..., Ex 258,

albo: Krzyżu Chrystusa bądźże pochwalony..., Ex 300

BŁOGOSŁAWIEŃSTWO Z MODLITWĄ NAD LUDEM

Panie, nasz Boże, niech obfite błogosławieństwo spłynie na Twój lud, który obchodzi pamiątkę śmierci Twojego Syna i spodziewa się swojego zmartwychwstania; † odpuść mu winy, udziel pocieszenia, * umocnij go w świętej wierze i zapewnij wieczne zbawienie. Przez Chrystusa, Pana naszego. **W.** Amen.

Śpiew na zakończenie: O Panie, Tyś moim pasterzem..., Ex 529

DZIEŃ UKRZYŻOWANIA

Celebracja Paschy

1. Celebrację Paschy można przeprowadzić w sposób uproszczony, posługując się nabożeństwem odnowy przymierza chrztu świętego (patrz I stopień), jeżeli przemawiają za tym ważne względy, np. zdecydowana niepogoda.

Zasadniczo jednak należy posłużyć się niniejszym porządkiem Celebracji Paschy według pięciu stacji.

2. Celebracja ta ma na celu jak najgłębsze przeżycie wydarzeń nocy paschalnej według schematu pierwszego Exodus, ale w świetle Exodus, którego dokonał Chrystus w swojej Tajemnicy Paschalnej.

STACJA I: BARANEK PASCHALNY

3. Wieczorem, już po zapadnięciu zmroku, poszczególne oazy (średnie lub małe) gromadzą się na posiłek wieczorny, kolację, którą będą spożywać w postawie stojącej. Wszyscy są ubrani jak do wędrówki nocnej.

4. Następuje rozpoczęcie uczty paschalnej. Moderator (lub animator) wprowadza do niej słowami:

Czytamy w Księdze Wyjścia: „Tej nocy czuwał Pan nad wyjściem synów Izraela z ziemi egipskiej. Dlatego noc ta winna być czuwaniem na cześć Pana dla wszystkich Izraelitów po wszystkie pokolenia” (Wj 12, 42)

Także my, członkowie nowego ludu Bożego, uważamy się za duchowych synów Izraela i chcemy tej nocy czuwać, aby przeżyć wielkie misterium naszego Wyjścia.

Drodzy bracia (siostry), w tę najświętszą noc, kiedy chcemy sprawować pamiątkę Przejścia Pana naszego Jezusa Chrystusa ze śmierci do życia, gromadzimy się na czuwaniu i modlitwie.

Jeżeli tak będziemy obchodzić pamiątkę Paschy Pana (słuchając słowa Bożego i sprawując święte tajemnice), możemy mieć nadzieję, że otrzymamy udział w zwycięstwie Chrystusa nad śmiercią i wraz z Nim będziemy żyć w Bogu.

5. **Przed rozpoczęciem posiłku należy przeczytać:**

CZYTANIE

Wj 12, 1-14

Przepisy o wieczerzy paschalnej

Z Księgi Wyjścia

Pan powiedział do Mojżesza i Aarona w ziemi egipskiej:

„Miesiąc ten będzie dla was początkiem miesiący, będzie pierwszym miesiącem roku!

Powiedzcie całemu zgromadzeniu Izraela tak: Dziesiątego dnia tego miesiąca niech się każdy postara o baranka dla rodziny, o baranka dla domu. Jeśliby zaś rodzina była za mała do spożycia baranka, to niech się postara o niego razem ze swym sąsiadem, który mieszka najbliżej jego domu, aby była odpowiednia liczba osób. Liczyć je zaś będziecie dla spożycia baranka według tego, co każdy może spożyć. Baranek będzie bez skazy, samiec, jednoroczny; wziąć możecie jagnię albo koźlę. Będziecie go strzec aż do czternastego dnia tego miesiąca, a wtedy zabije go całe zgromadzenie Izraela o zmierzchu. I wezmą krew baranka, i pokropią nią odrzwia i progi domu, w którym będą go spożywać. I tej samej nocy spożyją mięso pieczone w ogniu, spożyją je z chlebem niekwaszonym i gorzkimi ziołami. Nie będziecie spożywać z niego nic surowego ani ugotowanego w wodzie, lecz upieczone na ogniu, z głową, nogami i wnętrznościami. Nie może nic pozostać z niego na dzień następny. Cokolwiek zostanie z niego na następny dzień, w ogniu spalicie.

Tak zaś spożywać go będziecie: Biodra wasze będą przepasane, sandały na waszych nogach i laska w waszym ręku. Spożywać będziecie pośpiesznie, gdyż jest to Pascha na cześć Pana. Tej nocy przejdę przez Egipt, zabiję wszystko pierworodne w ziemi egipskiej od człowieka

aż do bydła i odbędę sąd nad wszystkimi bogami Egiptu – Ja, Pan. Krew będzie wam służyła do oznaczenia domów, w których będziecie przebywać. Gdy ujrzę krew, przejdę obok i nie będzie pośród was plagi niszczycielskiej, gdy będę karał ziemię egipską.

Dzień ten będzie dla was dniem pamiętnym i obchodzić go będziecie jako święto dla uczczenia Pana. Po wszystkie pokolenia – na zawsze w tym dniu świętować będziecie.

6. Teraz następuje spożycie posiłku pospiesznie i w milczeniu. W miarę możliwości należy postarać się o chleb niekwaszony.

7. Na zakończenie posiłku czyta się:

CZYTANIE

Wj 12, 29-33. 37-42a

Śmierć pierworodnych i wyjście z Egiptu

Z Księgi Wyjścia.

O północy Pan pozabijał wszystko pierworodne Egiptu: od pierworodnego syna faraona, który siedzi na swym tronie, aż do pierworodnego tego, który był zamknięty w więzieniu, a także wszelkie pierworodne z bydła. I wstał faraon jeszcze w nocy, a z nim wszyscy jego dworzanie i wszyscy Egipcjanie. I podniósł się wielki krzyk w Egipcie, gdyż nie było domu, w którym nie byłoby umarłego. I jeszcze w nocy kazał faraon wezwać Mojżesza i Aarona, i powiedział: «Wstańcie, wyruszajcie z pośrodku mojego ludu, tak wy, jak Izraelici! Idźcie i oddajcie cześć Panu według waszego pragnienia. Weźcie ze sobą owce wasze i woły, jak pragnęliście, i idźcie. Proście także o łaskę dla mnie». I nalegali Egipcjanie na lud, aby jak najprędzej wyszli z kraju, gdyż mówili: «Wszyscy pomrzemy».

I wziął lud ciasto, zanim się zakwasiło w dzieżach owiniętych płaszciami, i niósł je na barkach. Synowie Izraela uczynili według tego, jak im nakazał Mojżesz, i wypożyczali od Egipcjan przedmioty srebrne i złote oraz szaty. Pan wzbudził życzliwość Egipcjan dla Izraelitów, i pożyczili im. I w ten sposób Izraelici złupili Egipcjan.

I wyruszyli Izraelici z Ramses ku Sukkot w liczbie około sześciuset tysięcy mężczyzn pieszych, prócz dzieci. Także wielkie mnóstwo cudzoziemców wyruszyło z nimi, nadto owce i woły, i olbrzymi dobytek. Z ciasta, które wynieśli z Egiptu, wypiekli niekwaszone placki, ponieważ się nie zakwasiło. Wypędzeni z Egiptu bez najmniejszej zwłoki,

nie zdołali przygotować nawet zapasów na drogę. A czas pobytu Izraelitów w Egipcie trwał czterysta trzydzieści lat. I oto tego samego dnia, po upływie czterystu trzydziestu lat, wyszły wszystkie zastępy Pana z ziemi egipskiej. Tej nocy czuwał Pan nad wyjściem synów Izraela z ziemi egipskiej.

8. Pierwszy etap drogi przechodzi się milcząco w ciemnościach, aż do miejsca, gdzie jest przygotowany ogień do rozpalenia.

W procesji niesie się jeszcze nie zapalony paschał (świecę oazy), a każdy z uczestników ma przygotowaną własną świecę.

STACJA II: SŁUP OGNI

9. Po dojściu do przygotowanego miejsca czyta się najpierw:

CZYTANIE

Wj 13, 17-22

Bóg w znaku towarzyszy Izraelitom

Z Księgi Wyjścia.

Gdy faraon uwolnił lud, nie wiódł go Bóg drogą prowadzącą do ziemi filistyńskiej, chociaż była najkrótsza. Powiedział bowiem Bóg: «Żeby lud na widok czekających go walk nie żałował i nie wrócił do Egiptu». Bóg więc prowadził lud określną drogą pustynną ku Morzu Czerwonemu, a Izraelici wyszli uzbrojeni z ziemi egipskiej. Zabrał też Mojżesz ze sobą kości Józefa, gdyż ten przysięgą zobowiązał Izraelitów mówiąc: «Wspomoże was niezawodnie Bóg, a wówczas zabierzcie stąd kości moje ze sobą». Wyruszyli z Sukkot i rozbili obóz w Etam, na skraju pustyni. A Pan szedł przed nimi podczas dnia, jako słup obłoku, by ich prowadzić drogą, podczas nocy zaś jako słup ognia, aby im świecić, żeby mogli iść we dnie i w nocy. Nie ustępował sprzed ludu słup obłoku we dnie ani słup ognia w nocy.

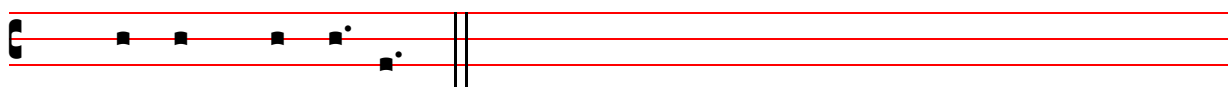
10. Po czytaniu moderator (celebrans) wprowadza do pobłogosławienia ognia:

W historii zbawienia od znaku słupa ognia prowadzi linia do Chrystusa – prawdziwej Światłości świata. Światło to zajaśniało ludzkości szczególnie w noc zmartwychwstania i dlatego obchodząc pamiątkę tego wydarzenia, Kościół co roku błogosławi nowy ogień, a od ognia paschał – kolumnę z wosku, znak Chrystusa, który jako prawdziwy słup ognia prowadzi nowy lud Boży przez Morze Czerwone i przez pustynię do nowej Ziemi Obiecanej. Zapalimy teraz wśród nas Światło Chrystusa, aby nas prowadziło w dalszej wędrówce.

11. Następnie zapala się ogień i celebrans błogosławi go słowami modlitwy:

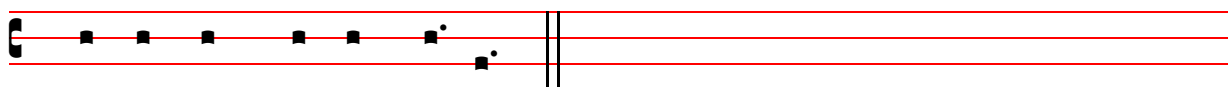
Boże, nieustająca Światłości, Ty udzielasz światła każdemu stworzeniu, a lud swój wybrany prowadziłeś słupem ognia z ciemności niewoli do Ziemi Obiecanej; pobłogosław ✠ ten ogień, a przez dzisiejszy obchód tak oświeć Twoim blaskiem nasze umysły i rozpal nasze serca, abyśmy doszli do radości oglądania w Tobie wiecznego Światła i Życia. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

12. Od ognia zapala się paschał. Niosący go staje na czele pochodu i podnosząc w górę śpiewa:

Świa-tło Chry-stu-sa.

Wszyscy odpowiadają:

Bo-gu niech bę-dą dzie-ki.

albo:

Światłości najświętsza,
odblasku chwały Ojca,
Jezu Chryste,
Tobie chwała na wieki.

13. Teraz wszyscy ruszają w dalszą drogę za światłem paschału. Dwa razy jeszcze powtarza się aklamacja: „Światło Chrystusa” z odpowiedzią. Drugi raz po dojściu do miejsca, gdzie będzie następna stacja.

STACJA III: KATECHEZA

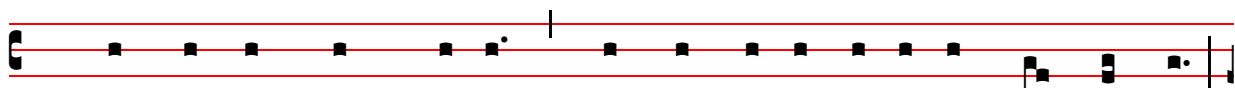
14. O ile warunki na to pozwalają, można zrobić trzecią stację w jakimś kościele czy kaplicy. Jeśli to niemożliwe, w jakimś zacisznym miejscu w plenerze.

15. Po trzecim „Światło Chrystusa” wszyscy zapalają świece.

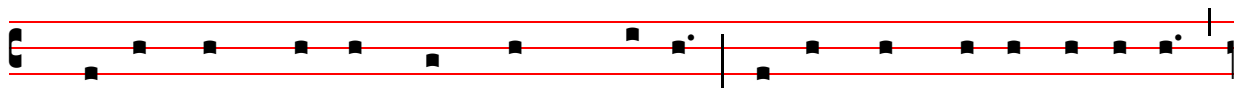
16. Następnie celebrans odmawia lub śpiewa modlitwę, pochwałę świcy, złożoną z fragmentów „Exsultet”.

MODLITWA

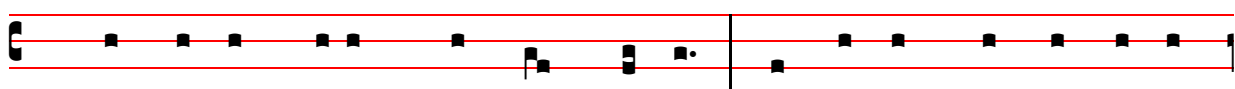
por. MRDP 160

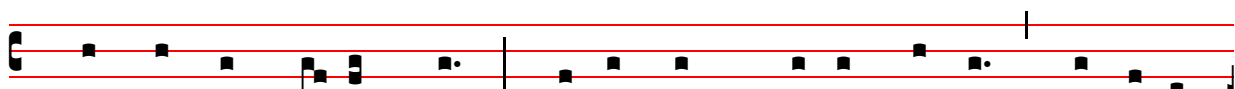
Przyj-mij Oj-cze świę-ty wie-czo-rną o-fia-rę u-wiel-bie-nia,

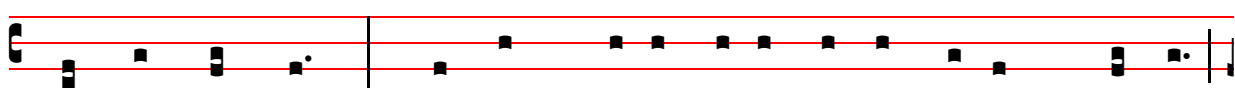
któ-rą Ci skła-da Koś-ciół świę-ty, u-ro-czy-ście o-fia-ru-jąc

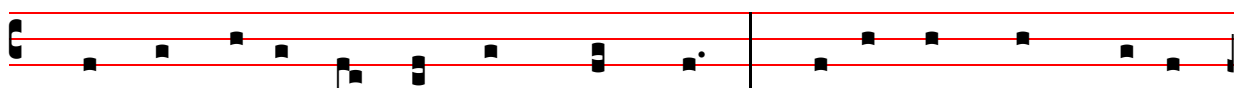
przez rę-ce swo-ich sług tę świe-cę. Zna-my już wy-mo-wę tej

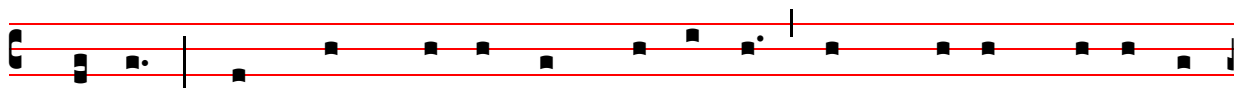
wo-sko-wej ko-lu-mny, któ-rą na chwa-łę Bo-ga za-pa-lił

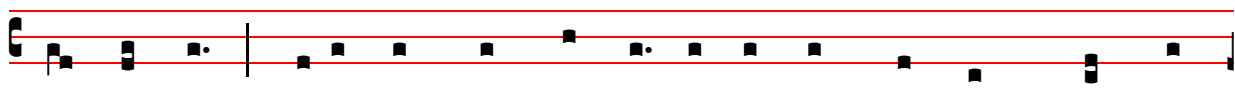
ja-sny pło-mień. Cho-ciaż dzie-li się on u-ży-cza-jąc świa-tła,

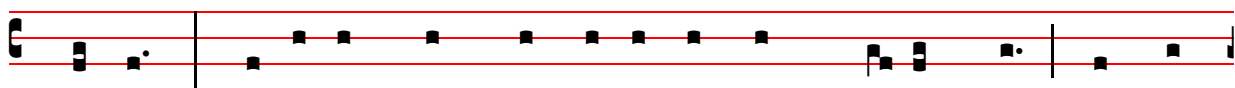
nie do-zna-je jed-nak u-szczerb-ku. Pro-si-my Cię prze-to,

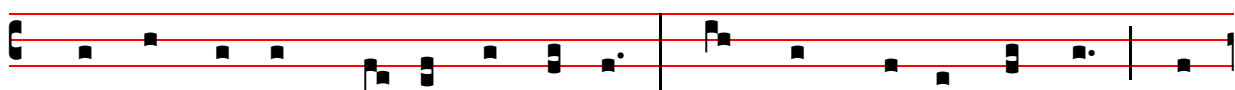
Panie, niech ta świe-ca po-świę-co-na na chwa-łę Two-je-go

i-mie-nia nie-u-stan-nie pło-nie, a-by roz-pro-szyć mrok tej

no-cy. Przy-ję-ta przez Cie-bie ja-ko woń przy-jem-na, nie-chaj

się złą-czy ze świa-tła-mi nie-ba. Niech ta świe-ca pło-nie, gdy

W. A-men, a-men, a-men.

17. Teraz wszyscy siadają i nie gasząc świec słuchają czytań. Stosownie do okoliczności należy przeczytać dwa lub więcej czytań Wigilii Paschalnej spośród niżej podanych za II tomem Lekcjonarza mszalnego.

CZYTANIE I

Rdz 1, 1. 26-31a*

Stworzenie świata

Czytanie z Księgi Rodzaju.

Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Potem Bóg rzekł: «Uczyńmy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam. Niech panuje nad rybami morskimi, nad ptactwem powietrznym, nad bydłem, nad ziemią i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi!» Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę.

Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich: «Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, abyście zaludnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną; abyście panowali nad rybami morskimi, nad ptactwem powietrznym i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi. I rzekł Bóg: «Oto wam daję wszelką roślinę przynoszącą ziarno po całej ziemi i wszelkie drzewo, którego owoc ma w sobie nasienie: dla was będą one pokarmem. A dla wszelkiego zwierzęcia polnego i dla wszelkiego ptactwa w powietrzu, i dla wszystkiego, co się porusza po ziemi i ma w sobie pierwiastek życia, będzie pokarmem wszelka trawa zielona». I stało się tak.

A Bóg widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 104 (103), 1-2a. 5-6. 10 i 12. 13-14. 24 i 35c*

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

- ¹ Błogosław, duszo moja, Pana, *
o Boże mój, Panie, Ty jesteś bardzo wielki!
Odziany w majestat i piękno, *
² światłem okryty jak płaszczem.

Refren.

- ⁵ Umocniłeś ziemię w jej podstawach, *
nie zachwieje się na wieki wieków.
⁶ Jak szatą okryłeś ją Wielką Głębią, *
ponad górami stanęły wody.

Refren.

- ¹⁰ Ty źródle kierujesz do strumieni, *
co pośród gór się sączą.
¹² Nad nimi mieszka ptactwo niebieskie *
i śpiewa wśród gałęzi.

Refren.

- ¹³ Z Twoich komnat nawadniasz góry, *
owocem dzieł Twoich syci się ziemia.
¹⁴ Każesz rosnać trawie dla bydła, *
i roślinom, by człowiekowi służyły.

Refren.

- ²⁴ Jak liczne są dzieła Twoje, Panie! *
Tyś wszystko mądrze uczynił,
ziemia jest pełna Twoich stworzeń. *
³⁵ Błogosław, duszo moja, Pana!

Refren.

MODLITWA

MRDP 168

Módlmy się. (chwila ciszy)

Wszechmogący, wieczny Boże, Ty jesteś godny podziwu
w swoich dziełach, † spraw, niech wszyscy przez Ciebie
odkupieni zrozumieją, że wspaniałe było dzieło stworzenia
świata, a jeszcze wspanialsze jest dzieło zbawienia, * które

się dokonało przez wielkanocną ofiarę Chrystusa. Który żyje i króluje na wieki wieków. **W.** Amen.

CZYTANIE II (IV)**Iz 54, 4a. 5-14****Trwałość przymierza*

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

Nie lękaj się Jerozolimo, bo małżonkiem ci jest twój Stworzyciel, któremu na imię Pan Zastępów; Odkupicielem twoim święty Izraela, nazywają Go Bogiem całej ziemi.

Zaiste, jak niewiastę porzuconą i zgnębioną na duchu, wezwał cię Pan. I jakby do porzuconej żony młodości mówi twój Bóg: Na krótką chwilę porzuciłem ciebie, ale z ogromną miłością cię przygarnę. W przystępie gniewu ukryłem przed tobą na krótko swe oblicze, ale w miłości wieczystej nad tobą się ulitowałem, mówi Pan, twój Odkupiciel.

Dzieje się ze Mną tak, jak za dni Noego, kiedy przysiągłem, że wody Noego nie spadną już nigdy na ziemię; tak teraz przysięgam, że się nie rozjatrzę na ciebie ani cię gromić nie będę. Bo góry mogą ustąpić i pagórki się zachwiać, ale miłość moja nie odstąpi od ciebie i nie zachwieje się moje przymierze pokoju, mówi Pan, który ma litość nad tobą.

O nieszczęśliwa, wichrami smagana, niepocieszona! Oto Ja osadzę twoje kamienie na malachicie i fundamenty twoje na szafirach. Uczynię blanki twych murów z rubinów, bramy twoje z górskiego kryształu, a z drogich kamieni – cały obwód twych murów. Wszyscy twoi synowie będą uczniami Pana, wielka będzie szczęśliwość twych dzieci. Będziesz mocno osadzona na sprawiedliwości. Daleka bądź od trwogi, bo nie masz się czego obawiać, i od przestachu, bo nie ma on przystępu do ciebie.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY**Ps 30 (29), 2 i 4. 5-6a. 11 i 12a i 13b (R.: 2a)***

Refren: Sławię Cię, Panie, bo mnie wybawiłeś.

3 Sławię Cię Panie, bo mnie wybawiłeś *

i nie pozwoliłeś mym wrogom naśmiewać się ze mnie.

4 Panie, mój Boże, z krainy umarłych wywołałeś moją duszę *

i ocaliłeś mi życie spośród schodzących do grobu.

Refren.

5 Śpiewajcie psalm, wszyscy miłujący Pana, *
i pamiętajcie o Jego świętości.

6 Gniew Jego bowiem trwa tylko przez chwilę, *
a Jego łaska przez całe życie.

Refren.

11 Wysłuchaj mnie, Panie, zmiłuj się nade mną, *
Panie, bądź moją pomocą.

12 Zamieniłeś w taniec mój żałobny lament, *

13 Boże mój i Panie, będę Cię sławił na wieki.

Refren.

MODLITWA

MRDP 169

Módlmy się. (chwila ciszy)

Wszechmogący, wieczny Boże, dla chwały Twojego imienia pomnażaj potomstwo obiecane praojcom ze względu na ich wiarę. † Niech przez łaskę chrztu świętego wzrasta liczba Twoich dzieci, * niech Twój Kościół rozpoznaje że to, czego wytrwale oczekiwali święci Starego Przymierza, spełnia się w naszych czasach. Przez Chrystusa, Pana naszego. **W. Amen.**

CZYTANIE III (VI)

Ba 3, 9-15. 32 – 4, 4*

Mądrością jest księga przykazań Boga

Czytanie z Księgi proroka Barucha.

Bądź posłuszny, Izraelu, przykazaniom życiodajnym, nakłoń ucha, by poznać mądrość. Cóż się to stało, Izraelu, że jesteś w kraju nieprzyjaciół, wynędzniały w ziemi obcej, uważany za nieczystego na równi z umarłymi, zaliczony do tych, co schodzą do Szeolu? Opuściłeś źródło mądrości. Gdybyś chodził po drodze Bożej, mieszkałbyś w pokoju na wieki. Naucz się, gdzie jest mądrość, gdzie jest siła i rozum, a poznasz równocześnie, gdzie jest długie i szczęśliwe życie, gdzie jest światłość dla oczu i pokój. Lecz któż znalazł jej miejsce lub kto wszedł do jej skarbców?

Lecz zna ją Wszechwiedzący i wynajdzie ją swoją mądrością. Ten, który przygotował ziemię na wieczysty czas i napełnił ją stworzeniami

czworonożnymi, wysłał światło i poszło, wezwał je, a ono posłuchało Go ze drzeniem. Gwiazdy radośnie świecą na swoich strażnicach. Wezwał je. Odpowiedziały: «Jesteśmy». Z radością świecą swemu Stwórcy.

On jest Bogiem naszym. I żaden inny nie może się z Nim równać. Zbadał wszystkie drogi mądrości i dał ją słudze swemu, Jakubowi, i Izraelowi, umiłowanemu swojemu. Potem na ziemi była widziana i zaczęła przebywać wśród ludzi. Tą mądrością jest księga przykazań Boga i Prawo trwające na wieki. Wszyscy, którzy się go trzymają, żyć będą. Którzy je zaniedbują, pomrą.

Nawróć się, Jakubie, trzymaj się go, chodź w blasku jego światła. Nie dawaj chwały swojej obcemu ani innemu narodowi twych przywilejów. Szczęśliwi jesteśmy, o Izraelu, że znamy to, co się Bogu podoba.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY Ps 19 (18), 8-9. 10-11 (R.: por. J 6, 68b)*

Refren: Słowa Twe, Panie, dają życie wieczne.

8 Prawo Pańskie jest doskonałe i pokrzepia duszę, *
świadection Pana jest pewne, uczy prostaczka mądrości.

9 Jego słuszne nakazy radują serce, *
jaśnieje przykazanie Pana i olśniewa oczy.

Refren.

10 Bojaźń Pana jest szczerą i trwa na wieki, *
sądy Pana prawdziwe, a wszystkie razem słuszne,

11 Cenniejsze nad złoto, nad złoto najczystsze, *
słodsze od miodu płynącego z plastra.

Refren.

MODLITWA

MRDP 170

Módlmy się. (chwila ciszy)

Boże, Ty nas przygotowujesz do obchodu misterium paschalnego słowami Starego i Nowego Testamentu, † daj nam pojąć Twoje miłosierdzie, * aby dary, które przyjmujemy w tym życiu, umocniły w nas nadzieję życia przyszłego. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W. Amen.

CZYTANIE IV (VII)

Ez 36, 16-17a. 18-28*

Pokropię was czystą wodą i dam wam serce nowe

Czytanie z Księgi proroka Ezechiela.

Pan skierował do mnie te słowa:

«Synu człowieczy, kiedy dom Izraela mieszkał na swojej ziemi, wówczas splugawili ją swym postępowaniem i swymi czynami. Wtedy wylałem na nich swe oburzenie z powodu krwi, którą w kraju przelali, i z powodu bożków, którymi go splugawili. I rozproszyłem ich pomiędzy pogańskie ludy, i rozsypali się po krajach, osądziłem ich według postępowania i czynów. W ten sposób przyszli do ludów pogańskich i dokąd przybyli, bezcześcili święte imię moje, podczas gdy mówiono o nich: „To jest lud Pana, musieli się oni wyprowadzić ze swego kraju”. Wtedy zatroszczyłem się o święte me imię, które oni, Izraelici, zbezcześcili wśród ludów pogańskich, do których przybyli.

Dlatego mów do domu Izraela: Tak mówi Pan Bóg: „Nie z waszego powodu to czynię, domu Izraela, ale dla świętego imienia mojego, które bezcześciliście wśród ludów pogańskich, do których przyszlście. Chcę uświęcić wielkie imię moje, które zbezcześczone jest pośród ludów, zbezcześczone przez was pośród nich, i poznają ludy, że Ja jestem Pan, mówi Pan Bóg, gdy okażę się Świętym względem was przed ich oczami.

Zabiorę was spośród ludów, zbiorę was ze wszystkich krajów i przyprowadzę was z powrotem do waszego kraju, pokropię was czystą wodą, abyście się stali czystymi, i oczyszczę was od wszelkiej zmazy i od wszystkich waszych bożków.

I dam wam serce nowe i ducha nowego tchnę do waszego wnętrza, odbiorę wam serce kamienne, a dam wam serce z ciała. Ducha mojego chcę tchnąć w was i sprawić, byście żyli według mych nakazów i przestrzegali przykazań, i według nich postępowali. Wtedy będziecie mieszkać w kraju, który dałem waszym przodkom, i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem”».

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 42 (41), 2-3; Ps 43 (42), 3-4 (R.: por. 3)*

Refren: Boga żywego pragnie dusza moja.

² Jak łania pragnie wody ze strumieni, *
tak dusza moja pragnie Ciebie, Boże.

- 3 Dusza moja Boga pragnie, Boga żywego, *
kiedyż więc przyjdę i ujrzę oblicze Boże?

Refren.

- 3 Ześlij światłość i wierność swoją, *
niech one mnie wiodą.
Niech mnie zaprowadzą na Twą górę świętą *
i do Twoich przybytków.

Refren.

- 4 I przystąpię do ołtarza Bożego, *
do Boga, który jest moim weselem i radością.
I będę Cię chwalił przy dźwiękach lutni, *
Boże, mój Boże!

Refren.

MODLITWA

MRDP 169

Módlmy się. (chwila ciszy)

Boże, niezmienna Potęgo i wieczna Światłości, wejrzyj łaskawie na sakrament całego Kościoła i w pokoju prowadź dzieło zbawienia ludzkości według swoich odwiecznych zamiarów, † niech cały świat ujrzy, że podnosisz upadłych, odradzasz słabych i wszystko wraca do pierwotnej nieskazitelności * dzięki Chrystusowi, od którego wszystko pochodzi. Który żyje i króluje na wieki wieków. W. Amen.

18. Po katechezie rusza się w dalszą drogę z zapalonymi świecami. Droga prowadzi do miejsca, gdzie jest jakaś woda: rzeka, jezioro, źródło.

STACJA IV: PRZEJŚCIE PRZEZ MORZE CZERWONE (duchowa odnowa chrztu)

19. Po dojściu do wody czyta się:

CZYTANIE

Wj 14, 15-31*

Przejście Izraela przez Morze Czerwone

Czytanie z Księgi Wyjścia

Pan rzekł do Mojżesza: «Czemu głośno wołasz do Mnie? Powiedz synom Izraela, niech ruszają w drogę. Ty zaś podnieś swą łaskę i wyciągnij rękę nad morze i rozdziel je na dwoje, a wejdą synowie

Izraela w środek na suchą ziemię. Ja natomiast uczynię upartymi serca Egipcjan, że pójdą za nimi. Wtedy okażę moją potęgę wobec faraona, całego wojska jego, rydwanów i wszystkich jego jeźdźców. A gdy okażę moją potęgę wobec faraona, jego rydwanów i jeźdźców, wtedy poznają Egipcjanie, że Ja jestem Pan».

Anioł Boży, który szedł na przedzie wojsk izraelskich, zmienił miejsce i szedł na ich tyłach. Słup obłoku również przeszedł z przodu i zajął ich tyły, stając między wojskiem egipskim a wojskiem izraelskim. I tam był obłok ciemnością, tu zaś oświecał noc. I nie zbliżyli się jedni do drugich przez całą noc.

Mojżesz wyciągnął rękę nad morze, a Pan cofnął wody gwałtownym wiatrem wschodnim, który wiał przez całą noc, i uczynił morze suchą ziemią. Wody się rozstały, a synowie Izraela szli przez środek morza po suchej ziemi, mając mur z wód po prawej i po lewej stronie. Egipcjanie ścigali ich. Wszystkie konie faraona, jego rydwany i jeźdźcy ciągnęli za nimi w środek morza.

O świcie spojrzał Pan ze słupa ognia i ze słupa obłoku na wojsko egipskie i zmusił je do ucieczki. I zatrzymał koła ich rydwanów, tak że z wielką trudnością mogli się naprzód posuwać. Egipcjanie krzyknęli: «Uciekajmy przed Izraelem, bo w jego obronie Pan walczy z Egipcjanami».

A Pan rzekł do Mojżesza: «Wyciągnij rękę nad morze, aby wody zalały Egipcjan, ich rydwany i jeźdźców». Wyciągnął Mojżesz rękę nad morze, które o brzasku dnia wróciło na swoje miejsce. Egipcjanie uciekając biegli naprzeciw falom, i pogrążył ich Pan w środku morza. Powracające fale zatopiły rydwany i jeźdźców całego wojska faraona, które weszło w morze, ścigając synów Izraela. Nie ocalał z nich ani jeden. Synowie zaś Izraela szli po suchym dnie morskim, mając mur z wód po prawej i po lewej stronie.

W tym to dniu wybawił Pan Izraela z rąk Egipcjan. I widzieli Izraelici martwych Egipcjan na brzegu morza. Gdy Izraelici widzieli wielkie dzieło, którego dokonał Pan wobec Egipcjan, ulękli się Pana i uwierzyli Jemu oraz Jego słudze Mojżeszowi.

Oto słowo Boże.

20. Następnie celebrans dokonuje wprowadzenia w duchową odnowę chrztu:

Zatrzymajmy teraz naszą uwagę na znaku wody. Znamy już wymowę tego znaku. Wyjaśnił ją sam Chrystus w słowach: „Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie, niech przyjdzie do Mnie i pije. Jak rzekło Pismo: strumienie wody żywej popłyną z jego

wnętrza”. Św. Jan wyjaśnił te słowa: „A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego. Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony” (J 7, 37-39).

Chrystus już zmartwychwstał, został uwielbiony i stał się dla nas źródłem nowego życia, którego nam udziela razem z darem swojego Ducha przez chrzest. Duch z kolei w nas jest źródłem nowego życia, On jest w nas „źródłem wody wytryskującej ku życiu wiecznemu” (J 4, 14). Stało się to w chwili naszego chrztu. Ale nowe życie (wtedy otrzymane), życie w przymierzu z Bogiem (który jest Życiem), musi być ciągle odnawiane. Dlatego za chwilę, po poświęceniu wody, którą mamy być pokropieni na pamiątkę naszego chrztu, odnowimy uroczyste nasze przymierze z Bogiem, przyrzekając wierność wobec objawionej nam Jego Prawdy i wobec nakazów Jego Prawa.

21. Teraz kapłan błogosławi wodę (nabraną do naczynia), którą zostaną pokropieni wierni po odnowieniu przyrzeczeń chrztu świętego. Błogosławieństwa tego dokonuje wypowiadając nad wodą następującą modlitwę /MRDP (2)/:

Pokornie prosimy Pana Boga, aby pobłogosławił tę wodę, którą będziemy pokropieni na pamiątkę naszego chrztu. Niech Bóg nam dopomaga, abyśmy byli wierni Duchowi Świętemu, któregośmy otrzymali.

Po krótkiej chwili ciszy celebrans trzymając ręce złożone mówi:

Panie, Boże wszechmogący, wysłuchaj łaskawie prośb swojego ludu, który wspomina wspaniałe dzieło stworzenia i jeszcze wspanialsze dzieło odkupienia i pobłogosław tę wodę. Stworzyłeś ją, aby przez nią użyźniać ziemię oraz wzmacniać i oczyszczać nasze ciała. Woda była również narzędziem Twojego miłosierdzia: przez nią wyprowadziłeś Twój lud z niewoli i ugasiłeś jego pragnienie na pustyni. Prorocy zapowiedzieli wodę jako znak nowego Przymierza, które miałeś zawrzeć z ludźmi. Wreszcie przez wodę, którą Chrystus uświęcił w Jordanie, odnowiłeś w odradzającej kąpieli naszą upadłą naturę. Niech ta woda przypomina nam przyjęty chrzest, abyśmy się radowali z wszystkimi braćmi ochrzczoneymi. Przez Chrystusa, Pana naszego. **W.** Amen.

22. Tu wprowadzamy duchową odnowę chrztu w następującej formie: każdy podchodzi do wody, zanurza w niej dłonie, nabiera wody i wylewa sobie na głowę. Potem mówi: Pragnę odnowić mój chrzest (albo: Chcę zachować wiernie łaskę chrztu lub podobnie). **Żegna się:** W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

23. Teraz wszyscy (stojąc i trzymając w rękach zapalone świece) odnawiają przymierze chrztu. Kapłan zwraca się do wiernych w tych lub podobnych słowach (MRDP 178):

Drodzy bracia i siostry, przez misterium paschalne zostaliśmy w sakramencie chrztu pogrzebani wspólnie z Chrystusem w Jego śmierci, aby razem z Nim wkroczyć w nowe życie. Dlatego po przeżyciu tych dni rekolekcji odnowmy przyrzeczenia chrztu świętego, w których niegdyś wyrzekliśmy się złego ducha i jego spraw oraz przyrzekaliśmy służyć Bogu w świętym Kościele katolickim. A zatem pytam was:

Czy wyrzekacie się grzechu, aby żyć w wolności dzieci Bożych? **W.** Wyrzekamy się.

K: Czy wyrzekacie się wszystkiego, co prowadzi do zła, aby was grzech nie opanował? **W.** Wyrzekamy się.

K: Czy wyrzekacie się szatana, który jest głównym sprawcą grzechu? **W.** Wyrzekamy się.

K: Czy wierzycie w Boga Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi? **W.** Wierzymy.

K: Czy wierzycie w Jezusa Chrystusa, Syna Jego Jedyne, Pana naszego, narodzonego z Maryi Dziewicy, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Boga? **W.** Wierzymy.

K: Czy wierzycie w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, obcowanie świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne? **W.** Wierzymy.

Kapłan kończy: Bóg wszechmogący, Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który nas odrodził z wody i z Ducha Świętego, i który udzielił nam odpuszczenia grzechów, niechaj nas strzeże swoją łaską w naszym Panu Chrystusie Jezusie, na życie wieczne. **W.** Amen.

Uwaga: Końcowe „Amen” o ile możliwości należy zaśpiewać na trzy głosy jak po „Per Ipsum” we Mszy świętej — Ex 127-132.

24. Podczas śpiewu odpowiedniej pieśni, np.: O Chryste, nasz Panie... (Ex 2) lub Chrystus zmartwychwstał jest... (Ex 200), lub Pan zmartwychwstał... (Ex 230) kapłan kropi lud pobłogosławioną wodą.

25. Teraz następuje śpiew pieśni dziękczynnej zakończony modlitwą celebransa. Wprowadza on do niego następującymi lub podobnymi słowami:

Przez chrzest dokonało się nasze przejście przez Morze Czerwone. Bóg wyprowadził nas z niewoli śmierci, zwyciężył naszych wrogów: szatana i grzech, uczynił nas swoim ludem i wyprowadził na drogę wiodącą do Ziemi Obiecanej.

Razem z Mojżeszem i Izraelem po przejściu Morza Czerwonego zaśpiewajmy pieśń zwycięstwa:

PIEŚŃ DZIEKCZYNNA

Wj 15, 1. 2. 4-5. 17ab-18*

Refren: Śpiewajmy Panu, który moc okazał.

- 1 Będę śpiewał na cześć Pana, *
który wspaniale swą potęgę okazał,
gdy konia i jeźdźca *
pograżył w morskiej przepaści.

Refren.

- 2 Pan jest moją mocą i źródłem męstwa, *
Jemu zawdzięczam moje ocalenie.
On Bogiem moim, uwielbiać Go będę; *
On Bogiem ojca mego, będę Go wywyższał.

Refren.

- 4 Rzucił w morze rydwany faraona i jego wojsko. *
Wybrani wodzowie jego zginęli w Morzu Czerwonym.

- 5 Przepaści ich ogarnęły, *
jak głaz runęli w głębinę.

Refren.

- 17 Wprowadziłeś lud swój i osadziłeś na górze Twego dziedzictwa, *
w miejscu, które uczyniłeś swym mieszkaniem.

- 18 Pan Bóg jest Królem *
na zawsze, na wieki.

Refren.

MODLITWA

MRDP 169

Módlmy się. (chwila ciszy)

Boże, Ty w świetle Nowego Testamentu objawiłeś znaczenie cudownych wydarzeń dawnych czasów: † Morze Czerwone jest znakiem źródła chrztu świętego, a naród wyprowadzony z niewoli zapowiedzią tajemnicy ludu chrześcijańskiego; * spraw, aby wszystkie ludy przez wiarę osiągnęły udział w godności narodu wybranego i odrodziły się w Duchu Świętym. Przez Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

26. Następnie wszyscy udają się do kościoła lub kaplicy, gdzie będzie odprawiona:

STACJA V: MSZA REZUREKCYJNA O WSCHODZIE SŁOŃCA

27. Według Lekcjonarza i Mszału oazy rekolekcyjnej II stopnia, dzień jedenasty.

DZIEŃ ZMARTWYCHWSTANIA

Celebracja Sakramentu Pojednania

OBRZĘDY WSTĘPNE

1. **Śpiew na wejście:** Niech błogosławiony będzie Bóg..., Ex 1 albo Boże w dobroci... (zwr. 1-4), Ex 413

POZDROWIENIE

OP 50A

2. Po śpiewie i znaku krzyża celebrans pozdrawia zgromadzonych:

Łaska wam, miłosierdzie i pokój od Boga Ojca i od Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela.

W. I z duchem twoim.

WPROWADZENIE

3. Następnie wprowadza ich w treść nabożeństwa. Można posłużyć się niżej podanymi słowami:

Dzisiejsze nabożeństwo łączymy ze wspólnie przeżywanym sakramentem pojednania. Jest to sakrament naszego podnoszenia się ku Bogu, naszego udziału w Chrystusowym zwycięstwie nad grzechem i nad wszelkim złem. Niech nasze dzisiejsze wyznanie grzechów i odwrócenie się od nich będzie przepełnione radością, że możemy dostąpić udziału w nowym życiu, którego Chrystus nam udziela.

MODLITWA NAD ZGROMADZONYMI

OP 93

4. Teraz celebrans wzywa wszystkich do modlitwy i odmawia modlitwę:

Prośmy teraz Boga w cichej modlitwie, by nasze nawrócenie było głębokie i trwałe.

(chwila ciszy)

Wszechmogący i miłosierny Boże, Ty zjednoczyłeś nas w imię swojego Syna, abyśmy dostąpili miłosierdzia i znaleźli pomoc w Twojej łasce. † Oświeć nasz umysł, abyśmy poznali grzechy, które popełniliśmy, * i skrusz nasze serca, abyśmy szczerze nawrócili się do Ciebie.

Niech Twoja miłość zjednoczy wszystkich, których rozdzielił grzech, * niech Twoja potęga uleczy nasze rany i umocni naszą słabość, * niech Duch Święty obdarzy nowym życiem tych, którzy je utracili i odnowi w nas miłość, aby w naszych oczach zajaśniał obraz Twojego Syna. * Niech wszyscy ludzie widząc odblask Jego chwały w życiu Kościoła uznają, że Ty posłałeś swojego Syna Jezusa Chrystusa, Pana naszego. W. Amen.

5. Po modlitwie następuje:

LITURGIA SŁOWA

CZYTANIE I

1 J 1, 5 – 2, 2*

Krew Chrystusa oczyszcza nas z grzechu

Czytanie z Pierwszego Listu świętego Jana Apostoła.

Najmilsi:

Nowina, którą usłyszeliśmy od Jezusa Chrystusa i którą wam głosimy, jest taka: Bóg jest światłością, a nie ma w Nim żadnej ciemności. Jeżeli mówimy, że mamy z Nim współuczestnictwo, a chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie postępujemy zgodnie z prawdą. Jeżeli zaś chodzimy w światłości, tak jak On sam trwa w światłości, wtedy mamy jedni z drugimi współuczestnictwo, a krew Jezusa, Syna Jego, oczyszcza nas z wszelkiego grzechu.

Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu, to samych siebie oszukujemy i nie ma w nas prawdy. Jeżeli wyznajemy nasze grzechy, Bóg jako

wierny i sprawiedliwy odpuści je nam i oczyści nas z wszelkiej nieprawości. Jeśli mówimy, że nie zgrzeszyliśmy, czynimy Go kłamcą, i nie ma w nas Jego nauki.

Dzieci moje, piszę wam to dlatego, żebyście nie grzeszyli. Jeśliby nawet kto zgrzeszył, mamy Rzecznika wobec Ojca, Jezusa Chrystusa sprawiedliwego. On bowiem jest ofiarą przebłagalną za nasze grzechy, i nie tylko za nasze, lecz również za grzechy całego świata.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 36 (35), 6-7ab. 8-9. 10-11*

Refren: Wysławiam, Panie, Twoje miłosierdzie.

- 6 Do nieba sięga, Panie, Twoja łaska, *
a Twoja wierność aż po same chmury.
7 Twoja sprawiedliwość jak góry wysokie, *
a Twoje wyroki jak ogromna otchłań,

Refren.

- 8 Jak cenna jest Twoja łaska, †
przychodzą do Ciebie ludzie *
i chronią się w cieniu Twych skrzydeł,
9 sycają się obfitością Twojego domu, *
poisz ich potokiem Twoich rozkoszy.

Refren.

- 10 Albowiem w Tobie jest źródło życia *
i w Twojej światłości oglądamy światło.
11 Zachowaj Twą łaskę dla tych, którzy Ciebie znają, *
a sprawiedliwość Twoją dla ludzi prawego serca.

Refren.

EWANGELIA

J 20, 19-23*

Jezus przez Ducha Świętego odpuszcza nam grzechy

✚ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

Wieczorem w dniu zmartwychwstania, tam gdzie przebywali uczniowie, drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami. Przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrawszy Pana.

A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział

im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszcicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane».

Oto słowo Pańskie.

HOMILIA

6. Następuje HOMILIA wyjaśniająca sens sprawowania sakramentu pojednania w obrzędzie wspólnym i przygotowująca do osobistego przemyślenia własnego postępowania.

RACHUNEK SUMIENIA

7. W milczeniu lub kierowany pytaniami.

SPOWIEDŹ POWSZECHNA

OP 55B

8. Po rachunku sumienia diakon lub celebrans wzywa do ukłęknięcia lub do pochylenia się. Następuje wspólne wyznanie grzechów, do którego celebrans wzywa słowami:

Wychwalając dobroć Boga, Ojca naszego, wyznajmy naszą grzeszność, abyśmy doświadczyli Jego miłosierdzia.

W. Spowiadam się Bogu wszechmogącemu...

LITANIA PRZEBŁAGALNA

OP 55A

9. Celebrans rozpoczyna ją słowami:

Błagajmy pokornie miłosiernego Boga, który oczyszcza serca i uwalnia pokutujących od więzów grzechu, aby udzielił przebaczenia winnym i uleczył ich duchowe słabości. Wołajmy do Niego:

Wysłuchaj nas, Panie.

1. Prosimy Cię, abyś nam dał łaskę prawdziwej pokuty.
2. Prosimy Cię, abyś nam, swoim sługom udzielił przebaczenia i darował karę za grzechy.
3. Prosimy Cię, aby Twoje dzieci, które przez grzech oddaliły się od świętego Kościoła, po otrzymaniu przebaczenia znowu do niego wróciły.
4. Prosimy Cię, aby wszyscy, którzy po chrzcie splamili się złą grzesznością, wrócili do pierwotnej niewinności.
5. Prosimy Cię, aby odzyskawszy nadzieję wiecznej chwały zbliżyli się na nowo do świętego ołtarza.
6. Prosimy Cię, abyśmy podtrzymywani przez Twoje sakramenty, zawsze byli zjednoczeni z Chrystusem.
7. Prosimy Cię, abyśmy odnowieni przez Twoje miłosierdzie, byli wśród świata świadkami Twojej miłości.
8. Prosimy Cię, abyśmy wiernie wypełniali Twoje przykazania, a w przyszłości posiadli życie bez końca.

Na zakończenie litanii celebrans wzywa do modlitwy Ojcze Nasz słowami:

Błagajmy Boga, naszego Ojca, słowami, których nauczył nas Chrystus, aby odpuścił nam grzechy i uwolnił nas od wszelkiego zła.

W. Ojcze nasz...

I kończy modlitwą:

Boże, przyjdź z pomocą swoim sługom, aby ci, którzy uznają się za grzeszników, † uwolnieni przez Kościół od wszelkiego grzechu, * mogli składać dziękczynienie w oczyszczonym sercu. Przez Chrystusa, Pana naszego.

INDYWIDUALNA SPOWIEDŹ I ROZGRZESZENIE

OP 56

10. Teraz następuje indywidualna spowiedź. Kapłani powinni pamiętać, że opuszczają dialog uwielbienia i odesłanie penitenta (OP 47).

UWIELBIENIE BOGA ZA JEGO MIŁOSIĘRDLIZIE

OP 57

11. Po zakończeniu spowiedzi indywidualnej następuje uwielbienie Boga za Jego miłosierdzie. Kapłan, który przewodniczy obrzędowi, otoczony przez pozostałych kapłanów, wzywa do dziękczynnej modlitwy i zachęca do dobrych uczynków, przez które uwidacznia się łaska pokuty tak w życiu jednostek, jak i całej społeczności.

Wszyscy razem śpiewają psalm lub hymn, albo modlitwę litanijną na cześć Bożej potęgi i miłosierdzia. Np.:

Ps 136 (135): Wychwalajcie Pana... Ex 553

Ps 100 (99): Cały świat niech się w Panu weseli... Ex 545

Ps 103 (102): Pieśń wdzięczności... Ex 547

Ps 147 (146): Chwalcie Pana, bo dobry... Ex 554

Magnificat: Uwielbiaj, duszo moja... Ex 182

Dziękuję, o Panie... Ex 154

KOŃCOWA MODLITWA DZIEKCZYNNA

OP 58A

12. Następnie celebrans odmawia lub śpiewa na melodię prefacji:

Wszechmocny i miłosierny Boże, który w cudowny sposób stworzyłeś człowieka, * i w jeszcze cudowniejszy sposób go odkupiłeś, * Ty nie opuszczasz grzesznika, lecz darzysz go ojcowską miłością. * Ty zesłałeś na świat swojego Syna, aby swoją męką zwyciężył grzech i śmierć, * a zmartwychwstaniem przywrócił nam życie i radość. * Ty zesłałeś do

naszych serc Ducha Świętego, * abyśmy byli Twoimi synami i dziedzicami. * Ty nas zawsze odnawiasz przez sakramenty zbawienia, abyśmy uwolnieni z niewoli grzechu, * stali się podobni do umiłowanego Twojego Syna.

Dziękujemy Ci za cuda Twojego miłosierdzia, * i wraz z całym Kościołem wychwalamy Ciebie, * śpiewając Tobie pieśń nową słowem, sercem i uczynkiem: * Tobie chwała przez Chrystusa w Duchu Świętym teraz i na wieki. **W.** Amen.

OBRZĘDY ZAKOŃCZENIA

13. Następnie celebrans udziela uroczystego błogosławieństwa (OP nr 221):

Niech nas błogosławi Ojciec, który nas stworzył do życia wiecznego. **W.** Amen.

Niech nam udzieli zbawienia Syn, który za nas umarł i zmartwychwstał. **W.** Amen.

Niech nas uświęci Duch Święty, który zamieszkał w naszych sercach * i wprowadził nas na właściwą drogę. **W.** Amen.

Niech was błogosławi Bóg wszechmogący: * Ojciec i Syn, ✠ i Duch Święty. **W.** Amen.

14. Po czym diakon albo sam kapłan rozsyła zgromadzonych:

Pan odpuścił wasze grzechy. Idźcie w pokoju.

W. Bogu niech będą dzięki.

Albo inną stosowną formułą.

DZIEŃ WNIEBOWSTĄPIENIA

Wigilia Zesłania Ducha Świętego

K. Boże, wejrzyj ku wspomózeniu memu.

W. Panie, pośpiesz ku ratunkowi memu.

Chwała Ojcu. Jak była na początku. Amen. Alleluja.

Tym wieczornym czuwaniem rozpoczynamy w oazie obchód Pięćdziesiątnicy, to jest pięćdziesiątego dnia od Paschy Chrystusa (Jego przejścia przez śmierć do Zmartwychwstania). Tak jak pierwsza Pascha narodu wybranego (wyjście z niewoli egipskiej i przejście przez Morze Czerwone), skończyła się wielkim wydarzeniem zawarcia Przymierza z Bogiem na górze Synaj – i na pamiątkę tę obchodzono Pięćdziesiątnicę – podobnie my dzisiaj, skoro cieszyliśmy się Paschą Chrystusa, Jego Zmartwychwstaniem i obecnością wśród nas, chcemy przeżyć radośnie to, co jest największym owocem i ukończeniem Paschy – zawarcie Przymierza przez zesłanie i wylanie Ducha Świętego. Tak jak w zgromadzeniu pod Synajem przez zawarcie przymierza z niezorganizowaną masą uciekinierów powstał lud Boży, podobnie z wystraszonej garstki uczniów w dniu Zesłania Ducha Świętego narodził się Kościół – Nowa Wspólnota zbawionych i lud Boży Nowego Przymierza. Nasza wspólnota należy do tego ludu i jest znakiem Kościoła, dlatego chcemy rozważać tajemnicę ludu Nowego Przymierza i uwielbiać Boga Przymierza, który nas wezwał.

HYMN

Przybądź, Duchu Stworzycielu... Ex 262

albo: O Stworzycielu Duchu, przyjdź... Ex 253

PSALMODIA

1 Ant. Pan jest naszym Bogiem, * na wieki pamięta o swoim przymierzu.

Psalm 105 (104), 1-22*

Sławcie Pana, wzywajcie Jego imienia, *
głoście Jego dzieła wśród narodów.

Śpiewajcie i grajcie Mu psalmy, *
rozgłaszajcie wszystkie Jego cuda.

Szczyćcie się Jego świętym imieniem, *
niech się weseli serce szukających Pana.

Rozmyślajcie o Panu i Jego potędze, *
zawsze szukajcie Jego oblicza.

Pamiętajcie o cudach, które On uczynił, *
o Jego znakach, o wyrokach ust Jego,

Potomkowie Abrahama, słuźdy Jego, *
synowie Jakuba, Jego wybrańcy.

On, Pan, jest naszym Bogiem, *
Jego wyroki obejmują świat cały.

Na wieki pamięta o swoim przymierzu, *
obietnicy danej tysiącu pokoleń,

O przymierzu, które zawarł z Abrahamem, *
przysiędze danej Izaakowi.

Ustanowił je dla Jakuba jako prawo, *
dla Izraela, jako wieczne przymierze,
Gdy powiedział: „Dam tobie ziemię kananejską *
na waszą własność dziedziczną”.

Kiedy było ich niewielu, *
nielicznych przybyszów w tym kraju,
Wędrujących od plemienia do plemienia, *
od królestwa do jeszcze innego ludu.

Nikomu nie pozwolił ich uciskać, *
karał z ich powodu królów:
„Nie dotykajcie moich wybrańców *
i moim prorokom nie czyńcie krzywdy”.

Potem Pan przywołał głód na ziemię *
i odebrał cały zapas chleba.
Wysłał przed nimi męża: *

Józefa, którego sprzedano w niewolę.

Kajdanami ścisnęli mu nogi, *
jego kark zakuto w żelazo,
Aż się spełniła jego przepowiednia *
i poświadczyło ją słowo Pańskie.

Król posłał, aby go uwolnić, *
wyzwolił go władca ludów.
Ustanowił go panem nad swoim domem, *
władcą całej posiadłości swojej,

By według swej myśli pouczał dostojników, *
a jego doradców uczył mądrości.

Chwała Ojcu i Synowi, *
i Duchowi Świętemu.

Jak była na początku, teraz i zawsze, *
i na wieki wieków. Amen.

Ant. Pan jest naszym Bogiem, / na wieki pamięta o swoim przymierzu.

2 Ant. Pan Bóg pamięta * o swym świętym słowie.

Psalm 105(104), 23-45*

Potem Izrael wkroczył do Egiptu, *
Jakub był gościem w kraju Chamitów.

Bóg swój naród bardzo rozmnożył, *
uczynił go mocniejszym od jego wrogów.
Ich serce odmienił, by znienawidzili lud Jego *
i wobec sług Jego postępowali zdradziecko.
Posłał wtedy sługę swego Mojżesza *
i Aarona, wybranego przez siebie.
Okazali wśród nich Jego znaki *
i cuda w krainie Chamitów.
Zesłał ciemności i mrok nastał, *
lecz oni buntowali się przeciw Jego słowom.
W krew zamienił ich wody *
i pozabijał ryby.
Od żab zaroiła się ich ziemia, *
nawet w komnatach królewskich.
Rzekł, i pojawiło się robactwo *
i w całym ich kraju komary.
Zamiast deszczu grad zesłał, *
palący ogień na ich ziemię.
Powalił ich winorośle i figi *
i drzewa połamał w ich kraju.
Rzekł, i nadciągnęła szarańcza, *
roje świerszczy nieprzeliczone.
Pożarły całą trawę w ich kraju *
i zjadły płody ich ziemi.
Pobił wszystkich pierworodnych ich kraju, *
cały kwiat ich potęgi.
A lud swój wyprowadził ze srebrem i złotem *
i nikt nie był słaby w jego pokoleniach.
Egipcjanie cieszyli się z ich wyjścia, *
bo lęk ich ogarnął przed nimi.
Chmurę rozpostarł, aby ich osłonić, *
i ogień, by im świecił wśród nocy.
Prosili, i zesłał im przepiórki, *
nasycił ich chlebem z nieba.
Rozdarł skałę, i trysnęła woda, *
popłynęła pustynią jak rzeka.
Pamiętał bowiem o swym świętym słowie *
danym Abrahamowi, swojemu słudze.

I wyprowadził lud swój wśród radości, *
z weselem swoich wybranych.

Darował im ziemie ludów, *
i zawładnęli dorobkiem ludów,
By strzegli Jego przykazań *
i zachowywali Jego prawa.

Chwała Ojcu i Synowi, *
i Duchowi Świętemu.
Jak była na początku, teraz i zawsze, *
i na wieki wieków. Amen.

Ant. Pan Bóg pamięta o swym świętym słowie.

3 Ant. Śpiewajcie Panu pieśń dziękczynną, * On gromadzi Izraela.

Psalm Psalm 147 (146-147)*

Chwalcie Pana, bo dobrze jest śpiewać psalmy Bogu, *
słodko jest Go wysławiać.

Pan buduje Jeruzalem, *
gromadzi rozproszonych z Izraela.
On leczy złamanych na duchu *
i przewiązuje ich rany.

On liczy wszystkie gwiazdy *
i każdej imię nadaje.
Nasz Pan jest wielki i potężny, *
a Jego mądrość niewypowiedziana.

Pan dźwiga pokornych, *
karki grzeszników zgina do ziemi.
Śpiewajcie Panu pieśń dziękczynną, *
Bogu naszemu grajcie na harfie.

On niebo chmurami osłania, *
przygotowuje deszcz dla ziemi,
Wzgórza trawą pokrywa *
i ziołami, które służą ludziom.

On bydłu pokarm daje, *
piskletom kruka to, o co wołają.
Nie kocha się w sile rumaka *
ani w potędze męża.

Upodobał sobie tych, którzy cześć Mu oddają, *
którzy ufają Jego dobroci.

Chwał, Jeruzalem, Pana, *
wysławiaj twego Boga, Syjonie!
 Umacnia bowiem zawory bram twoich *
 i błogosławi synom twoim w tobie.
Zapewnia pokój twoim granicom *
i wyborną pszenicą ciebie darzy.
 Zsyła na ziemię swoje polecenia, *
 a szybko mknie Jego słowo.
On prószы śniegiem jak wełną *
i szron jak popiół rozsypuje.
 On grad rozrzuca jak okruchy chleba, *
 od Jego mrozu ścinają się wody.
Posyła słowo, i lód topnieje, *
powieje wiatrem i rzeki płyną.
 Oznajmił swoje słowo Jakubowi, *
 Izraelowi ustawy swe i wyroki.
Nie uczynił tego dla innych narodów, *
nie oznajmił im swoich wyroków.
 Chwała Ojcu i Synowi, *
 i Duchowi Świętemu.
Jak była na początku, teraz i zawsze, *
i na wieki wieków. Amen.

Ant. Śpiewajcie Panu pieśń dziękczynną, / On gromadzi Izraela.

K. Pan mówi: Oto Ja jestem z wami.

W. Po wszystkie dni aż do skończenia świata, alleluja.

I CZYTANIE

Z Księgi Wyjścia

Wj 19, 1-9; 20, 1-21

Warunki Przymierza. Dekalog

Było to w trzecim miesiącu od wyjścia Izraelitów z Egiptu; w tym dniu przybyli oni na pustynię Synaj. Wyruszyli z Refidim, a po przybyciu na pustynię Synaj rozbili obóz na pustyni. Izrael obozował tam naprzeciw góry.

Mojżesz wstąpił wtedy do Boga, a Pan zawołał na niego z góry i powiedział: «Tak powiesz domowi Jakuba i to oznajmisz Izraelitom: Wyście widzieli, co uczyniłem Egipcjowi, jak niosłem was na skrzydłach

orlich i przywiodłem was do Mnie. Teraz jeśli pilnie słuchać będziecie głosu mego i strzec mojego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich narodów, gdyż do Mnie należy cała ziemia. Lecz wy będziecie Mi królestwem kapłanów i ludem świętym. Takie to słowa powiedz Izraelitom».

Mojżesz powrócił i zwołał starszych ludu, i przedstawił im wszystko, co mu Pan nakazał. Wtedy cały lud jednogłośnie powiedział: «Uczynimy wszystko, co Pan nakazał». Mojżesz przekazał Panu słowa ludu. Pan rzekł do Mojżesza: «Oto Ja przyjdę do ciebie w gęstym obłoku, aby lud słyszał, gdy będę rozmawiał z tobą, i uwierzył tobie na zawsze». A Mojżesz oznajmił Panu słowa ludu.

Wtedy mówił Bóg wszystkie te słowa: «Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie będziesz miał cudzych bogów obok Mnie! Nie będziesz czynił żadnej rzeźby ani żadnego obrazu tego, co jest na niebie wysoko, ani tego, co jest na ziemi nisko, ani tego, co jest w wodach pod ziemią! Nie będziesz oddawał im pokłonu i nie będziesz im służył, ponieważ Ja Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, który karze występki ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia względem tych, którzy Mnie nienawidzą. Okazuję zaś łaskę aż do tysięcznego pokolenia tym, którzy Mnie miłują i przestrzegają moich przykazań.

Nie będziesz wzywał imienia Pana, Boga twego, do czczych rzeczy, gdyż Pan nie pozostawi bezkarnie tego, który wzywa Jego imienia do czczych rzeczy.

Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. Sześć dni będziesz pracować i wykonywać wszystkie twe zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem ku czci Pana, Boga twego. Nie możesz przeto w dniu tym wykonywać żadnej pracy ani ty sam, ani syn twój, ani twoja córka, ani twój niewolnik, ani twoja niewolnica, ani twoje bydło, ani cudzoziemiec, który mieszka pośród twych bram. W sześciu dniach bowiem uczynił Pan niebo, ziemię, morze oraz wszystko, co jest w nich, w siódmym zaś dniu odpoczął. Dlatego pobłogosławił Pan dzień szabatu i uznał go za święty.

Czcij ojca twego i matkę swoją, abyś długo żył na ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie.

Nie będziesz zabijał.

Nie będziesz cudzołożył.

Nie będziesz kradł.

Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu kłamstwa jako świadek.

Nie będziesz pożądał domu bliźniego twego. Nie będziesz pożądał żony bliźniego twego, ani jego niewolnika, ani jego niewolnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego».

Wtedy cały lud, słysząc grzmoty i błyskawice oraz głos trąby i widząc górę dymiącą, przeląkł się i drżał, i stał z daleka. I mówili do Mojżesza: «Mów ty z nami, a my będziemy cię słuchać! Ale Bóg niech nie przemawia do nas, abyśmy nie pomarli!». Mojżesz rzekł do ludu: «Nie bójcie się! Bóg przybył po to, aby was doświadczyć i pobudzić do bojaźni przed sobą, żebyście nie grzeszyli». Lud stał ciągle z daleka, a Mojżesz zbliżył się do ciemnego obłoku, w którym był Bóg.

RESPONSORIUM

W. Już was nie nazywam sługami, † ale przyjaciółmi, / ponieważ poznaliście wszystko, co wam uczyniłem. * Przyjmijcie Ducha Świętego Pocieszyciela, / którego przyśle wam Ojciec. * Alleluja.

K. Jesteście przyjaciółmi moimi, gdy czynicie, co wam nakazałem.
W. Przyjmijcie.

II CZYTANIE

Z Konstytucji dogmatycznej o Kościele *Lumen gentium* Soboru Watykańskiego II. (nr 4 i 12)

Działanie Ducha Świętego w Kościele

Kiedy dopełniło się dzieło, którego wykonanie Ojciec powierzył Synowi na ziemi, zesłany został w dzień Zielonych Świąt Duch Święty, aby Kościół ustawicznie uświęcał i aby w ten sposób wierzący mieli przez Chrystusa w jednym Duchu dostęp do Ojca. On to właśnie jest Duchem życia, czyli źródłem wody tryskającej na żywot wieczny; przez Niego Ojciec ożywia ludzi umarłych na skutek grzechu, zanim śmiertelne ich ciała wskrzesi w Chrystusie. Duch mieszka w Kościele, a także w sercach wiernych jak w świątyni; w nich przemawia i daje świadectwo przybraniu za synów. Prowadząc Kościół do wszelkiej prawdy i jednocząc we wspólnocie i w posłudze, uposaża go w rozmaite dary hierarchiczne oraz charyzmatyczne, i przy ich pomocy nim kieruje oraz owocami swoimi go przyozdabia. Mocą Ewangelii utrzymuje Kościół w ciągłej młodości, ustawicznie go odnawia i do doskonałego

zjednoczenia z Oblubieńcem prowadzi. Albowiem Duch i Oblubienica mówią do Pana Jezusa: Przyjdź! Tak to cały Kościół okazuje się jako „lud zjednoczony jednością Ojca i Syna, i Ducha Świętego”.

Święty lud Boży ma udział także w proroczej funkcji Chrystusa, szerząc żywe o Nim świadectwo przede wszystkim przez życie wiary i miłości, i składając Bogu ofiarę chwały, owoc warg wyznających imię Jego. Ogół wiernych, mających namaszczenie od Świętego, nie może zbłądzić w wierze i tę szczególną swoją właściwość ujawnia przez nadprzyrodzony zmysł wiary całego ludu, gdy „poczynając od biskupów aż po ostatniego z wiernych świeckich” ujawnia on swą powszechną zgodność w sprawach wiary i obyczajów. Albowiem dzięki swemu zmysłowi wiary, wzbudzanemu i podtrzymywanemu przez Ducha prawdy, lud Boży pod przewodem świętego urzędu nauczycielskiego – za którym wiernie idąc, już nie ludzkie, lecz prawdziwie Boże przyjmuje słowo – niezachwianie trwa przy wierze raz podanej świętym, wnika w nią głębiej z pomocą słusznego osądu i w sposób pełniejszy stosuje ją w życiu.

Ponadto ten sam Duch Święty nie tylko przez sakramenty i posługi uświęca i prowadzi lud Boży oraz cnotami go przyozdabia, ale „udzielając każdemu, jako chce” darów swoich, rozdziela między wiernych wszelakiego stanu także szczególne łaski, przez które czyni ich zdatnymi i gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł lub funkcji mających na celu odnowę i dalszą pożyteczną rozbudowę Kościoła, zgodnie ze słowami: „Każdemu... dostaje się objaw Ducha dla ogólnego pożytku”. A ponieważ te charyzmaty zarówno najznamiensze, jak i te bardziej pospolite, a szerzej rozpowszechnione, są nader stosowne i pożyteczne dla potrzeb Kościoła, przyjmować je należy z dziękczynieniem i ku pociesze. O dary zaś nadzwyczajne nie należy się ubiegać lekkomyślnie ani spodziewać się zarozumiale po nich owoców apostolskiej działalności; sąd o ich autentyczności i o właściwym wprowadzeniu ich w czyn należy do tych, którzy są w Kościele przełożonymi i którzy szczególnie powołani są, by nie gasić Ducha, lecz doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre.

RESPONSORIUM

K. Różne są działania, † lecz ten sam Bóg, / sprawca wszystkiego we wszystkich. * Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra. * Alleluja.

K. Wy jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi członkami.
W. Wszystkim.

Teraz następuje modlitwa spontaniczna jako przedłużenie wigilii, zaś po niej:

EWANGELIA

Mt 28, 16-20*

Chrzest w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

✚ Słowa Ewangelii według świętego Mateusza.

Jedenastu uczniów udało się do Galilei na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: «Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata».

Oto słowo Pańskie.

Albo:

EWANGELIA

J 7, 37-39*

Strumienie wody żywej

✚ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

W ostatnim, najbardziej uroczystym dniu święta, Jezus stojąc zawołał donośnym głosem: «Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie, niech przyjdzie do Mnie i pije. Jak rzekło Pismo: Strumienie wody żywej popłyną z jego wnętrza». A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego; Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony.

Oto słowo Pańskie.

HYMN Ciebie, Boga, wysławiamy... Ex 147

MODLITWA

Módlmy się.

Boże, Ty pomnażasz świętość Twojego powszechnego Kościoła w każdym ludzie i narodzie; † rozlewaj po całym świecie dary Ducha Świętego, * i jak to Twoja Boska łaskawość sprawiła w zaraniu głoszenia Ewangelii, tak i dzisiaj niech się napełnią serca wierzących. Przez naszego Pana.

K. Błogosławmy Panu.

W. Bogu niech będą dzięki.

DZIEŃ ZESŁANIA DUCHA ŚWIĘTEGO

Celebracja na rozpoczęcie pielgrzymki (wg OAS)

1. Myśl przewodnia:

Dzień Zesłania Ducha Świętego obchodzony jest w oazach rekolekcyjnych pod hasłem: „Jedność w Duchu Świętym”. Hasło to łączy się z pielgrzymką do jakiegoś kościoła – punktu docelowego, gdzie gromadzi się na Eucharystię większa liczba oaz.

Pielgrzymka rozpoczyna się w każdej oazie od nabożeństwa Słowa Bożego, którego myślą przewodnią jest ukazanie Kościoła jako tajemnicy gromadzenia rozproszonych dzieci Bożych przez Chrystusa mocą Jego Ducha. Szczególnym znakiem Kościoła realizującym tajemnicę „gromadzenia rozproszonych dzieci Bożych” jest pielgrzymka pogłębiająca solidarność i jedność ludu Bożego. Kościół teraz i do końca czasów jest Kościołem w drodze.

2. Pieśń wejścia: Boże, obdarz Kościół Twój... Ex 411

3. Po pozdrowieniu następuje słowo wstępne:

Każdy, kto przyjmuje dar Ducha Świętego, decyduje się na drogę Paschy z Chrystusem, czyli na śmierć dla grzechu, by zmartwychwstać do nowego życia, które owocuje we wspólnocie Kościoła. Sakramentalnym znakiem tej wspólnoty jest Eucharystia, która będzie centralnym miejscem zgromadzenia całej Oazy Wielkiej. W duchu wiary połączmy się ze świętymi w niebie prosząc ich o wstawiennictwo oraz z cierpiącymi w czyśćcu modląc się za nimi. Nasza pielgrzymka przypomni nam, że chrześcijanin nie ma tutaj trwałego mieszkania, że przez ziemię idziemy do Ojczyzny nieba, gdzie będzie prawdziwa, doskonała wspólnota.

4. Po słowie wstępnym celebrans odmawia modlitwę:

MODLITWA

Módlmy się.

Boże, Ty w pojedynczych Kościołach pielgrzymujących przez ten świat ukazujesz jeden, święty, katolicki i apostołski Kościół, † daj łaskawie Twojemu ludowi tak się zjednoczyć ze swoim Pasterzem i przez Ewangelię i Eucharystię zgromadzić w Duchu Świętym, * aby był prawdziwie znakiem powszechności Twojego Ludu i sakramentem obecności w świecie Chrystusa, Syna Twojego. Który z Tobą żyje i króluje przez wszystkie wieki wieków.

5. Po modlitwie następuje liturgia słowa:

CZYTANIE I

2 Kor 5, 1-10*

Jesteśmy pielgrzymami

Czytanie z Drugiego listu świętego Pawła Apostoła do Koryntian.

Bracia:

Wiemy, że jeśli nawet zniszczeje nasz przybytek doczesnego zamieszkania, będziemy mieli mieszkanie od Boga, dom nie ręką uczyniony, lecz wiecznie trwały w niebie. Tak przeto teraz wzdychamy, pragnąc przyodziać się w nasz niebieski przybytek, o ile tylko odziani, a nie nadzy będziemy. Dlatego właśnie udręczeni wzdychamy, pozostając w tym przybytku, bo nie chcielibyśmy go utracić, lecz przywdziać na niego nowe odzienie, aby to, co śmiertelne, wchłonięte zostało przez życie. A Bóg, który nas do tego przeznaczył, dał nam Ducha jako zadatek. Tak więc, mając tę ufność, wiemy, że jak długo pozostajemy w ciele, jesteśmy pielgrzymami, z daleka od Pana. Albowiem według wiary, a nie dzięki widzeniu postępujemy. Mamy jednak nadzieję ...i chcielibyśmy raczej opuścić nasze ciało i stanąć w obliczu Pana. Dlatego też staramy się Jemu podobać czy to gdy z Nim, czy gdy z daleka od Niego jesteśmy. Wszyscy bowiem musimy stanąć przed trybunałem Chrystusa, aby każdy otrzymał zapłatę za uczynki dokonane w ciele, złe lub dobre.

Oto słowo Boże.

Albo:

CZYTANIE I

1 P 1, 1-9; 2, 1-5. 11-12*

Droga do celu – do zbawienia duszy

Czytanie z Pierwszego listu świętego Piotra Apostoła.

Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa, do wybranych, przybyszów wśród rozproszenia w Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii, którzy wybrani zostali według tego, co przewidział Bóg Ojciec, aby w Duchu zostali uświęceni, skłonili się do posłuszeństwa i pokropieni zostali krwią Jezusa Chrystusa. Łaska wam i pokój niech będą udzielone obficie!

Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa. On w swoim wielkim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei: do dziedzictwa niezniszczalnego i niepokalanego, i niewiedzącego, które jest zachowane dla was w niebie. Wy bowiem jesteście przez wiarę

strzeżeni mocą Bożą dla zbawienia, gotowego objawić się w czasie ostatecznym. Dlatego radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń. Przez to wartość waszej wiary okaże się o wiele cenniejsza od zniszczalnego złota, które przecież próbuje się w ogniu, na sławę, chwałę i cześć przy objawieniu Jezusa Chrystusa. Wy, choć nie widzieliście, miłujecie Go; wy w Niego teraz, choć nie widzicie, przecież wierzycie, a ucieszycie się radością niewymowną i pełną chwały wtedy, gdy osiągniecie cel waszej wiary – zbawienie dusz.

Odrzuciwszy więc wszelkie zło, wszelki podstęp i udawanie, zazdrość i jakiegokolwiek złe mowy, jak niedawno narodzone niemowlęta pragnijcie duchowego, niesfałszowanego mleka, abyście dzięki niemu wzrastali ku zbawieniu – jeżeli tylko zasmakowaliście, że słodki jest Pan. Zbliżając się do Tego, który jest żywym kamieniem, odrzuconym wprawdzie przez ludzi, ale u Boga wybranym i drogocennym, wy również, niby żywe kamienie, jesteście budowani jako duchowa świątynia, by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa.

Umiłowani! Proszę, abyście jak obcy i przybysze powstrzymywali się od cielesnych pożądań, które walczą przeciwko duszy. Postępowanie wasze wśród pogan niech będzie dobre, aby przyglądając się dobrym uczynom wychwalali Boga w dniu nawiedzenia za to, czym oczerniają was jako złoczyńców.

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY Ps 84 (83), 3-4. 5 i 10. 11 (R.: por. 2)*

Refren: Jak miła, Panie, jest świątynia Twoja.

³ Dusza moja stęskniona pragnie przedsionków Pańskich. *

Serce moje i ciało radośnie wołają do Boga żywego.

⁴ Nawet wróbel znajduje swój dom, a jaskółka gniazdo, † gdzie złoży swe pisklęta: *

przy ołtarzach Twoich, Panie Zastępów, Królu mój i Boże!

Refren.

⁵ Szczęśliwi, którzy mieszkają w domu Twoim, Panie, *
nieustannie wielbiąc Ciebie.

¹⁰ Spójrz, Boże, tarczo nasza, *
wejrzyj na twarz Twego Pomazańca.

Refren.

- ¹¹ Doprawdy, dzień jeden w przybytkach Twoich *
lepiej jest niż innych tysiące:
wolę stać w progu mojego Boga, *
niż mieszkać w namiotach grzeszników.

Refren.

EWANGELIA

J 17, 11b-19*

Aby tak, jak My stanowili jedno

✚ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

W czasie ostatniej wieczerzy Jezus, podniósłszy oczy ku niebu modlił się mówiąc: «Ojcze święty, zachowaj ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś, aby tak jak My stanowili jedno. Dopóki z nimi byłem, zachowywałem ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś, i ustrzegłem ich, a nikt z nich nie zginął z wyjątkiem syna zatracenia, aby się spełniło Pismo. Ale teraz idę do Ciebie i tak mówię, będąc jeszcze na świecie, aby moją radość mieli w sobie w całej pełni. Ja im przekazałem Twoje słowo, a świat ich znienawidził za to, że nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata. Nie proszę, abyś ich zabrał ze świata, ale byś ich ustrzegł od złego. Oni nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata. Uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą. Jak Ty Mnie posłałeś na świat, tak i Ja ich na świat posłałem. A za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie».

Oto słowo Pańskie.

6. Krótka HOMILIA, po której następuje:

MODLITWA POCHWALNA I DZIĘKCZYNNA

K. Pan z wami.

W. I z duchem twoim.

K. W górę serca.

W. Wznosimy je do Pana.

K. Dzięki składajmy Panu, Bogu naszemu.

W. Godne to i sprawiedliwe.

Zaprawdę godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, *
abyśmy zawsze i wszędzie Tobie składali dziękczynienie, *
Panie, Ojcze Święty, wszechmogący wieczny Boże:

Ty przez Syna swego Jednorodzonego, * Pana naszego, Jezusa Chrystusa, * doprowadziłeś nas do poznania Twojej prawdy, * abyśmy stali się przez jedną wiarę i chrzest Jego Ciałem; * przez Niego udzielasz wszystkim narodom Ducha Świętego, * który jest cudownym sprawcą wielorakich darów, * szafarzem różnych łask, dawcą języków i twórcą jedności, * zamieszkuje we wszystkich wierzących, * a cały Kościół napełnia i prowadzi.

Dlatego wszystkie narody na całym okręgu ziemi * wychwalają Cię z wielką radością. * Również Moce niebieskie i anielskie Potęgi * śpiewają hymn ku Twojej chwale nieustannie wołając: Święty, Święty, Święty...

Celebrans kontynuuje:

Zaprawdę Święty jesteś, Królu wieków i źródło jedności, * który różne narody zjednoczyłeś w wyznawaniu Twojego imienia; * Święty jest Syn Twój, Pan nasz, Jezus Chrystus, * który w noc, kiedy był wydany, * prosząc, aby wszyscy byli jedno, * przekazał apostołom swoje Ciało i Krew * jako sakrament jedności. * Święty jest także Duch Twój, * przez którego chciałeś powołać i zgromadzić * lud nowego przymierza * w jedności wiary, nadziei i miłości.

Prosimy Cię więc, Panie, miłośniku ludzi, * wylej na nas dzisiaj nową i pełniejszą łaskę Twojego Ducha, * abyśmy postępowali zgodnie z powołaniem, * do którego nas wezwałeś, * znosząc siebie wzajemnie w miłości * z cierpliwością, pokorą i łagodnością, * starając się zachować jedność Ducha * dzięki więzi, jaką jest pokój. * Wysłuchaj nas przeto, Panie, * i okaż nam obfitość Twego dawnego miłosierdzia. * W mocy przychodzącego Ducha Twojego usuń podział Kościołów, * odnów piękno Oblubienicy Chrystusa, Syna Twojego, * udziel obficie Twego pokoju i miłości, * aby Kościół bardziej zajaśniał * jako znak wyniesiony ponad

narody, * a świat – oświecony przez Twojego Ducha – * zaczął wierzyć w Chrystusa, * którego zesłałeś nam wszystkim, * abyśmy się stali synami światłości i pokoju. * Daj, abyśmy już teraz przeczuwając to, co wieczne, * jednymi ustami i jednym sercem * mogli chwalić Twoje niezgłębione imię: * Ojca i Syna i Ducha Świętego * teraz i zawsze, i na wieki wieków. **W.** Amen.

7. Do tej modlitwy zebrani mogą dołączyć wezwania – stosownie do potrzeb – i dodać specjalne intencje aktualne w danej społeczności lokalnej.

8. Po czym celebrans kontynuuje:

W Kościele staliśmy się jednym Ciałem Chrystusa przez Ducha Świętego. Wnieśmy teraz nasz głos jednymi ustami i jednym sercem do Ojca naszego, który jest w niebie, i wołajmy: Ojcze nasz...

9. Uroczystość kończy się procesją, która rozpoczyna pielgrzymkę. Za krzyżem wychodzą wszyscy z kościoła śpiewając stosowną pieśń.

DZIEŃ WNIEBOWZIĘCIA

Ziemia Obiecana

Śpiew na wejście: Psalm 23(22): O Panie, Tyś moim pasterzem... (wszystkie zwrotki) Ex 529.

Dotrzeć do domu i z Bogiem zamieszkać na zawsze – oto cel wędrówki ludu Bożego i każdego z nas. W Starym Testamencie jest on określony jako Ziemia Obiecana. Bóg w Chrystusie na nowo obiecał nam wieczne mieszkanie w domu Ojca, nową Ziemię Obiecaną.

W dzisiejszym rozważaniu słowa Bożego chcemy się zatrzymać nad tym, jak idea Ziemi Obiecanej rozwija się w historii zbawienia, aby lepiej zrozumieć, czym jest ona dla nas dzisiaj. Księga Rodzaju ukazuje nam źródło wiary w ziemię obiecaną – jest nim obietnica Boga dana Abrahamowi.

CZYTANIE I

Rdz 15, 12-21

Przymierze Boga z Abrahamem

Czytanie z Księgi Rodzaju.

Gdy słońce chyliło się ku zachodowi, Abram zapadł w głęboki sen i opanowało go uczucie lęku, jak gdyby ogarnęła go wielka ciemność. I wtedy to Pan rzekł do Abrama: «Wiedz o tym dobrze, iż twoi

potomkowie będą przebywać jako przybysze w kraju, który nie będzie ich krajem, i przez czterysta lat będą tam ciemiężeni jako niewolnicy; aż wreszcie ześlę zasłużoną karę na ten naród, którego będą niewolnikami, po czym oni wyjdą z wielkim dobytkiem. Ale ty odejdiesz do twych przodków w pokoju, w późnej starości zejdziesz do grobu. Twoi potomkowie powrócą tu dopiero w czwartym pokoleniu, gdy już dopełni się miara niegodziwości Amorytów». A kiedy słońce zaszło i nastał mrok nieprzenikniony, ukazał się dym jakby wydobywający się z pieca i ogień niby gorejąca pochodnia i przesunęły się między tymi połowami zwierząt, które Abram ułożył, jak mu nakazał Pan.

Wtedy to właśnie Pan zawarł przymierze z Abramem, mówiąc: «Potomstwu twemu daję ten kraj, od Rzeki Egipskiej aż do rzeki wielkiej, rzeki Eufrat, wraz z Kenitami, Kenizytami, Kadmonitami, Chetytami, Peryzzytami, Refaitami, Amorytami, Kananejczykami, Girgaszytami i Jebusytami».

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY Ps 105 (104), 4-5. 6-7. 8-9 (R.: por. 8a)*

Refren: Pan Bóg pamięta o przymierzu swoim.

4 Rozważajcie o Panu i Jego potędze, *
zawsze szukajcie Jego oblicza.

5 Pamiętajcie o cudach, które On uczynił, *
o Jego znakach, o wyrokach ust Jego.

Refren.

6 Potomkowie Abrahama, słudzy Jego, *
synowie Jakuba, Jego wybrańcy.

7 On, Pan, jest naszym Bogiem, *
Jego wyroki obejmują świat cały.

Refren.

8 Na wieki On pamięta o swoim przymierzu, *
obietnicy danej tysiącu pokoleń,

9 o przymierzu, które zawarł z Abrahamem, *
przysiędze danej Izaakowi.

Refren.

Od czasu obietnicy danej Abrahamowi, mówi się o Ziemi Obiecanej. Pierwszy etap realizacji tej obietnicy łączy się z misją Mojżesza, z wyjściem z Egiptu i wędrówką przez pustynię. Oto jak wtedy jawi się Ziemia Obiecana w świadomości ludu izraelskiego.

CZYTANIE II

Lb 13, 1-3. 17-33; 14, 1-9

Lęk przed wejściem do Ziemi Obiecanej

Czytanie z Księgi Liczb.

Na pustyni Paran Pan przemówił do Mojżesza: «Poślij ludzi, aby zbadali kraj Kanaan, który chcę dać synom Izraela. Wyślecie po jednym z każdego pokolenia ich przodków, tych wszystkich, którzy są w nich książętami».

Wysłał ich więc Mojżesz zgodnie z rozkazem Pana z pustyni Paran, a byli ci mężowie wodzami Izraelitów. Mojżesz posłał ich celem zbadania ziemi Kanaan, mówiąc: «Idźcie przez Negeb, a następnie wstąpcie na góry. Zobaczcie, jaki jest kraj, a mianowicie jaki lud w nim mieszka, czy jest silny czy też słaby, czy jest liczny, czy też jest go mało. Jaki jest kraj, w którym on mieszka: dobry czy zły, i jakie miasta, w których on mieszka: obronne czy bez murów? Dalej, jaka jest ziemia: urodzajna czy nie, zalesiona czy bez drzew? Bądźcie odważni i przynieście coś z owoców tej ziemi». A był to właśnie czas dojrzewania winogron.

Wyruszyli więc i badali kraj od pustyni Sin aż do Rechob, u Wejścia do Chamat. Ciągnęli przez Negeb i przybyli do Hebronu, gdzie przebywali Achiman, Szeszaj i Talmaj – Anakici. Hebron został zbudowany siedem lat wcześniej niż Soan w Egipcie. Przybyli aż do doliny Eszkol. Tam odcięli gałąź krzewu winnego razem z winogronami i ponieśli ją we dwóch na dragu; do tego zabrali jeszcze nieco jabłek granatu i fig.

Miejsce to nazwano doliną Eszkol, ze względu na winogrona, które tam Izraelici odcięli. Po czterdziestu dniach wrócili z rozpoznania kraju. Przyszli na pustynię Paran do Kadesz i stanęli przed Mojżeszem i Aaronem oraz przed całą społecznością Izraelitów, złożyli przed nimi sprawozdanie oraz pokazali owoce kraju.

I tak im opowiedzieli: «Udaliśmy się do kraju, do którego nas posłałeś. Jest to kraj rzeczywiście opływający w mleko i miód, a oto jego owoce. Jednakże lud, który w nim mieszka, jest silny, a miasta są obwarowane i bardzo wielkie. Widzieliśmy tam również Anakitów. Amalekici zajmują okolice Negebu; w górach mieszkają Chetyci, Jebusyci i Amoryci, Kananejczycy wreszcie mieszkają nad morzem i nad brzegami Jordanu».

Wtedy próbował Kaleb uspokoić lud, który zaczął się burzyć przeciw Mojżeszowi, i rzekł: «Trzeba ruszyć i zdobyć kraj – na pewno

zdołamy go zająć». Lecz mężowie, którzy razem z nim byli, rzekli: «Nie możemy wyruszyć przeciw temu ludowi, bo jest silniejszy od nas». I rozgłaszali złe wiadomości o kraju, który zbadali, mówiąc do Izraelitów: «Kraj, któryśmy przeszli, aby go zbadać, jest krajem, który pożera swoich mieszkańców. Wszyscy zaś ludzie, których tam widzieliśmy, są wysokiego wzrostu. Widzieliśmy tam nawet olbrzymów – Anakici pochodzą od olbrzymów – a w porównaniu z nimi wydaliśmy się sobie jak szarańcza i takimi byliśmy w ich oczach».

Wtedy całe zgromadzenie zaczęło wołać podnosząc głos. I płakał lud owej nocy. Izraelici szemrali przeciwko Mojżeszowi i Aaronowi. Całe zgromadzenie mówiło do nich: «Obyśmy byli pomarli w Egipcie albo tu na pustyni! Czemu nas Pan przywiódł do tego kraju, jeśli paść mamy od miecza, a nasze żony i dzieci mają się stać łupem nieprzyjaciół? Czyż nie lepiej nam będzie wrócić do Egiptu?» Mówili więc jeden do drugiego: «Wyberzmy sobie wodza i wracajmy z powrotem do Egiptu».

Mojżesz i Aaron padli przed całym zgromadzeniem społeczności Izraelitów twarzą na ziemię. A Jozue, syn Nuna, i Kaleb, syn Jefunnego, którzy należeli do badających kraj, rozdarli szaty i mówili do całej społeczności Izraelitów: «Kraj, który przeszliśmy celem zbadania go, jest wspaniałym krajem. Jeśli nam Pan sprzyja, to nas wprowadzi do tego kraju i da nam ten kraj, który prawdziwie opływa w mleko i miód. Tylko nie buntujcie się przeciwko Panu. Nie bójcie się też ludu tego kraju, gdyż ich pochłoniemy. Obrona od niego odstąpi, a z nami jest przecież Pan. Zatem nie bójcie się ich!»

Oto słowo Boże.

Śpiew: Ziemia Obiecana (jak w Jutrzni)

Bóg dał ludowi wybranemu obietnicę, że doprowadzi go do ziemi Kanaan, i wypełnił ją mimo lęku, małoduszności i braku wiary Izraelitów. Mojżesz napomina lud, że jedyne, co do nich należy, to zaufać słowu Boga i wypełnić zawarte Przymierze.

CZYTANIE III

Pwt 4, 1-5. 21-31. 39-40

Prawa obowiązujące w Ziemi Obiecanej

Czytanie z Księgi Powtórzonego Prawa.

Mojżesz powiedział do ludu izraelskiego:

«A teraz, Izraelu, słuchaj praw i nakazów, które uczę was wypełniać, abyście żyli i doszli do posiadania ziemi, którą wam daje Pan, Bóg waszych ojców. Nic nie dodacie do tego, co ja wam nakazuję,

i nic z tego nie odejmiecie, zachowując nakazy Pana, Boga waszego, które na was nakładam. Widzieliście na własne oczy, co uczynił Pan w Baal-Peor, jak każdego człowieka, który poszedł za Baalem z Peor, wyniszczył Pan spośród was; a wy, coście przylgnęli do Pana, Boga waszego, dzisiaj wszyscy żyjecie. Patrzcie, nauczałem was praw i nakazów, jak mi rozkazał czynić Pan, Bóg mój, abyście je wypełniali w ziemi, do której idziecie, by objąć ją w posiadanie.

Z waszego powodu rozgniewał się na mnie Pan i przysiągł, że nie przejdę Jordanu, nie wejdę do pięknej ziemi, którą wam daje Pan, Bóg wasz, w posiadanie. Ja bowiem umrę w tej ziemi, nie przejdę Jordanu, lecz wy go przejdziecie i posiadziecie tę piękną ziemię. Strzeżcie się, byście nie zapomnieli przymierza Pana, Boga waszego, które zawarł z wami, i nie uczynili sobie wyobrażenia w rzeźbie tego wszystkiego, co wam zabronił Pan, Bóg wasz. Bo Pan, Bóg wasz, jest ogniem trawiącym. On jest Bogiem zazdrosnym.

Gdy wydacie na świat synów i wnuków i dożyjecie starości w tym kraju, a sprzeniewierzycie się i uczynicie sobie posągi, podobiznę czegokolwiek, czyniąc to, co jest złe w oczach Pana, waszego Boga, drażniąc Go: biorę dziś niebo i ziemię przeciwko wam na świadków, że prędko zostaniecie wytraceni z powierzchni ziemi, do której idziecie przez Jordan, aby ją posiąść. Niedługo bawieć będziecie na niej, gdyż na pewno zostaniecie wytępieni.

Rozproszy was Pan między narodami i mało z was zostanie wśród obcych ludów, dokąd was Pan uprowadzi do niewoli. Będziecie tam służyli bogom obcym: dziełom rąk ludzkich z drzewa i z kamienia, które nie widzą, nie słyszą, nie jedzą i nie czują. Wtedy będziecie szukali Pana, Boga waszego, i znajdziecie Go, jeżeli będziecie do Niego dążyli z całego serca i z całej duszy. W swym utrapieniu, gdy wszystko to was spotka, w ostatnich dniach nawróćcie się do Pana, Boga swego, i będziecie słuchać Jego głosu. Gdyż Bogiem miłosiernym jest Pan, Bóg wasz, nie opuści was, nie zgładzi i nie zapomni o przymierzu, które poprzysiągł waszym przodkom.

Poznaj dzisiaj i rozważ w swym sercu, że Pan jest Bogiem, a na niebie wysoko i na ziemi nisko nie ma innego. Strzeż Jego praw i nakazów, które ja dziś polecam tobie pełnić; by dobrze ci się wiodło i twym synom po tobie; byś przedłużył swe dni na ziemi, którą na zawsze daje ci Pan, Bóg twój».

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 95 (94), 1-2. 6-7ab. 7c-9*

Refren: Kiedy Bóg mówi, nie gardź Jego słowem.

- 1 Przyjdźcie, radośnie śpiewajmy Panu, *
wznosmy okrzyki ku chwale Opoki naszego zbawienia.
2 Stańmy przed obliczem Jego z uwielbieniem, *
radośnie śpiewajmy Mu pieśni.

Refren.

- 6 Przyjdźcie, uwielbiajmy Go, padając na twarze, *
zegnijmy kolana przed Panem, który nas stworzył.
7 Albowiem On jest naszym Bogiem, *
a my ludem Jego pastwiska i owcami w Jego ręku.

Refren.

- Obyście dzisiaj usłyszeli głos Jego: †
8 «Niech nie twardnieją wasze serca jak w Meriba, *
jak na pustyni w dniu Massa,
9 Gdzie Mnie kusili wasi ojcowie, *
doświadczali Mnie, choć widzieli moje dzieła».

Refren.

Kanaan – Ziemia Obiecana jest ziemią próby, daną ludowi warunkowo. Gdy naród jest wierny, Bóg cudownie ingeruje w jego historię. Ilekroć jednak naród wybrany zapomina o Przymierzu, Bóg wydaje go w ręce wrogów. Nawet gdy naród pozostaje w niewoli babilońskiej, Bóg jest wierny swoim obietnicom – zapowiada przez proroków nowe wyjście i nową Ziemię Obiecaną.

CZYTANIE IV

Ez 11, 14-20

Nowe przymierze zapowiedziane wygnańcom

Czytanie z Księgi proroka Ezechiela.

Pan skierował do mnie te słowa: «Synu człowieczy, oto do braci twoich, do zesłanych wraz z tobą, do wszystkich pokoleń izraelskich, do ogółu mawiali mieszkańcy Jerozolimy: „Oddaleni jesteście od Pana. Ziemia ta nam została oddana w posiadanie”. Dlatego mów: Tak mówi Pan Bóg: Wprawdzie wygnałem ich pomiędzy narody i rozproszyłem po krajach, jednak przez krótki czas będę dla nich świątynią w tych krajach, do których przybyli.

Dlatego mów: Tak mówi Pan Bóg: Zgromadzę was na nowo spośród obcych narodów, sprowadzę was z krajów, po których zostaliście rozproszeni, i dam wam ziemię Izraela. Wrócą tam i wykorzenią z niej

wszystkie bożki i obrzydliwości. Dam im jedno serce i wniosę nowego ducha do ich wnętrza. Z ciała ich usunę serce kamienne, a dam im serce cielesne, aby postępowali zgodnie z moimi poleceniami, strzegli nakazów moich i wypełniali je. I tak będą oni moim ludem, a Ja będę ich Bogiem».

Oto słowo Boże.

Śpiew: Psalm 43 (42): Przystąpię do ołtarza Bożego... **Ex 534.**

Tajemnica Przymierza i Ziemi Obiecanej, jak pokazują prorocy, realizuje się jedynie w sercu człowieka: przemienionym, wolnym od grzechu, oddanym prawu Bożemu w miłości. Nowe Przymierze urzeczywistniło się dzięki Chrystusowi, który doskonale wypełnił Prawo, czyli wolę Ojca, a ludzkie serca napełnił mocą Ducha Świętego. W ten sposób powstał lud Boży Nowego Przymierza. Jezus zapowiada to Nowe Przymierze w ciele i krwi swojej oraz w wierze, a jako nową Ziemię Obiecaną daje życie wieczne.

EWANGELIA

J 6, 41-59*

Kto spożywa moje Ciało i Krew, trwa we Mnie

+ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

Żydzi szemrali przeciwko Jezusowi, dlatego że powiedział: «Jam jest chleb, który z nieba zstąpił». I mówili: «Czyż to nie jest Jezus, syn Józefa, którego ojca i matkę my znamy? Jakżeż może On teraz mówić: „Z nieba zstąpiłem”».

Jezus rzekł im w odpowiedzi: «Nie szemrajcie między sobą! Nikt nie może przyjść do Mnie, jeżeli go nie pociągnie Ojciec, który Mnie posłał; Ja zaś wskrzeszę go w dniu ostatecznym. Napisane jest u Proroków: Oni wszyscy będą uczniami Boga. Każdy, kto od Ojca usłyszał i nauczył się, przyjdzie do Mnie. Nie znaczy to, aby ktokolwiek widział Ojca; jedynie Ten, który jest od Boga, widział Ojca. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Kto we Mnie wierzy, ma życie wieczne.

Jam jest chleb życia. Ojcowie wasi jedli manę na pustyni i pomarli. To jest chleb, który z nieba zstępuje: kto go spożywa, nie umrze. Ja jestem chlebem żywym, który zstąpił z nieba. Jeśli kto spożywa ten chleb, będzie żył na wieki. Chlebem, który Ja dam, jest moje ciało za życie świata».

Sprzeczali się więc między sobą Żydzi mówiąc: «Jak On może nam dać swoje ciało do spożycia?»

Rzekł do nich Jezus: «Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Jeżeli nie będziecie spożywali Ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie. Kto spożywa moje

Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a Krew moja jest prawdziwym napojem. Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim.

Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie. To jest chleb, który z nieba zstąpił – nie jest on taki jak ten, który jedli wasi przodkowie, a poumierali. Kto spożywa ten chleb, będzie żył na wieki».

To powiedział ucząc w synagodze w Kafarnaum.

Oto słowo Pańskie.

Krótką HOMILIA syntetyzującą, a w niej:

Podprowadzenie pod wizję nowej Ziemi Obiecanej – Nowej Jerozolimy.

Wyznanie wiary w śpiewie: Oto Pan Bóg przyjdzie... (wersety wersja II) Ex 347 i 349

MODLITWA POWSZECHNA

Chrystus, Chleb Życia, wskrzesi w dniu ostatecznym tych, którzy się Nim karmią przy stole Jego Słowa i Ciała. Pełni ufności wołajmy teraz do Niego.

Wezwania spontaniczne.

Boże, Ty przez Swojego Syna pokonałeś śmierć i otworzyłeś nam bramy życia wiecznego; † spraw, abyśmy ciesząc się zmartwychwstaniem Chrystusa, odnowieni przez Ducha Świętego, uświęceni przez uczestnictwo w sakramentach, * mogli zmartwychwstać do nowego życia w Twoim Królestwie, gdzie nas oczekujesz. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Błogosławieństwo, a po nim procesja wyjścia przy śpiewie maryjnym, np. Od jutrzeńki Ty jesteś piękniejsza... Ex 592

DZIEŃ UKORONOWANIA

Misja – nabożeństwo rozesłania

1. Uwaga: Nabożeństwo rozesłania odbywa się osobno dla II stopnia. Nie można go łączyć z nabożeństwem końcowym oaz innego stopnia. O ile to możliwe powinni jednak w nim uczestniczyć inni członkowie Wspólnot Służby Liturgicznej Światło-Życie oraz inni członkowie Ruchu Światło-Życie. Poleca się, aby kończący oazę II stopnia byli ubrani w stroje liturgiczne (chłopcy – alby, dziewczęta – białe bluzki z jakimś jednolitym emblematem liturgicznym). Pod pojęciem „zebranych” we wskazaniach do tego nabożeństwa należy rozumieć kończących oazę II stopnia.

2. Oprócz celebransa i zespołu służby liturgicznej w procesji wejścia biorą udział wszyscy kończący oazę II stopnia. Procesja odbywa się przy śpiewie Przystąpię do ołtarza Bożego... Ex 502. Wszyscy zajmują przygotowane miejsca, uczestnicy oaz II stopnia w pierwszych ławkach, chłopcy po jednej, dziewczęta po drugiej stronie.

OBRZĘDY WSTĘPNE

3. Po pozdrowieniu następuje słowo wstępne:

Oaza rekolekcyjna II stopnia, która dobiega końca, miała na celu wdrażanie nas w liturgię Nowego Przymierza. Jej program streszczał się w słowach Exodus, Leiturgia i zachęcał do zbliżenia się (duchem i przez zewnętrzne zaangażowanie) do ołtarza Bożego. Dzisiejsze nabożeństwo ma być ukoronowaniem całych rekolekcji. Z nową gotowością przyjmujemy prawo Nowego Przymierza i misję pełnienia posługi przy Ofierze Nowego Przymierza.

4. Po słowie wstępnym celebrans odmawia modlitwę:

Módlmy się o otwarcie naszych serc na wezwanie Boże.

Chwila modlitwy w ciszy.

Panie, spraw, aby słudzy Twój, pouczeni w czasie rekolekcji słowem Bożym † i umocnieni niebieskim pokarmem, * odnaleźli radość w trosce o Twoją chwałę i o zbawienie wierzących. Przez Chrystusa, Pana naszego.

5. Po modlitwie następuje:

LITURGIA SŁOWA

Bóg obdarzył ludzi swoim przymierzem, które przynosi życie i szczęście, i błogostawieństwo. Trzeba tylko podjąć decyzję w sercu i przyjąć dar Boga, zachowując wymagania przymierza. Ludzie, którzy pełnią służbę świętą, mają większe od innych zobowiązania.

CZYTANIE I

Pwt 29, 1-3; 30, 6-20

Wezwanie do nawrócenia

Czytanie z Księgi Powtórzonego Prawa.

Mojżesz zwołał wszystkich Izraelitów i rzekł: Widzieliście wszystko, co w ziemi egipskiej Pan na waszych oczach uczynił faraonowi, wszystkim jego sługom i całej ziemi: wielkie plagi, jakie widziały wasze oczy, znaki i wielkie cuda. Nie dał wam Pan aż do dnia

obecnego serca, które by rozumiało, ani oczu, które by widziały, ani uszu, które by słyszały.

I mówił Mojżesz: Pan, Bóg twój, dokona obrzezania twego serca i serca twych potomków, żebyś miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, po to, abyś żył. Wszystkie te przekleństwa ześle Pan, Bóg twój, na twoich wrogów i na tych, którzy cię nienawidzą i będą prześladować. Ty znowu będziesz słuchał głosu Pana, wypełniając wszystkie polecenia, które ja tobie dziś daję. Pan, Bóg twój, poszczęści tobie w każdym poczynaniu twej ręki, w owocach twego łona, przychówku bydła i płodach ziemi. Bo Pan na nowo będzie się cieszył ze świadczenia ci dobrodziejstw, jak cieszył się wyświadczając je twoim przodkom, jeśli będziesz słuchał głosu Pana, Boga swego, przestrzegając jego poleceń i postanowień zapisanych w księdze tego Prawa; jeśli wrócisz do Pana, Boga swego, z całego swego serca i z całej swej duszy.

Polecenie to bowiem, które ja ci dzisiaj daję, nie przekracza twych możliwości i nie jest poza twoim zasięgiem. Nie jest w niebiosach, by można było powiedzieć: «Któż dla nas wstąpi do nieba i przyniesie je nam, a będziemy słuchać i wypełnimy je». I nie jest za morzem, aby można było powiedzieć: «Któż dla nas uda się za morze i przyniesie je nam, a będziemy słuchać i wypełnimy je». Słowo to bowiem jest bardzo blisko ciebie: w twych ustach i w twoim sercu, byś je mógł wypełnić.

Patrz! Kładę dziś przed tobą życie i szczęście, śmierć i nieszczęście. Ja dziś nakazuję ci miłować Pana, Boga twego, i chodzić Jego drogami, pełniąc Jego polecenia, prawa i nakazy, abyś żył i mnożył się, a Pan, Bóg twój, będzie ci błogosławił w kraju, który idziesz posiąść.

Ale jeśli swe serce odwrócisz, nie usłuchasz, zbłądzisz i będziesz oddawał pokłon obcym bogom, służąc im – oświadczam wam dzisiaj, że na pewno zginiecie, niedługo zabawicie na ziemi, którą idziecie posiąść, po przejściu Jordanu.

Biorę dziś przeciwko wam na świadków niebo i ziemię, kładę przed wami życie i śmierć, błogosławieństwo i przekleństwo. Wybierajcie więc życie, abyście żyli wy i wasze potomstwo, miłując Pana, Boga swego, słuchając Jego głosu, Ignąc do Niego; bo tu jest twoje życie i długie trwanie twego pobytu na ziemi, którą Pan poprzysiągł dać przodkom twoim: Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi.

Oto słowo Boże.

CZYTANIE II

Kpł 10, 8-11; Lb 6, 1-3a

Obowiązki powołanych do służby

Czytanie z Księgi Kapłańskiej i z Księgi Liczb.

Pan powiedział do Aarona: «Kiedy będziecie wchodzić do Namiotu Spotkania, ty i synowie twoi, nie będziecie pić wina ani sycery, abyście nie pomarli! To jest ustawa wieczysta dla wszystkich waszych pokoleń, abyście rozróżniali między tym, co święte, a tym, co świeckie, między tym, co nieczyste, a tym, co czyste, abyście nauczali Izraelitów wszystkich ustaw, które Pan ogłosił wam przez Mojżesza».

Przemówił znowu Pan do Mojżesza tymi słowami: «Tak mów do Izraelitów: gdy jaki mężczyzna lub kobieta złoży ślub nazireatu, aby się poświęcić dla Pana, musi się powstrzymać od wina i sycery».

Oto słowo Boże.

Stare Przymierze przeminęło wraz ze swoimi przepisami kultu, ale kult Nowego Przymierza nie stawia mniejszych wymagań. Trwając w łasce Bożej, (to znaczy w Jego miłości) mamy służyć Bogu ze czcią i bojaźnią.

CZYTANIE III

Hbr 12, 18-28*

Służmy Bogu ze czcią i bojaźnią

Czytanie z Listu do Hebrajczyków.

Bracia:

Nie przystąpiliście do dotykającego i płonącego ognia, do mgły, do ciemności i burzy ani też do grzmiących trąb i do takiego dźwięku słów, iż wszyscy, którzy go słyszeli, prosili, aby do nich nie mówił. Nie mogli bowiem znieść tego rozkazu: Jeśliby nawet tylko zwierzę dotknęło się góry, winno być ukamienowane. A tak straszne było to zjawisko, iż Mojżesz powiedział: Przerażony jestem i drzę.

Wy natomiast przystąpiliście do góry Syjon, do miasta Boga żyjącego, Jeruzalem niebieskiego, do niezliczonej liczby aniołów, na uroczyste zebranie, do Kościoła pierworodnych, którzy są zapisani w niebiosach, do Boga, który sędzi wszystkich, do duchów sprawiedliwych, które już doszły do celu, do Pośrednika Nowego Testamentu – Jezusa, do pokropienia krwią, która przemawia mocniej niż krew Abła.

Strzeżcie się, abyście nie stawiali oporu Temu, który do was przemawia. Jeśli bowiem tamci nie uniknęli kary, ponieważ odwrócili się od Tego, który na ziemi mówił, o ileż bardziej my, jeśli odwrócimy się od Tego, który z nieba przemawia. Głos Jego wstrząsnął wówczas ziemią, a teraz obiecuje mówiąc: Jeszcze raz wstrząsnę nie tylko ziemią, ale i niebem.

Te zaś słowa, jeszcze raz, wskazują, że nastąpi zniszczenie tego, co zniszczalne, a więc tego, co zostało stworzone, aby pozostało to, co jest niewzruszone. Dlatego też otrzymując niewzruszone królestwo, trwajmy w łasce, a przez nią służmy Bogu ze czcią i bojaźnią!

Oto słowo Boże.

HOMILIA

Wskazane jest by zawrzeć w niej następujące myśli:

1. *Przymierze to akt dwustronny: Bóg objawia swoje Prawo – my zobowiązujemy się je zachować. To prawo jest wyrazem miłości Boga, ukazuje drogę do prawdziwej wolności.*
 2. *Bóg wzywa niektórych w specjalny sposób do swojej służby i dla nich ma jeszcze dodatkowe prawa i przepisy (np. w Starym Testamencie kapłani i ci, którzy specjalnie chcieli poświęcić się Bogu – „nazireat”).*
 3. *Wy należycie do tych, którzy jako służba liturgiczna mają podjąć specjalną służbę kapłańską („królewskie kapłaństwo” – kapłaństwo wspólne wiernych). Służba na rzecz odnowy liturgii to wasza misja. (Tu można rozwinąć myśli podane w Podręczniku ONŻ części A, rozdział IV, punkt 3: „Odnowa liturgii jako charyzmat i powołanie Ruchu Światło-Życie”).*
 4. *Dlatego: Bóg oczekuje od was więcej. Te wymagania szczególne zawarte są w tekście: „Drogowskazy Nowego Człowieka. Zasady życia Wspólnot służby Liturgicznej Światło-Życie”. Szczególnie wymaganie abstynencji można rozwinąć szerzej nawiązując do czytania 2.*
 5. *Tekst ten wręczono wam w ramach nabożeństwa maryjnego na rozpoczęcie I roku formacji deuterokatechumenalnej (8 XII). Każdy z was przyjął wtedy go z ręki moderatora, wymieniając z nim uścisk dłoni, na znak umowy, że chcecie sobie wspólnie dopomagać w realizowaniu tych zasad życiowych Nowego Człowieka. Dzisiaj macie przyjąć ten tekst w nowy sposób, jako znak przymierza z Bogiem, akceptując go i przyjmując zobowiązania, wypowiadając wobec niego i w obliczu Boga oraz wspólnoty swoje «Amen». W ten sposób staniecie się, po okresie kandydatury, członkami Wspólnot Służby Liturgicznej Światło-Życie. Równocześnie rozpoczniecie nowy rok deuterokatechumenatu.*
6. **Po homilii następuje:**

LITURGIA PRZYMIERZA

WEZWANIE DUCHA ŚWIĘTEGO

7. **Celebrans zachęca zebranych słowami:**

Zanim podejmiecie decyzję głębszego wejścia w przymierze z Bogiem, wezwijcie Ducha Świętego, który jedynie może was uzdolnić do uczynienia tego kroku.

Śpiew sekwencji: Przybądź, Duchu Święty... Ex 263

AKCEPTACJA INDYWIDUALNA

8. Każdy podchodzi przed ołtarz i swoimi słowami (w formie krótkiego świadectwa) wyraża swoją akceptację „Drogowskazów Nowego Człowieka”, szczególnie odnośnie wymagań abstynencji (jeżeli jest duża liczba gotowych złożyć świadectwo, może to zrobić kilka osób głośno, reszta może złożyć swoje świadectwo na piśmie).

AKCEPTACJA ZBIOROWA

9. Teraz celebrans kieruje do zebranych słowa pouczenia:

Na znak odnowienia i pogłębienia przymierza z Bogiem odpowiedzcie teraz razem „Amen” po każdym punkcie Drogowskazów Nowego Człowieka.

Czyta poszczególne punkty. Po każdym wszyscy mówią lub śpiewają „Amen”. Po ostatnim punkcie może to być „Amen” uroczyste, śpiewane na trzy głosy, jak po „Per Ipsum” we Mszy świętej.

WRĘCZENIE „ZNAKU PRZYMIERZA”

10. Celebrans wzywa zebranych słowami:

Przystąpcie teraz, aby przyjąć zewnętrzny symbol zawartego dziś na nowo przymierza.

Wręczyć każdemu tekst „Drogowskazów” oraz znaczek Fos-Zoe z napisem: Martyria-Leiturgia-Diakonia. W czasie tego można śpiewać odpowiednie pieśni.

MISJA SŁUŻBY LITURGICZNEJ

11. Celebrans kieruje do zebranych słowa:

A teraz przyjmijcie misję i błogosławieństwo do spełniania szczególnej służby w kulcie Nowego Przymierza i w zgromadzeniu eucharystycznym ludu Bożego.

Służba ta będzie polegała na trosce „o należyłą organizację czynności sakralnych i o wykonywanie ich przez służbę liturgiczną w sposób godny, w należyтым porządku i pobożnie”, jak zaleca Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, nr. 69.

Jeśli jest diakon to on wzywa zebranych słowami:

Powstańcie. Pochylcie głowy na błogosławieństwo.

Celebrans wyciąga ręce nad mającymi przyjąć błogosławieństwo.

Boże, Ty przez Mojżesza, Twojego sługę, rozkazałeś narodowi wybranemu zorganizować kult zewnętrzny na znak Twojej w nim obecności

i Twojej świętości; † napełnij te sługi i służebnice wielkim umiłowaniem Twojej chwały i piękna domu Twojego, * aby służyli Tobie w zgromadzeniu wiernych z radością, starannością i gorliwością. **W. Amen.**

Jezu Chryste, Arcykapłanie Nowego Przymierza, Ty napełniłeś święte znaki Starego Przymierza swoją zbawczą obecnością, † spraw, aby ci służy i te służebnice Twoje pod zasłoną znaków w żywej wierze umieli rozpoznawać Twoją obecność * i łączyli się z Tobą w oddawaniu chwały Ojcu. **W. Amen.**

Duchu Święty Boże, † Ty sprawiasz, że w Nowym Przymierzu Bóg otrzymuje cześć w duchu i w prawdzie, * daj, aby ci służył Twój, trwając w łasce służyli Bogu ze czcią i bojaźnią. **W. Amen.**

A błogosławieństwo Boga Wszechmogącego, Ojca, † i Syna, i Ducha Świętego, niech zstąpi na was i pozostanie na zawsze. **W. Amen.**

Teraz może nastąpić wręczenie „Katechizmu służby liturgicznej”, zawierającego przepisy świętej służby.

DZIEKCZYNIENIE I ZAKOŃCZENIE

12. **Celebrans** wzywa zebranych słowami:

Połączmy się teraz z liturgią niebieskiego Jeruzalem, śpiewając wraz z Aniołami i Świętymi chwałę Boga – Stwórcy i Baranka.

Śpiew: Godzien jesteś... **Ex 158**

13. **Po czym następuje procesja wyjścia przy śpiewie:** Błogosław, Panie, nas... **Ex 405**
albo: Zwiastunom z gór... **Ex 484**

INDEKS CZYTAŃ

Miejsce w Biblii	Miejsce w lekcjonarzu	Dzień	Strona
Rdz 1, 1. 26-31a	L II 233	10	55
Rdz 15, 12-21		14	86
Wj 4, 19-23. 27-31		2	10
Wj 12, 1-14		10	50
Wj 12, 21-28		9	43
Wj 12, 29-33. 37-42a		10	51
Wj 13, 17-22		10	52
Wj 14, 15-31	por. L II 238	10	61
Wj 17, 8-13	L V 181	6	28
Wj 19, 1-9; 20, 1-21		12	76
Wj 33, 7-17		3	14
Kpł 10, 8-11; Lb 6, 1-3a		15	96
Mdr 16, 1-4		7	33
Syr 44, 1. 19-23; 45, 1-5		5	23
Syr 51, 1-12		6	30
Iz 7, 3-14	por. L IV 131	3	15
Iz 43, 1-9. 11-13. 16-21		2	11
Iz 49, 8-19	L II 123	1	6
Iz 52, 2-12		1	5
Iz 52, 13 – 53, 12	L II 222-223	9	45
Iz 54, 4a. 5-14	L II 240	10	57
Iz 59, 14-21		6	29
Jr 1, 4-10	por. L IV 170	5	24
Jr 18, 1-12	por. L IV 206	7	34
Ba 3, 9-15. 32 – 4, 4	L II 243	10	58
Ez 11, 14-20		14	91
Ez 36, 16-17a. 18-28	L II 245	10	60
Mt 10, 1-23		5	24
Mt 12, 22-30		6	31
Mt 28, 16-20	L II 391	12	80
Łk 2, 8-14. 21	por. L VI 65*	2	12
Łk 4, 16-21	L II 215	1	7
Łk 11, 29-32; 13, 34-35; 19, 41-44; 21, 5-11. 20-28	L V 155-156, 229, 328-329, 354-355 i 363	7	35
J 6, 41-59	por. L VII 457, 458	14	92
J 7, 37-39	L II 429	12	80
J 7, 37-39; 8, 12		4	21
J 8, 31-36	L II 159	1	8
J 12, 32-46	por. L VII 429, 16	8	40
J 14, 1-20		3	17
J 17, 11b-19	L II 405	13	84
J 19, 23-36		9	46
J 20, 19-23	OP nr 195	11	68
1 Kor 1, 1-9. 26-31	L IV 344, 351	5	26
2 Kor 3, 4 – 4, 6	por. L III 324-325, 329	8	41
2 Kor 5, 1-10	por. L III 311, 344	13	82
Ef 2, 1-13		2	12
Ef 2, 17-22; 3, 14-19	por. L V 189, 197	3	16
Hbr 12, 18-28	por. L III 129-130	15	96
1 P 1, 1-9; 2, 1-5. 11-12	por. L III 252, 264	13	82
1 P 2, 9-10	por. L VII 46	4	20
1 P 2, 19-25	por. L II 324	7	37
1 J 1, 5 – 2, 2	OP nr 162	11	67
Ap 5, 6-14		9	47
Ap 7, 9-17	L VI 85*-86*	1, 6	8, 32

INDEKS PSALMÓW RESPONSORYJNYCH

Miejsce w Biblii	Miejsce w lekcjonarzu	Dzień	Strona
Wj 15, 1. 2. 4-5. 17ab-18	L II 240	10	65
Ps 9, 2-3. 4 i 6. 16 i 19 (R.: por. 15b)	L V 333	6	28
Ps 19 (18), 8-9. 10-11 (R.: por. J 6, 68b)	L II 240	10	59
Ps 22 (21), 8-9. 17-18a. 19-20. 23-24	L II 440	9	44
Ps 27 (26), 1. 4. 13-14 (R.: 1a)	por. L VII 61	4	20
Ps 30 (29), 2 i 4. 5-6a. 11 i 12a i 13b (R.: 2a)	L II 241	10	57
Ps 31 (30), 2 i 6. 12-13. 15-16. 17. 25	L II 224	9	46
Ps 36 (35), 6-7ab. 8-9. 10-11	OP nr 131	11	68
Ps 42 (41), 2-3; Ps 43 (42), 3-4 (R.: por. 3)	L II 246	10	60
Ps 51 (50), 3-4. 5-6a. 12-13. 14 i 17	L II 10	7	35
Ps 78 (77), 56-57. 58-59. 61-62 (R.: p. 7b)	L IV 276-277	7	33
Ps 84 (83), 3-4. 5 i 10. 11 (R.: por. 2)	L II 158	13	83
Ps 95 (94), 1-2. 6-7ab. 7c-9	L II 68	14	91
Ps 104 (103), 1-2a. 5-6. 10 i 12. 13-14. 24 i 35c	L II 234	10	56
Ps 105 (104), 4-5. 6-7. 8-9 (R.: por. 8a)	L II 160	14	87
Ps 126 (125), 1-2ab. 2cd i 4. 5-6 (R.: 3)	L II 143	1	7

INDEKS PSALMÓW MODLITWY CZYTAŃ

Miejsce w Biblii	Miejsce w lekcjonarzu	Dzień	Strona
Ps 105 (104), 1-22	LG II 922-924	12	72
Ps 105 (104), 23-45	LG II 924	12	73
Ps 147 (146-147)	LG II 1501-1502	12	75

SPIS TREŚCI

Od redakcji	3
Uwagi metodyczne	4
Wykaz skrótów	4
Dzień Zwiastowania, Niewola i wolność	5
Dzień Nawiedzenia, Bóg zbawia	10
Dzień Narodzenia, Emmanuel	14
Dzień Ofiarowania, Bóg wzywa – Liturgia światła i wody	18
Dzień Znalezienia, Powołanie i misja	23
Dzień Modlitwy w Ogrójcu, Bóg walczy i zwycięża	28
Dzień Ubiczowania, Wezwanie do nawrócenia	33
Dzień Cierniem Ukoronowania, Wiara i znak	38
Dzień Niesienia Krzyża, Baranek Paschalny	43
Dzień Ukrzyżowania, Celebracja Paschy	49
Dzień Zmartwychwstania, Celebracja Sakramentu Pojednania	66
Dzień Wniebowstąpienia, Wigilia Zesłania Ducha Świętego	71
Dzień Zesłania Ducha Świętego, Celebracja na rozpoczęcie pielgrzymki	81
Dzień Wniebowzięcia, Ziemia Obiecana	86
Dzień Ukoronowania, Misja – nabożeństwo rozesłania	93
Indeks czytań	100
Indeks psalmów responsoryjnych	101
Indeks psalmów Modlitwy czytań	101